MONICA LEWTY

Un chiriaş ciudat

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de ELVIRAPOPESCU

Capitolul 1

La volanul vehiculului sau brec Volvo, Charlotte intră în marea piaţă care servea drept parching în afara zilelor de târg si scoase un suspin de disperare.

După cum se vedea, nu era nici un singur loc liber. Cu adevărat, o urmărea neşansa! Ea care detesta, mai mult ca orice, să-i facă pe alţii să aştepte, era deja cu câteva minute în întârziere la întâlnirea cu Paul.

Nici o clipă tânăra femeie nu încetase să alerge de la începutul dimineţii. Niciodată timpul său nu fusese atât de încărcat de când preluase conducerea agenţiei imobiliare fondată de tatăl său cu şase ani mai înainte, în acest mic oraş liniştit din Lincolnshire.

Era departe timpul în care, tânără colaboratoare la agenţia paternă, învăţa încet tainele meseriei. Cariera Charlottei

începuse întâmplător: de fapt, boala tatălui său o decisese să accepte să lucreze pentru el. Ea fusese, la început, angajată cu o jumătate de normă pentru a face faţă muncii în plus, determinata de absenţa domnului Spencer. în acea perioada, starea de sănătate a acestuia nu era îngrijorătoare, dar se degradase repede si era evident ca nu putea să-şi reia postul sau.

Atunci, tânăra femeie sfârşi prin a ceda insistenţelor paterne. Renunţând la proiectele unei vieţi independenţe la Londra, se hotărî sa-l înlocuiască pe tatăl sau în fruntea agenţiei.

Totuşi, nu numai perspectiva de a locui în acest orăşel, de altfel fermecător, unde toata lumea cunoaşte pe toata lumea, nu-i surâdea deloc sa fie exploatata de acest om dominator.

Cu domnul Spencer nu era uşor de trăit şi boala nu-i împuţinase voinţa de a controla şi a conduce tot. La început, el ceruse, în fiecare seara, de la Charlotte, un raport cu privire la cele mai mici evenimente survenite în timpul zilei, până când tânăra femeie şi-a pierdut sângele-rece şi l-a pus pe tatăl sau la locul lui, explicându-i fără menajamente ca este un bătrân bolnav care nu mai avea nici un cuvânt de spus. Bineînţeles, nu mersese niciodată până acolo, din cauza afecţiunii şi devotamentului filial.

Apoi, intervenise inevitabilul şi boala câştigase. După moartea tatălui sau, depăşind primul şoc, Charlotte îşi puse

problema viitorului sau. De aici înainte, nimic nu o mai obliga sa rămână în vasta locuinţă familială şi să păstreze agenţia, pe care o putea vinde, realizând un profit substanţial. Dar, gândindu-se mai bine, renunţase rapid la această idee.

Era schimbarea care, înaintând în vârstă, o înspăimânta? Sau plăcerea pe care o încerca pentru această meserie?

Ea se gândea acum, cu mai puţin entuziasm, la ideea de a se stabili la Londra, căci nu mai avea nici cea mai mică dorinţă de a abandona agenţia. Mai întâi, învăţase să aprecieze plăcerile acestui oraş liniştit şi să ignore cele câteva inconveniente legate de această linişte, câteodată apăsătoare; şi mai ales, descoperise că a conduce o agenţie imobiliară reprezenta anumite avantaje. începea, bineînţeles, cu faptul că eşti singurul tău stăpân şi nu depinzi de capriciile unui patron. Pe de altă parte, diversele contacte cu numeroşi clienţi o pasionau şi pentru nimic în lume nu şi-ar fi abandonat postul.

Tot învârtindu-se ca să-şi găsească un loc de parcare, Charlotte schiţă un surâs la gândul că, în câteva luni, devenise o provincială adevărată, legată de micile obiceiuri şi de confortul său. Şi de ce nu s-ar bucura? Acest reviriment nu era ridicol! La aproape douăzeci şi opt de ani, va şti de acum înainte să profite de ceea ce îi oferea existenţa, fără să-şi ducă mai departe visurile din

adolescenţă.

Nu era mai bine aşa?

La câţiva metri înaintea ei, văzu brusc aprinzându-se farurile unei maşini parcate. în sfârşit, pleca cineva. în momentul în care pregătea semnalul luminos şi să se apropie, văzu un vehicul staţionat pe cealaltă parte, gata sa se angajeze către acelaşi loc. Era evident, sosise primul...

O clipă, Charlotte ezită să ia viteză. Ea detesta să se comporte astfel, dar în această împrejurare nu avea de ales. Ea constată cu oroare, că întârziase douăzeci de minute. Ori, nu era decât un loc şi ea trebuia să regleze, fără întârziere, cu Paul, anumite probleme financiare legate de succesiunea după tatăl său.

în ultimul timp, nu ştiuse cum să le dea de capăt. De câteva luni, piaţa imobiliară în regiune era în fierbere, din ce în ce mai mulţi londonezi căutau să părăsească metropola şi să se instaleze în vecinătate. Agenţia trebuia să facă faţă unor cereri mai mari pe care Charlotte le rezolva cu greu, din cauza timpului insuficient. Felicitându-se de a fi atât de solicitată, se neliniştea în acelaşi timp faţă de consecinţele pe care aceste solicitări le vor aduce vieţii locale. Cum vor reuşi tinerele cupluri cu venituri modeste să-şi facă rost de locuinţe dacă preţurile vor creşte?

Cum vor putea pensionarii cu pensii modeste să-şi

achite locuinţele, din ce în ce mai scumpe?

Refuzând să-şi vadă doar propriul său interes, tânăra femeie îşi punea o mulţime de întrebări. Iată de ce se simţea depăşită de evenimente şi voia să ajungă cât mai repede la întâlnirea cu Paul, pentru că nu găsea alt moment ca să discute cu el.

Această ultimă consideraţie o făcu să-şi uite scrupulele. Cu sprâncenele încruntate, evitând cu grijă să privească în direcţia maşinii care aştepta la câţiva metri distanţa, îi lua înainte şi se instala pe locul râvnit când acesta se elibera.

Daca se grăbea, ar putea să meargă la biroul lui Paul, de cealaltă parte a pieţii, înainte ca şoferul să aibă timp să reacţioneze.

Cu capul plecat, luptând împotriva sentimentului de vinovăţie care o asalta fără voia ei, ieşi din Volvo şi o închise cu cheia înainte de a se redresa.

Fusta ei lungă, plisată, cămaşa de bumbac şi vesta austriacă cu care era îmbrăcată formau o ţinută confortabilă şi de o simplitate elegantă care se potrivea activităţii sale. Charlotte înţelesese de mult timp că rochiile scurte şi tocurile înalte nu erau potrivite pentru o vizită în diverse case şi încă mai puţin necesităţii de a se apleca pentru a lua măsurile încăperilor; de aceea, contrar unei mari părţi a femeilor tinere de vârsta sa, care doreau să seducă, îşi alesese îmbrăcăminte cât mai practică.

Dacă i s-ar fi cerut să se descrie, ar fi explicat că talia

mai înaltă decât mijlocie, pometii înalţi şi sprâncenele fine nu corespundeau criteriilor obişnuite, admise în frumuseţea feminină şi că părul său negru şi ochii limpezi, de un gri-alb'strui, nu atrăgeau privirile masculine.

în timpul copilăriei sale, nimeni nu discutase cu ea problemele feminităţii. Şi dintr-un anumit motiv: micuţa îşi pierduse mama la vârsta de cinci ani şi tatăl său nu se mai recăsătorise. îşi crescuse singur copilul, fără a uita să-i amintească mereu că nu era nici fiul atât de dorit, nici fiica ideală, cu bucle blonde, singura care l-ar fi consolat.

Charlotte crescuse, convinsă că nu avea nici un farmec, că nu le va plăcea niciodată bărbaţilor si, încetul cu încetul, şi-a creat ideea că nu se va recăsători deloc. Anii trecând, a văzut cum, în jurul ei, se dezintegrau cupluri şi spectacolul greşelilor o făcea să reflecteze. Poate că ea era mai fericită, cu toată singurătatea ei... Câte femei nu mizaseră pe căsătoria lor şi pe încrederea în soţii lor, pentru ca, în cele din urmă, să fie trădată şi abandonată? Multe dintre prietenele sale se regăseau singure, având copii în grijă, incapabile de a le satisface nevoile şi de a înfrunta viaţa.

Şi cine puteau fi acuzate, decât ele însele? se gândea adesea Charlotte. în cele mai multe cazuri, ele erau artizanul propriilor nefericiri. Iubeau cu prea multă intensitate şi generozitate şi nu erau decât şi mai vulnerabile. Bărbaţii, în schimb, ştiau să se protejeze.

Natural, era imposibil să generalizeze, îşi spunea ea în forul său interior. Sunt bărbaţi care dovedesc o sensibilitate egală cu cea a femeilor. Dar aceştia erau rari.

Singura experienţă a Charlottei în materie amoroasă se soldase cu un fiasco. Era aproape logodită când relaţiile sale cu Gordon, un coleg de muncă, se deterioraseră. în mod indirect, boala domnului Spencer declanşase criza. Când îl anunţase că se întoarce să aibă grijă de el, Gordon reacţionase furios şi gelos de a fi fost trecut pe planul doi. Nu ezitase să-i lanseze un ultimatum, somând-o să aleagă între tatăl său şi el. Această atitudine deschisese ochii tinerei femei. Cum sa accepte să-şi lege viaţa cu a unei fiinţe care vroia s-o conducă? Decizia de a se despărţi a fost luată de comun acord, fără lacrimi şi pasiune, aşa cum fusese, de fapt, relaţia lor. Charlotte îşi revenise, de bine, de rău, din această ruptură, care îi inoculase ideea că nu este făcută pentru viaţa de cuplu. După Gordon, viaţa ei sentimentală fusese inexistentă.

Charlotte învăţase, treptat să nu mai fie preocupată de bărbaţi. Dacă ai fi întrebat-o ce efect avea asupra lor, ar fi răspuns că îi intimida mai degrabă decât îi seducea. într-un oraş mic, unde totul se afla şi unde toţi îi cunoşteau meseria, cea mai mică aventură s-ar fi aflat imediat în piaţa publică şi ea detesta, mai presus de orice, să se vorbească despre ea.

De altfel, i se părea că viaţa sa era destul de plină aşa

cum era, între agenţie şi prieteni şi-i convenea atât independenţa financiară cât şi cea sentimentală. Câteodată, luând în braţe câte un bebeluş al unei partenere, simţea cum i se strânge inima la gândul că nu va cunoaşte niciodată bucuria maternităţii şi îşi revenea imediat la gândul că părinţii acestui copil aveau în mod statistic, mai multe şanse de a divorţa decât de a rămâne împreună.

Totuşi, numai Dumnezeu ştia cât ar fi dorit să aibă copii, să-i înconjoare cu dragostea care-i umplea inima! Dar statutul de mamă celibatară era interzis într-un oraş ca Little Marsham, mai ales cu responsabilităţile profesionale pe care şi le asuma. Era mai bine să renunţe a fi mamă, oricât ar fi costat-o aceasta.

Adâncită în gândurile sale, Charlotte se pregătea să traverseze piaţa, ca să ajungă la biroul lui Paul, când îşi dădu seama că trebuia să treacă pe lângă maşina căreia îi luase locul cu impertinenţă. Şi ce maşină! Un Jaguar decapotabil, de culoare albastru-ultramarin. Cât îl priveşte pe şofer, ca şi maşina, nici el nu putea trece neobservat îşi spuse tânăra femeie, observând statura impozantă, părul negru şi ochii albaştri. Era sigură că nu-l văzuse niciodată în oraş, pentru că l-ar fi remarcat imediat, cu toată indiferenţa ei pentru genul masculin în general. Emana o impresie de virilitate.

Nu voia să se lase impresionată de o maşină sport şi de

nişte umeri largi. Judecând după surâsul ironic pe care-l afişa necunoscutul, ştia perfect că ieşise din Volvo care-i furase locul într-un mod lipsit de eleganţă...

Simţindu-se prost, întoarse capul şi se grăbi către cabinetul lui Paul încercând să se dezvinovăţească. Dacă n-ar fi procedat astfel, s-ar fi învârtit şi acum ca să parcheze şi toată planificarea zilei ar fi fost bulversată. înainte de a se pregăti pentru un dejun în oraş, trebuia să dicteze nişte scrisori, să dea câteva telefoane şi să facă nişte cumpărături ca să-şi umple frigiderul.

Fără să mai pună la socoteală dosarele pe care trebuia să le pregătească pentru vizitele de a doua zi! în timpul întregii săptămâni, fusese contactată de proprietarii care doreau să le evalueze mai bine bunul lor pentru vânzare, atraşi de fluxul de londonezi în căutare de verdeaţă. Aceşti vânzători potenţiali erau adesea pensionari locuind la periferia oraşului în case devenite prea mari pentru ei şi care căutau în schimb apartamente mai mici şi mai uşor de întreţinut.

Ceea ce şi ea ar fi trebuit să facă dacă ar fi fost mai raţională... îşi zise Charlotte, gândindu-se la clădirea mare, înconjurată de o grădină imensă în părăsire, pe care i-o lăsase tatăl său. Situată la câţiva kilometri de oraş, prea vastă pentru o persoană, această casă corespundea perfect pieţei actuale şi Charlotte ar fi putut să ia pe ea un preţ nesperat. Cu această sumă ar fi putut să caute un

apartament modern în oraş, într-un cartier rezidenţial, investind surplusul. Nici o amintire fericită nu o lega de locuinţa paternă şi nimic n-o reţinea s-o vândă. Şi, totuşi, nu se putea hotărî să ia o decizie.

Acum, ajunsese la destinaţie. Paul preluase cu câtva timp înainte cabinetul de expertiză contabilă al tatălui său, care şi el lucrase pentru domnul Spencer de la înfiinţarea agenţiei. Paul era mai în vârstă cu trei ani decât Charlotte şi manifestase oarecare interes pentru ea când venise să se instaleze la tatăl său pentru a-l înlocui. Dar, în acel timp, ea nu-şi revenise de tot în urma rupturii cu Gordon şi lucrurile rămăsese aşa. Cei doi tineri rămăseseră, însă, buni prieteni. Paul se căsătorise şi Charlotte o aprecia mult pe soţia lui, Helene.

- Bună ziua, sunt bucuros să te văd! spuse Paul după ce secretara sa o introduse pe Charlotte în birou. Cum îţi merg afacerile?

- Foarte agitate! răspunse Charlotte, aşezându-se.

- Am auzit vorbindu-se că piaţa a înnebunit.

Cred ca eşti mulţumită.

- Ei bine, într-un sens da, bineînţeles. în acest an, agenţia va atinge o cifră de afaceri foarte importantă, dacă situaţia actuală se va menţine. Dar această inflamare a preţurilor mă nelinişteşte. Discutam într-o zi cu John Garner şi cu Lucy Matthew. Ei speră să se căsătorească în câteva luni, dar nu au prea mult spaţiu în ferma familială pentru a-

i primi pe nuntaşi. John are un salariu foarte modest iar Lucy nu lucrează încă. Cu acest aflux de londonezi, eu nu pot să le ofer nimic la preţul pe care îl pot plăti.

- Nu pot să mai facă o construcţie la fermă?

- Nu, pentru că aprobările de construire sunt eliberate în prezent cu zgârcenie, pentru a se proteja peisajul. Eu nu sunt împotrivă, dar ce-o să-i spun lui John când va veni la agenţie?

Tânăra femeie scoase un suspin adânc şi-i aruncă lui Paul o privire descurajată.

- Problema ta, Charlie este că nu pui prea mult aceste lucruri la inimă. Trebuie să fii mai tare! Afacerile sunt afaceri!

Charlotte făcu o mutră neîncrezătoare, cu tristeţe amestecată cu iritare, că Paul folosea încă pentru a i se adresa numele care i se dădea în copilărie, Charlie... De ce i se atribuise aceste prenume masculin ca diminutiv? Desigur, din cauza lipsei de feminitate!

Brusc, gândurile îi reveniră la conducătorul Jaguarului. Probabil că acest bărbat nu frecventa decât creaturi de vis şi nu femei cu porecle de băiat, cum era ea...

Dar ce importanţă avea? îşi zise ea imediat. Nu-i stătea în obicei să fantazeze cu privire la un necunoscut, chiar dacă avea ochi albaştri magnifici şi un surâs enigmatic.

Blestemându-şi neatenţia, se îndreptă în scaunul său şi căută să se concentreze asupra cuvântului lui Paul.

- ... şi dacă acest bărbat deschide o altă agenţie în oraş, cum se pare că are intenţia, rişti să-ţi pierzi afacerea, îl auzi ea spunând.

Imediat, se trezi Charlottei curiozitatea. Iată că, de câteva săptămâni circula zvonul privind apropiata instalare a unui concurent. Ceea ce nu părea deloc înspăimântător, în măsura în care oraşul cunoştea o extindere: magazine noi, ce se adresau unei clientele cu dare de mână, îşi deschiseseră porţile, un concensionar de maşini de lux se instalase într-un magnific hol de expoziţie unde se aliniau maşini, cu nume atât de exotice, încât nu se puteau pronunţa, destinate orăşenilor care căutau aventura.

Desigur, se gândea Charlotte, timpurile se schimbaseră faţă de epoca în care, într-un garaj prăfuit, Fred Jarvis personal distribuia benzină, asigura reparaţii şi vindea la comandă câteva modele de ocazie.

Poate ar fi trebuit să se pregătească mai bine pentru aceste schimbări dar fusese atât de absorbită de boala tatălui său, încât nu dăduse atenţie zvonurilor care circulau privind sosirea unui alt agent imobiliar. Abia acum începea să aprecieze importanţa acestei ştiri.

- De altfel, mă gândesc că este loc pentru doi, declară ea pe un ton sfidător. Tu ce rezi?

Siguranţa ei nu era decât aparentă. în realitate, se temea ca noul sosit să nu beneficieze mai mult decât ea de noul avânt imobiliar. Desigur, ea avea avantajul că era

bine implantată în regiune, dar noul venit nu va ezita, desigur, să folosească metode mai agresive pentru a-şi face loc...

- Pentru moment, da, răspunse Paul. Dar când situaţia se va linişti, ce se va întâmpla?

- Din partea mea, sunt gata să pariez că atunci când afacerile vor fi mai puţin favorabile, viitorul meu concurent va părăsi oraşul pentru a se instala într-un loc mai rentabil. După cum am auzit, acest domn are intenţia să deschidă un lanţ de agenţii. El ar putea, deci, să se replieze uşor dacă va fi cazul.

- Ai dreptate, spuse Paul fără convingere.

Tânăra femeie simţea cum o cuprinde nervozitatea. După cum se vedea, Paul era neliniştit pentru ea şi probabil nu greşea. El însuşi cunoştea modul de acţiune al acestor agenţii care se iveau peste tot ca ciupercile după ploaie. Singura lor grijă era să genereze profit, promiţându-le marea cu sarea clienţilor săi pentru a-i atrage şi a-i convinge să se îndatoreze. Charlotte nu folosise niciodată asemenea practici şi nici nu avea intenţia s-o facă.

- Sunt surprins că acest domn nu ţi-a făcut încă propuneri de răscumpărare, spuse deodată Paul, întinzându-i hârtiile să le semneze.

- Mai bine să nu încerce! Căci aş refuza, replică tânăra femeie pe un ton sec, parafând câteva foi. Iată, e suficient pentru azi, nu-i aşa?

Cu o mişcare bruscă, ea îşi puse stiloul în poşeta mare de piele. Acum, se grăbea să plece. Ca şi cea mai mare parte dintre prieteni, Paul era convins că noul agent imobiliar are s-o înghită şi va fi privită cu milă de cei din jurul său. Ea era mândră de modul în care îşi conducea agenţia, de faptul că se străduia să respecte principiile dentologice pe care nu le-ar fi trădat cu nici un preţ. Şi iată cum venirea unui nou întreprinzător fără scrupule ar putea să răstoarne totul. în cel mai rău caz, va renunţa la proiectele de extindere după care jinduise la un moment dat. Dar, din fericire, ea nu spusese nimănui nimic. Onoarea va fi salvată...

- Tu mergi astă-seară la familia James? întrebă Paul, ridicându-se pentru a-şi conduce prietena până la uşă.

- Da, cu toate că nu am nici cea mai mică dorinţă. Adam este un bărbat fermecător, dar o suport greu pe Vanessa.

- Şi eu. Nu atât bărbatul, ci tigresa de nevastă-sa îmi face frică! concluzionă Paul, cu un surâs complice.

în mica societate locală, Adam şi Vanessa James formau un cuplu de vază. Simbol al reuşitei sociale, Adam, un tânăr cadru dinamic, îşi construise propria firmă de informatică şi aceasta cunoscuse un succes imediat. Se împlineau deja cinci ani de când el şi soţia sa se instalaseră în regiune, după ce cumpăraseră o mare casă victoriană în aceeaşi localitate cu Charlotte.

Pe cât era Adam de liniştit şi agreabil, pe atât era Vanessa de agresivă. Charlotte ştia câte ceva despre aceasta, deoarece fusese în câteva rânduri ţinta atacurilor ei fără să-şi poată explica de ce. După ea, Vanessa nu avea pentru ce s-o invidieze. Nu avea ea totul pentru a fi fericită: un soţ atent, care ştia să închidă ochii în faţa numeroaselor flirturi ale splendidei sale soţii, doi copii frumoşi, care nu o deranjau deloc pentru că era la pension, un statut social invidiat de toţi şi mari mijloace materiale? întotdeauna de o eleganţă extremă, ea îşi petrecea mult timp la Londra, devalizând magazinele de lux şi ducându-se la spectacole, atunci când nu era iarna în Caraibe, pentru a-şi întreţine bronzul sau în alt capăt de lume timp de două luni pe vară? Totuşi, aşa ciudată cum putea să apară, Charlotte văzuse la Vanessa un sentiment apropiat de gelozie. Poate era atât de doritoare să ocupe avanscena încât se temea că orice femeie, oricare ar fi aceasta, ar putea s-o pună în umbră.

Dar, în acest caz, de ce insista Vanessa s-o invite atunci la dineurile mondene pe care le organiza? Charlotte se ducea fără entuziasm, dar considera că era de datoria sa, pe plan comercial, să se amestece cu lumea bună din localitate. în plus, Adam se purtase întotdeauna drăguţ cu ea şi nu dorea să-l supere. Dar, astă-seară, intenţiona să nu stea prea mult.

Când reveni în parching, zări imediat Jaguarul, uşor de

remarcat din cauza caroseriei roşu-aprins, şi constată cu uşurare că necunoscutul dispăruse.

Cu atât mai bine! îl va uita mai repede.

Conducând, îşi reaminti deodată conversaţia cu Paul. Optimismul pe care îl afişase în faţa lui dispărea acum şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât spectrul unui concurent neloial, care ar fi dus-o încetul cu încetul la faliment, se profila cu precizie la orizont.

Această perspectivă o făcu să se înfioare, la fel ca atunci când regăsea marile încăperi reci din casa sa. De obicei, se mulţumea să profite de singurătate după o zi de lucru plină, dar, de această dată, regreta că nu avea cu cine să discute şi să schimbe idei.

Chiar dacă nu fusese atât de apropiată de tatăl său, acesta îi lipsea. în ciuda frecventelor contradicţii, Charlotte beneficiase adesea de sfaturile preţioase ale domnului Spencer, înainte ca boala să-l slăbească din punct de vedere fizic şi intelectual şi o afecţiune reală îl lega pe tată de fiică, deşi era rar exprimată. Acum, fără el, vasta locuinţă părea câteodată teribil de goală...

Telefonul suna când Charlotte intră în bucătărie, şi când ridică receptorul, recunoscu vocea Sophiei William.

Sophie trecea printr-o grea încercare. După dispariţia tragică a soţului său într-un accident de circulaţie, rămăsese singură cu doi copii mici. Peste toate acestea, se confrunta cu grave probleme financiare, soţul său

neglijând să-şi facă o asigurare pe viaţă. Ea nu avea drept capital decât căsuţa pe care el o cumpărase puţin timp mai înainte. Dar, cum putea să întreţină o casă fără mijloace financiare? De mai multe ori,
Sophie emisese ideea de a o vinde pentru a le putea oferi copiilor săi o viaţă decentă. De această dată, o chema pe Charlotte ca s-o întrebe dacă poate să treacă mâine ca s-o expertizeze, ceea ce tânăra femeie accepta, împotrivă voinţei sale, înainte de a închide. Apoi, rămase gânditoare câteva clipe. Trebuia s-o susţină pe Sophie în proiectul său. Sau sosirea acestui nou agent imobiliar risca să repună totul în discuţie?

într-adevăr, Charlotte se gândea deja de mai multe săptămâni să recruteze o nouă colaboratoare, cu o jumătate de normă, pentru a diminua surplusul de muncă. Cunoscând dificultăţile financiare ale Sophiei, se gândea s-o angajeze. Rămânea să rezolve problema gemenilor acesteia, care nu mergeau încă la şcoală... Dar nu-i trebui mult timp Charlottei să găsească o soluţie: vecina tinerei văduve, o institutoare pensionară, ar fi desigur de acord să-i ia la ea în timp ce mama lor ar face vizite la clienţi... în restul timpului, Sophie ar putea să-şi ia dosarele acasă şi să lucreze supraveghindu-şi copiii.

Deci, totul se aranja foarte bine. Cel puţin, în teorie... Căci Charlotte nu o abordase încă pe Sophie cu privire la acest subiect. Tânăra femeie era atât de mândră, încât

risca să refuze imediat dacă avea sentimentul că era vorba de o milostenie. Trebuia, deci, să găsească mijlocul de a o convinge că ar face un mare serviciu agenţiei dacă ar accepta să lucreze cu Sheila Walsh, actuala asistentă a Charlottei. Dar dacă în oraş se instala un concurent, nivelul afacerilor s-ar micşora şi Sophie ar fi mai greu de convins...

Fie ce-o fi, nu trebuia în nici un caz să pună casa în vânzare şi să se mute la părinţi, cum avea de gând, cu moartea în suflet. Domnul şi doamna Sellars, părinţii Sophiei, locuiau într-o casă mică întreţinută cu multă grijă şi ar fi primit cu nelinişte venirea nepoţilor turbulenţi. în ceea ce o priveşte pe Sophie, era prea obişnuită cu independenţa ca să se poată adapta fără dificultate la altă existenţă familială. Ţinând seama de situaţie, nu avea de ales.

Soneria pendulei îi aduse aminte Charlottei că era timpul să se pregătească dacă voia să sosească la timp la James. Distrată, aruncă o privire în bucătărie.

Marea încăpere, cu zidurile sale de un bej închis, era aşa cum o ştia dintotdeauna. De fapt, aproape nimic nu se schimbase în casă de la moartea mamei sale. Domnul Spencer se mulţumea să asigure un minimum de întreţinere şi refuzase întotdeauna să cedeze insistenţelor fiicei sale care, adolescentă fiind, îl presa să facă unele renovări. Apoi, puţin câte puţin, Charlotte renunţase să mai emită idei şi lucrurile rămăseseră aşa.

Astăzi, trebuia să admită că trebuia redecorată casa. Zugrăveala se decolorase, culorile perdelelor erau insipide şi totul degaja o atmosferă desuetă de o infinită tristeţe.

Totuşi, nu din cauza lipsei de mijloace domnul Spencer nu făcuse cheltuieli în casă. După decesul lui, Charlotte constatase cu surpriză că moştenise nu numai proprietatea, dar şi o importantă sumă de bani. Dacă vindea, ar fi avut un capital important şi ar fi putut să-şi cumpere un apartament nou, rămânând la adăpost de griji.

în unele seri, când se instala în salonul tapisat cu hârtie înflorată tot atât de sinistră pe cât era de demodată, i se părea absurd să trăiască singură în această casă mare şi goală pe care nici măcar n-o aranjase după gustul său. Dacă măcar ar fi avut talent în materie de decorare, ca unele dintre prietenele sale care realizaseră miracole în case de departe mai puţin frumoase decât a sa!

Dar, iată, ea n-avea nici talent, nici timpul necesar pentru a se lansa într-o astfel de activitate. Dar, dacă previziunile lui Paul privind noua agenţie se adevereau, o să aibă, poate, prea mult timp la dispoziţia sa...

Refuzând să cedeze dezamăgirii, tânăra femeie urcă în camera sa, promiţându-şi să se ocupe cât mai curând de interiorul său, indiferent ce se va întâmpla cu agenţia. Când va fi posibil, va telefona unor prietene ca să le ceară sfatul şi adresele furnizorilor.

Mânată de această hotărâre, se apropie de masa de

toaletă şi se aşează pe taburet. Contrar obiceiului, întârzie o clipă să observe imaginea ce o reflecta oglinda. Se simţea ciudat şi această tendinţă pe care o avea de câteva ore de a se înduioşa de persoana sa, o tulbura. De obicei, nu era genul care să se piardă în introspecţie... Şi iată că astăzi nu înceta să-şi pună întrebări asupra ei însăşi. De unde îi venea, aşa deodată, această vulnerabilitate?

Niciodată mai înainte nu simţise cu atâta acuitate singurătatea. Până acum, se felicitase întotdeauna pentru independenţa sa. Atunci, ce se întâmpla? Cu şiretenie parcă, imaginea bărbatului din Jaguar îi revenea în minte. Dar era ridicol! N-o să se lase destabilizată de un necunoscut pe care l-a văzut câteva secunde şi pe care nu-l va mai vedea niciodată! Mai ales că nu-i plăcea acest gen de bărbat: prea frumos, prea viril, prea sigur pe sine...

Brusc, simţi cum i se strânge inima. în realitate ştia mai ales că un bărbat atât de seducător ca acesta nu putea s-o remarce... Ea nu avea nimic din Vanessa James, sau din acele seducătoare experimentate ale căror figuri şi surâsuri fermecătoare ascundeau adesea un profund egosim. în ceea ce-o privea, refuza să joace comedia farmecului şi a seducţiei. Orbiţi de aparenţă, bărbaţii se îndepărtau de ea.

în schimb, se lăsau cuceriţi de dulceaţa faţadei Vanessei şi a confratelor sale, flataţi de atenţia cu care îi înconjura. Dar, mai apoi, adevărata fire a acestor femei

ieşea adesea la suprafaţă şi ei rămâneau trăsniţi...

De altfel, nu aveau decât ceea ce meritau! îşi zise Charlotte ridicându-se brusc după ce aruncase o privire ceasului său.

Dacă îşi pierdea timpul în consideraţii stupide, risca să fie în întârziere pentru a doua oară în ziua aceea!

Capitolul 2

Charlotte plecă totuşi târziu, dintr-o cauză neprevăzută. După ce reuşise, contrar aşteptărilor, să fie gata la ora stabilită, a trecut prin toate chinurile din lume, încercând să-şi pornească maşina.

în sfârşit, motorul sughiţă, apoi îşi recăpătă modul de funcţionare aproape normal. Parcurgând cei câţiva kilometri care o separau de casa lui James, tânăra femeie reflecta. Maşina sa, care aparţinuse tatălui său, dădea tot mai mult semne de slăbiciune având în vedere vechimea ei. într-o zi sau într-alta, va trebui s-o înlocuiască.

Dar ce model să aleagă?

Deodată, îi veni în minte imaginea unui Jaguar. Ce idee ciudată! se gândi ea imediat. Era genul de vehicul pe care nu l-ar cumpăra niciodată! Chiar dacă ar fi avut bani, această maşină era prea bătătoare la ochi şi prea luxoasă pentru una ca ea, care nu dorea să fie remarcată.

Când sosi la familia James, Charlotte remarcă mai multe vehicule parcate în curtea mare. Toate ferestrele erau luminate, clădirea impozantă din piatră cioplită trona în mijlocul unui parc întreţinut cu grijă meticuloasă de către un peisagist sosit tocmai de la Londra. Amplasamentul fiecărei plante era îndelung studiat şi fuseseră aclimatizate specii originale. Copleşită de rafinament, Charlotte ştia de la Vanessa, căreia îi făcea

plăcere să informeze tot oraşul că pietrişul fusese adus cu mare cheltuială din Scoţia pentru a se armoniza cu nuanţa pietrei.

Adam îi deschise uşa şi o conduse în holul imens, pardosit cu dale de marmură. El o îmbrăţişă pentru a-i spune bune venit când Vanessa veni la rândul său s-o întâmpine pe invitata sa.

- Charlie! Iată-te în sfârşit! Eşti în întârziere... zise ea schiţând un surâs artificial.

Apoi, începură s-o examineze pe tânăra femeie din cap până în picioare cu o compătimire prost deghizată. Apoi, cu o voce suficient de tare ca să se audă până în salon, spuse:

- Data viitoare, când voi merge la Londra, vei veni cu mine, de acord? Te voi duce la un magazin unde vei găsi câteva lucruri care se vor asorta cu silueta ta. Cele de aici sunt depăşite...

Charlotte se forţă să nu-i dea replica. Cum poate să fie atât de ipocrită? Iar criticile Vanessei erau nejustificate. Fusta neagră de catifea pe care o purta cu anumite prilejuri nu era poate după ultima modă, îşi spuse în gând Charlotte, dar îi stătea atât de bine! Prea ocupată cu meseria sa pentru a alerga prin magazine, ea nu dispunea ca gazda sa de o garderobă foarte bogată; totuşi, nu avea de ce să roşească de silueta sa. Cu talia sa înaltă şi sânii mici nu risca s-o concureze pe Vanessa care îşi punea în valoare pieptul opulent, dar ea se simţea mai bine astfel.

Refuzând să se lase impresionată de comentariile muşcătoare, ea i aruncă o privire dispreţuitoare care nu păru s-o tulbure.

- Din păcate, rişti să fii ţintuită în biroul tău de acum înainte, dacă nu vrei să-ţi pierzi afacerea, continuă Vanessa cu
o mutră întristată. Cred că noul tău concurent se va instala în apropiere, nu-i aşa?

întrucât Charlotte, din ce în ce mai enervată, nu răspundea, Vanessa murmură:

- Ceea ce mă face să doresc o nouă estimare a casei. Chiar azi de dimineaţă îi spuneam lui Adam că m-am plictisit acum, când lucrările de decorare s-au terminat. Ne trebuie ceva mai mare. Nu este momentul să vindem, cu toţi aceşti oameni care se perindă prin regiunea noastră? Am putea obţine un preţ excelent. Tu ce zici, Charlotte? Afacerile imobiliare n-au mers mai bine ca acum, nu-i aşa?

- Probabil, pentru că mă întrebi, răspunse sec Charlotte, dar să ştii că acest avânt mă nelinişteşte pentru viitorul acestui orăşel. Preţurile s-au umflat prea mult, încât există riscul ca cei cu venituri modeste să părăsească regiunea şi, într-o zi sau alta, vom suporta consecinţele acestei situaţii. Mai ales că anumiţi agenţi imobiliari nu fac nimic încât să-i aducă pe cei ce vând la raţiune, ba din contră! Mi-e teamă că acest nou concurent al meu să nu facă parte dintre aceşti oameni fără scrupule care profită

de o conjunctură favorabilă, fără să se gândească la consecinţele care vor urma pe termen lung.

Vanessa îi aruncă o privire mirată şi adăugă pe un ton plin de perfidie:

- Iată-te şi agresivă, Charlotte! Te temi pentru agenţia ta, nu-i aşa? Tocmai am plăcerea să ţi-l prezint pe noul tău concurent, Oliver Tennant, o anunţă ea.

Vorbind, Vanessa lansă cel mai fermecător surâs cuiva care se găsea în spatele Charlottei. Aceasta din urmă înţelese atunci că acest domn Tennant sosise fără ca ea să ştie, în timpul lungii sale tirade şi că, desigur, auzise tot...

Stânjenită, tânăra femeie nu îndrăzni să se întoarcă. Cum este posibil ca Vanessa s-o pună în mod deliberat într-o situaţie atât de neplăcută? Căci această întâlnire nu era rodul hazardului, dacă este să judecăm după expresia triumfătoare înscrisă pe figura amfitrioanei...

- Oliver, intră! continuă aceasta din urmă înaintând, cu braţele deschise, într-un gest teatral, ridicol. Ţi-o prezint pe Charlotte Spencer. Sunt sigură că ai auzit deja vorbindu-se de ea şi de agenţia ei...

Mi-e teamă că nu-ţi va face o primire plăcută, cu atât mai mult cu cât se ştie că nu-i plac bărbaţii!

De data aceasta, era prea mult! se gândi Charlotte furioasă. N-o va lăsa pe Vanessa să continue s-o insulte în acest mod. Aşa că se va prezenta ea însăşi acestui Olivier...

Căpătând curaj, se întoarse pentru a face faţă noului venit şi
i se păru că inima încetează să-i mai bată. Căci îl avea în faţă pe conducătorul Jaguarului.

De aproape, albastrul ochilor, umbriţi de lungi gene negre, părea şi mai intens şi Charlotte fu din nou frapată de impresia de virilitate, brută şi rafinată în acelaşi timp, care emana din el. Incapabilă să spună un cuvânt, simţi cum roşeaţa îi colorează obrajii, ceea ce mări şi mai mult confuzia ei.

Luându-l de braţ, Vanessa îi aruncă pe un ton maliţios:

- Nu face figura asta, Oliver! Femeile din această regiune nu sunt toate atât de înspăimântătoare cum este Charlotte! Să ştii că ai în faţă o femeie locală...

Charlotte îşi strânse pumnii. Vanessei îi făcea plăcere să-i realizeze un portret ridicol! Ce va gândi despre ea noul venit? Chiar dacă, în fond, îi era perfect egal, nu-i făcea plăcere să treacă în ochii acestuia drept o sufragetă. Sau, mai rău, drept una din acele femei care sfârşesc în mişcarea feministă, de necaz că nu sunt destul de atrăgătoare pentru a plăcea unor bărbaţi...

Totuşi, contrar îndoielilor sale, Olivier nu se arătă de acord cu Vanessa.

Din contră, se îndepărtă de aceasta şi-i întinse o mână Charlottei.

- încântat să vă întâlnesc. Doream să vă cunosc, zise el.

Ce amabilitate surprinzătoare, după tot ce i s-a dat să audă! se gândi Charlotte, uimită. Şi după tot ceea ce se petrecuse în parcare! Cum se putea arăta atât de prevenitor, sau cel puţin în aparenţă, după purtarea ei cu câteva ore mai înainte, când îi luase locul!

Din nou, Vanessa interveni, doritoare, fără îndoială să iasă iarăşi în faţă.

- Mi-e teamă că nu va avea o părere bună în ceea ce te priveşte. Ea pretinde că majoritatea agenţilor imobiliari care reuşesc astăzi sunt oameni fără scrupule...

Timp de câteva secund Oliver contemplă figura îmbujorată a Charlottei.

- Cred că este o opinie personală, pe care eu n-o împărtăşesc, declară el în cele din urmă. Cât priveşte indivizii fără scrupule, aceştia sunt mai numeroşi decât credem şi adesea îşi ascund intenţiile.

Surâsul ironic care însoţi această remarcă, sfârşi prin a o pune în încurcătură pe Charlotte. Era evident că Oliver Tennant făcea aluzie la prima şi dezagreabila lor întâlnire... şi părea că se amuză de tulburarea ei!

în acea clipă, sosirea lui Adam anunţând că şeful chelnerilor era gata să servească masa, fu o diversiune oportună.

Charlotte, însă, nu reuşi să se calmeze.

Nu numai Vanessa reuşise s-o umilească, dar şi Oliver Tennant părea să găsească situaţia foarte distractivă. Mai

rău, se simţea neputincioasă: cum ar fi putut să protesteze, fără a cădea în ridicol?

în tot cazul, dacă Vanessa n-ar fi provocat-o, nu şi-ar fi exprimat niciodată cu atâta vigoare temerile cu privire la noul său concurent, se gândea Charlotte. Cât priveşte reputaţia de feministă pe care Vanessa avusese grijă să i-o atribuie, aceasta nu avea nici o bază...

Vocea lui Adam o aduse brusc la realitate. Părea jenant cum încerca acesta să scuze comportamentul soţiei sale şi Charlotte, înţelegătoare, îi adresă un surâs. Sărmanul Adam! Să fii soţul Vanessei nu însemna să fie tot timpul nostim...

- Mi-e teamă că am folosit unele cuvinte nepotrivite, spuse atunci Charlotte, pentru a-l linişti. Nu ştiam că Oliver Tennant figura printre invitaţii voştri.

- Ei bine, Vanessa a... i-a cerut să facă o estimare a casei noastre, murmură Adam, cu un gest jenat.

Apoi, conştient de stângăcia sa, se grăbi să adauge:

- De altfel, nu înţeleg de ce vrea s-o vândă...

- Nu-ţi face griji, Adam, declară Charlotte, ignorând ultima remarcă. Vanessa are tot dreptul să solicite avizul noului concurent. Mă aştept, de altfel, ca piaţa marilor proprietăţi să-i revină, încetul cu încetul. Dar este loc de muncă pentru doi şi eu nu sunt neliniştită.

- Să ştii că Oliver are o reputaţie excelentă, continuă Adam.

A început prin a înfiinţa o agenţie la Londra, apoi a...

- ... găsit că va câştiga mai uşor mai mulţi bani, venind în orăşelul nostru, nu-i aşa?

De pe cealaltă parte a mesei Vanessa le întrerupse conversaţia interpelându-şi soţul.

- Adam! Vino te rog să te aşezi alături de Felicity, te aşteptam! Charlie, ce se întâmplă? Ai o mutră! Să nu-mi spui că eşti aşa din cauza sărmanului Oliver...

Charlotte nu răspunse şi, întorcând capul, îi salută cu un surâs pe vecinii de masă, regretând cu amărăciune că acceptase această invitaţie. Pentru că le făcuse rost de case, îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre meseni - cupluri tinere, instalate de curând în regiune. Dar nu-şi făcea nici o iluzie. Dacă le venea dorinţa să vândă, vor fi tentaţi să se adreseze noului agent, în speranţa că vor putea realiza un beneficiu maxim...

Alungându-şi din minte această perspectivă deprimantă, Charlotte se străduia să-şi concentreze atenţia asupra felurilor originale ce li se aduceau. Dar nu o dată se surprinse cu gândul la o supă ţărănească bună, aşa cum o pregătea doamna Noakes la Hanul Vânătorilor, însoţită de faimoasa pâine făcută în casă. Ea adresă un gând emoţionat marelui şemineu în care se frigeau miei, în timp ce Holly, câinele ciobănesc german, moţăia încălzindu-se în faţa focului.

Nu, ea nu era făcută pentru aceste mondenităţi, aceste

reuniuni convenţionale, unde fiecare îşi juca rolul cu grijă, fără să se intereseze de vecinul său, se gândea ea. Şi aplecând urechea la conversaţiile unora şi altora, i se păru deodată că nu are nimic comun cu aceştia. Bărbaţii vorbeau pe un ton serios despre investiţiile lor financiare şi despre ambuteiajele londoneze, în timp ce soţiile lor discutau despre tinerele fete, despre şcolile particulare şi despre cumpărături.

Bând fără plăcere un vin ameţitor, îl asculta distrată pe vecinul său din dreapta care îşi exprima, una după alta, problemele sale. Proprietar de curând al unei case în cartierul cel mai de vază al oraşului, era în tratative cu primăria pentru a obţine un permis de construire mai deosebit. El dorea de fapt, instalarea unei verande imense pentru a-i adăposti piscina.

Charlotte dădea din cap pentru a-şi manifesta interesul când, deodată, privirea ei poposi de cealaltă latură a mesei. Mare îi fu stupefacţia când constată că Oliver Tennant o privea.

Imediat, întoarse capul. De ce o observa cu o asemenea intensitate? Ar fi jurat că o privea mai de mult. O plângea fără îndoială că este atât de diferită de celelalte femei prezente... Or, ea n-avea ce face cu mila lui!

Furioasă şi supărată, îşi întoarse atenţia asupra vecinului său, căruia îi adresă un surâs atât de strălucitor, încât acesta se opri brusc, interzis. Probabil se întreba ce

spusese ca să merite un asemenea tratament...

în sfârşit, spre marea uşurare a Charlottei, stăpâna casei îşi invită musafirii s-o urmeze în salon şi să se instaleze pe canapele. în timp ce Vanessa lansa o conversaţie despre sărbătoarea organizată în fiecare an de către primărie şi diverse asociaţii, Charlotte îl văzu pe Oliver Tennant părăsindu-şi fotoliul pentru a veni să se aşeze pe sofa, alături de ea.

- Vanessa mi-a spus că ai luat de curând agenţia de la tatăl tău! murmură el.

- Am luat conducerea oficială a agenţiei după moartea tatălui meu, dar în realitate, ţineam frâiele cu mult timp înainte.

Ea se întrerupse şi-i aruncă o privire uimită.

- Sunt surprinsă că nu eşti la curent, zise ea. îmi închipui că cine îşi deschide o agenţie într-un oraş ca al nostru, se informează, în prealabil, asupra concurenţei, nu?

- Ai dreptate. Dar în acest caz, asociatul meu s-a ocupat de proiect. Cel puţin, la început, pentru că apoi lucrurile s-au schimbat. Ne-am separat: eu am păstrat activitatea de la Londra şi el toate agenţiile noastre din provincie. în afară de cea de aici.

El făcu o pauză şi un surâs se ivi pe buzele sale bine conturate.

- Iată de ce doream să te cunosc, reluă el. în măsura în care ne vom găsi în concurenţă directă, mă gândesc că...

- Da? La ce te-ai gândit? întrebă Charlotte pe un ton sec. Că am putea să ne înţelegem pentru a ridica preţurile? Dacă o să contezi pe mine pentru a juca acest rol în detrimentul clienţilor încurajându-i să contracteze împrumuturi exagerate, te-ai înşelat. Mă tem că, din acest punct de vedere, nu putem colabora.

- Bine, pentru că nu accepţi oferta mea de pace...

- începem ostilităţile? în ceea ce mă priveşte, nu văd nici un inconvenient, răspunse ea cu agresivitate. Cel puţin, lucrurile vor fi clare.

încordată, încercă să înfrunte privirea interlocutorului său, uimită şi ea de violenţa cuvintelor sale. Nu avea obiceiul să fie atât de intransigentă, dar nu dorea să stabilească o înţelegere ilegală cu domnul Tennant, încălcând regulile deontologice pe care le-a respectat întotdeauna.

- Este timpul să plec. încerc s-o găsesc pe Vanessa, îl anunţă
ea.

- Te urmez, replică el imediat.

Spre marea sa surpriză, o urmă. Ar fi trebuit să aibă decenţa de a aştepta câteva minute, înainte de a părăsi şi el locul, se gândea tânăra femeie. Această conversaţie îi lăsase un penibil sentiment de nelinişte şi dorea, mai presus de orice, să se debaraseze de acest individ.

Vanessa nu părea deloc contrariată când Charlotte o

anunţă că pleacă. Din contră, înaintă spre invitata sa pentru a-i ura noapte bună şi merse până acolo încât o îmbrăţişă, cu un larg surâs pe buze. în faţa unei asemenea duplicităţi, Charlotte nu se putu împiedica să facă un pas înapoi, pentru a se sustrage îmbrăţişării, imposibil să joace comedia amiciţiei. Dar nu şi-a dat seama că Oliver Tennant era chiar în spatele său şi se izbi de el, fără să vrea. Când se întoarse, simţi ca pe un bici strălucirea albastră a ochilor lui şi o străbătu un lung frison.

Vanessa, care nu pierduse nimic din scenă, interveni:

- Oliver, nu-mi spune că pleci şi tu! Vroiam să schimbăm o vorbă despre proiectul de vânzare, adăugă ea, ca şi când Charlotte n-ar fi fost de faţă.

- Dacă nu te superi, Vanessa, aş prefera să discutăm altă dată, replică el.

în acel moment, el atinse uşor braţul Charlottei care, de această dată, simţi o ciudată undă de căldură.

- Nu, nici mâine, răspunse Oliver Vanessei, care încerca să-i fixeze o întâlnire. Din păcate, stau încă la hotel şi căutarea unui apartament îmi ocupă cea mai mare parte a timpului. îi voi cere secretarei să ia legătura cu tine, pentru a stabili o întâlnire cât mai curând posibil. Pe curând, şi încă o dată îţi mulţumesc!

Ignorând aerul uimit al Vanessei, se îndreptă spre uşă, împingând-o pe Charlotte înaintea sa. Când se găsiră afară, tânăra femeie se opri şi-l fulgeră cu privirea.

- N-am nevoie de ajutorul tău ca să înaintez, domnule Tennant! spuse ea.

- Sunt dezolat, dar era singurul mijloc pe care l-am găsit pentru a mă debarasa de Vanessa. îmi imaginez că ştii cum este când un client caută prin orice mijloc să depăşească relaţiile strict profesionale? Femeile sunt chiar mai expuse în asemenea situaţii.

Charlotte nu ştiu ce să răspundă. De altfel, trebuise în mai multe situaţii să-i descurajeze pe clienţii care pândeau o ocazie norocoasă, dar ca Oliver Tennant să presupună că un bărbat ar fi dorit s-o seducă o mira foarte mult. Mai ales după portretul prea puţin măgulitor pe care i-l făcuse Vanessa!

De altfel, felul său direct si neaşteptat de a se referi la manevrele de seducţie ale Vanessei o surprindea. Departe de a se făli cu avansurile acestei femei foarte frumoase, cum ar fi făcut orice bărbat obişnuit să placă, el părea mai degrabă deranjat.

Poate Oliver Tennant era o fiinţă mai complicată decât la prima vedere?

Din cauza superbului său Jaguar şi a fizicului avantajos, îl catalogase ca pe un play-boy care nu ezita să-şi folosească farmecele pentru a-şi atinge scopurile, în ciuda oricărei manevre. Acum, începea să se întrebe dacă nu-l judecase prea repede.

Altfel spus... De ce făcuse acea curioasă observaţie cu

privire la clienţii prea insistenţi? Era vorba de o tactică de surprindere a adversarului, pentru a-l ataca mai bine?

Cel puţin, el nu găsea amuzantă ideea s-o încânte. Pentru anumiţi bărbaţi obişnuiţi cu seducţia, ideea de a cuceri o femeie reprezenta o provocare foarte excitantă. Poate făcea parte dintre acei indivizi care urmăresc să figureze pe lista lor de vânătoare victime cunoscute ca dificile...

Simţea că acest bărbat constituia pentru ea un pericol. Nu reuşise s-o tulbure atunci când abia îl cunoscuse? Să ameninţe fragilul echilibru pe care credea că-l câştigase eliminând din existenţa sa orice prezenţă masculină?

Hotărâtă să se îndepărteze cât mai repede de el, îi adresă un scurt semn din cap în loc de salut şi urcă în maşina sa. Odată instalată la volan, întoarse cheia în contact, rugându-se ca motorul s-o asculte. Spre marea ei uşurare, Volvo demară de prima dată. Ce noroc! Căci i-ar fi fost penibil să ceară ajutor lui Oliver Tennant...

Pe drumul de întoarcere, nu încetă să se gândească la el şi la reacţiile pe care i le trezise. Niciodată un bărbat nu-i produsese un asemenea efect! în faţa lui se simţea pe de-a-ntregul femeie, ca şi când virilitatea lui trezea în ea dorinţe necunoscute până atunci.

De fapt, relaţia ei cu Gordon nu fusese niciodată plasată sub semnul senzualităţii şi niciodată nu trezise în ea emoţia pe care o simţea acum. Cu Gordon, totul era

prevăzut, planificat. Angajamentul lor reciproc se baza pe ceea ce ea credea atunci că este o similitudine de puncte de vedere şi de proiecte şi nu pe o anumită stare emoţională.

în timp ce acum... Fusese suficientă o privire a acestui bărbat ca ea să-şi piardă orice rezervă! I se părea o nebunie. Nu cumva vârsta şi dorinţa nepotolită de maternitate o perturbau mai mult decât vroia să admită? Da, fără îndoială.

Abia mai târziu, în pat, admise cu onestitate adevărul: în prezenţa lui Oliver Tennant, avea reacţiile oricărei femei de o anumită vârstă de a fi sedusă de un bărbat fermecător.

Dar era inutil să se neliniştească pentru nimic. De mâine, nu se va mai gândi la asta.

Capitolul 3

Charlotte se trezi dimineaţă după o noapte agitată. Ea dormea greu şi somnul său, de obicei liniştit, nu-i adusese odihna sperată.

O clipă, se întrebă de ce această insomnie neobişnuită şi ideea că întâlnirea cu Oliver Tennant nu este străină de aceasta, îi trecu prin minte. Alungă repede acest gând neplăcut şi se sculă să ia micul dejun.

în bucătărie, deschise obloanele şi soarele intră în încăpere, luminând fără milă zugrăveala decolorată. Dintr-o dată, totul i se păru Charlottei vechi şi trist, teribil de demodat. Pentru prima oară, se uimi că suportase atâta timp să trăiască într-un cadru demoralizant.

- Ce-i venise? se întrebă ea deodată, deschizând frigiderul. Niciodată, mai înainte, nu simţise nevoia de înnoire. Până
acum, se mulţumise mai mult să-şi satisfacă existenţa şi iată că acum punea totul sub semnul întrebării.

Desigur, în decursul bolii tatălui său, nu avusese nici timp liber, nici dorinţa de a se gândi la ea însăşi şi mai puţin la detaliile de decorări interioare, care i se păreau inutile. De altfel, nici nu ştia mare lucru despre aceasta şi nutrea o anumită aversiune faţă de interioarele aranjate de decoratori profesionişti, atât de perfecte şi impersonale cum era şi casa familiei James.

Dar, poate exista un mijloc între excesele respective şi interiorul lugubru în care trăia ea.

Tânăra femeie redusese la minimum întreţinerea casei sale, din spirit de economie şi dintr-o oarecare indiferenţă. Doamna Higham, femeia care îi făcea menajul, venea câteva ore, o dată pe săptămână, pentru a spăla podeaua şi instalaţiile sanitare. Charlotte nu avea deloc timp să se intereseze de menaj şi se mulţumea să aerisească uneori încăperile pe care nu le folosea. Desigur, bucătăria era întotdeauna curată, dar lipsită de farmec! se gândea tânăra femeie, comparând-o mental cu mica bucătărie veselă şi caldă pe care Sophie şi-o instalase cu puţine cheltuieli.

Deodată, se decise: că această casă era sau nu destinată vânzării, ea va întreprinde minimum de lucrări pentru a o face mai atrăgătoare şi să capete un aspect vesel care îi lipsea. Prima dată, va începe cu zugrăvitul bucătăriei, un galben luminos va încălzi atmosfera...

în entuziasmul său, Charlottei îi venea să alerge imediat în oraş să cumpere cele necesare, dar reuşi să asculte de raţiune. De ce această grabă? Ea care de obicei era atât de ponderată şi de calculată... Niciodată nu avusese asemenea reacţii. Nu cumva sosirea primăverii îi cauza această stare febrilă şi-i inocula tendinţa de înnoire? îşi dădu seama că trebuie să-şi înfrângă ardoarea. Dar nu era decât o amânare, îşi zise ea pentru a se consola înainte

de a se gândi, cu îngrijorare, că poate avea destul timp la dispoziţie. Cu sosirea lui Oliver Tennant risca să piardă o parte din clienţi şi să aibă din păcate timp liber să se consacre zugrăvelii...

Fără să vrea, începu să se gândească la noul său concurent. Unde îşi va instala birourile? Va avea puţine şanse să fie vecini. Agenţia Spencer era situată în plin centrul oraşului, într-un cartier comercial recent transformat în zonă pietonală. Ceea ce părea un atu, punea însă probleme, clienţii neştiind unde să staţioneze.

Când sosise în regiune, domnul Spencer, cumpărase o mică locuinţă particulară, în stare proastă, în cartierul cel mai vechi al oraşului. La puţin timp după aceea, aglomerarea de case se terminase, apoi strada fusese interzisă maşinilor. Până atunci, locaţia fusese mai degrabă favorabilă, în măsura în care acei gură-cască numeroşi în acest cartier comercial, se opreau adesea în faţa vitrinelor pentru a citi anunţurile. Dar, cu noul concurent care va alege, desigur, un amplasament mai accesibil pentru maşini, situaţia risca să se inverseze... Charlotte chiar auzise că Oliver Tennant încerca să găsească un loc într-un centru comercial foarte frecventat în împrejurimile oraşului, dispunând de sute de locuri de parcare. Fără îndoială, clienţii ar fi fost atraşi de uşurinţa de a staţiona şi activitatea ei ar fi avut de suferit.

Tânăra femeie arbora o mină preocupată când

deschise uşa agenţiei, dar surâsul cu care o primi Sheila o înveseli imediat.

Ce s-ar face fără Sheila? se gândi ea, acceptând cu mulţumire ceaşca de cafea pe care asistenta i-o oferise. Colaboratoarea agenţiei de la început, Sheila îi dăduse un ajutor preţios în urma succesiunii. Pe lângă competenţa profesională, o susţinuse pe Charlotte pe plan afectiv în perioada dificilă care urmase decesului domnului Spencer.

Căsătorită cu un comisar de poliţie, mamă a doi copii mari, Sheila era o femeie elegantă, la patruzeci de ani, sensibilă şi discretă. Ea nu avea obiceiul să stabilească relaţii privilegiate cu clienţii.

De altfel, la insistenţa Charlottei, tatăl acesteia îi oferise o promovare şi o participare la cifra de afaceri. Fără Sheila, agenţia n-ar fi funcţionat ca până atunci, se gândea adesea Charlotte mulţumind Providenţei că i-a dat o colaboratoare atât de eficientă.

Cercetând corespondenţa, Sheila spuse, deodată:

- Tu ştii că noua agenţie se deschide oficial astăzi? Mă întreb cum arată noul nostru concurent...

- L-am cunoscut ieri.

Cu toată curiozitatea sa, Sheila rămase tăcută: o cunoştea prea bine pe Charlotte pentru a o presa cu întrebări şi prefera să aştepte ca tânăra femeie să-i povestească ea însăşi evenimentele.

Experienţa o învăţase că nu trebuia s-o bruscheze pe

Charlotte. Sub înfăţişarea ei aproape severă, ascundea o inimă de aur şi o mare sensibilitate. Dacă se simţea agasată, se închidea în sine ca un arici. Dar dacă îi câştigai încrederea, era cea mai fermecătoare dintre prietene.

Totuşi, la început Sheila privise cu neîncredere sosirea acestei tinere persoane fără experienţă care risca să vrea să conducă totul sub pretext că este fiica patronului. Din fericire, nu fusese aşa, şi cele două femei stabiliseră legături solide.

Adesea, Sheila constata dezolată cum Charlotte îşi crea o imagine austeră când, în realitate, răspândea o mare blândeţe. Chiar şi Rob, soţul său, o judecase greşit pe tânăra femeie înainte de a o cunoaşte mai bine şi de a descoperi cât era de sensibilă şi delicată. Bărbaţii sunt atât de proşti, câteodată... ca nişte copii, se lasă impresionaţi de aparenţe, fără a căuta să intre în miezul lucrurilor. Nu este de mirare că sunt, adesea, decepţionaţi şi atâtea cupluri se despart. Femeile sunt, în general, mai perspicace, mai puţin naive în aprecierea semenilor.

Ataşată valorilor fundamentale, Sheila îşi apărase viaţa de cuplu sub toate aspectele şi, de asemenea, meseria sa. Celula familială pe care o forma cu Rob şi cei doi copii constituia pivotul existenţei sale; dragostea pentru Rob şi neclintita soliditate a cuplului lor îi dădea acea forţă interioară care îi permitea să înfrunte viaţa cu seninătate.

Ea se neliniştea văzând-o pe Charlotte ducând o viaţă

aşezată, de celibatară, solitară pe plan afectiv lipsită de fantezie: Charlotte era mult mai în vârstă decât fiica sa, dar Sheila îi dedica o afecţiune aproape maternă şi-i dorea din toată inima s-o vadă înseninându-se. Ea o sfătuise să se îmbrace mai modern, să iasă mai des. Luni după luni, ani după ani, Charlotte părea satisfăcută de ritmul monoton al vieţii sale cotidiene. Părea că nu este pasionată decât de munca sa.

Totuşi, era suficient s-o observe cu copiii prietenelor sale pentru a înţelege că, în realitate, avea multă dragoste de oferit şi că dorinţa afişată de independenţă se situa pe baze foarte fragile.

Vocea Charlottei o scoase, deodată, din gândurile sale. Tânăra femeie povestea despre dineul de la familia James într-un mod inofensiv dar, puţin câte puţin, începea să dea detalii asupra comportamentului grosolan al Vanessei.

- Această femeie este o adevărată ciumă! exclamă atunci Sheila. N-am înţeles niciodată cum se pot prinde toţi bărbaţii în jocul ei!

- Sheila, întrebă brusc Charlotte, ai fost vreodată supărată pe clienţi?

- Mi s-a întâmplat, admise prietena sa cu un aer încurcat. Dar de ce mă întrebi?

- Aşa...

Ea simţi cum roşeşte fără voia ei şi schimbă imediat subiectul.

- Am un proiect să-ţi propun, o anunţă Charlotte, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea. Un proiect foarte drag mie.

- Ah?

Imediat, Charlotte o informă de intenţia sa de a o angaja pe Sophie.

- Dar nu i-am spus încă, urmă ea. Mai întâi ţineam să am aprobarea ta. Va cădea în sarcina ta s-o formezi, în măsura în care eşti mai prezentă la birou decât mine. Nu crezi că ne va fi utilă o a treia persoană? Avem atâta de lucru! în plus, odată cu primăvara, situaţia începe să se agraveze. Doar că...

Ea nu mai continuă, dar aerul său îngrijorat spunea mult despre gândurile sale.

- Te temi că ne vom pierde afacerea cu această nouă agenţie, nu-i aşa? întrebă Sheila.

- într-adevăr, este o ipoteză pe care trebuie s-o luăm în calcul. Ce-ai face în locul meu, cu Sophie?

- I-aş vorbi despre acest proiect. în situaţia sa, are tot interesul să accepte. Oportunităţile profesionale sunt rare pentru o mamă de familie care n-a lucrat niciodată. Ea s-a căsătorit atât de tânără! Prea tânără, după părerea mea... Şi, bineînţeles, după nenorocirea care a lovit-o, trebuie să facă faţă la tot felul de probleme...

- Şi în primul rând, are serioase necazuri cu banii! Din fericire, casa îi aparţine, dar nu dispune de nici un venit.

Singura soluţie pentru ea ar fi să se întoarcă la părinţi, dar nu priveşte asta cu bucurie.

- O înţeleg! O cunosc puţin pe mama sa. Este o femeie fermecătoare, dar atât de preocupată de interiorul său încât o coabitare ar fi imposibilă...

- Atunci, îmi aprobi ideea? întrebă Charlotte.

Drept răspuns, Sheila surâse şi o îmbrăţişă afectuos.

La început, Charlotte se acomodase greu cu manifestările de tandreţe ale Sheilei, care o îmbrăţişa şi o strângea în braţe. Fetiţa privată de dragostea unei mame, nu cunoscuse niciodată alte dovezi de afecţiune decât sărutările rare şi solemne ale tatălui său. Adesea, invidia spontanietatea şi lipsa de complexe a Sheilei, care îi permiteau să-şi exprime cu uşurinţă sentimentele şi să stabilească rapid un contact călduros cu alţii.

- Deci, să cred că aprobi? îi strecură ea cu un surâs.

- Nu numai că aprob, dar îţi sugerez să baţi fierul cât este cald, spuse Sheila pe un ton vesel. Dimineaţa riscă să fie calmă şi eu pot să mă descurc singură aici. De ce nu te duci acum s-o vezi pe Sophie?

- Ai dreptate, zise Charlotte, luându-şi poşeta. Merg acum la
ea.

Când să deschidă uşa care dădea în stradă, se opri.

- Din întâmplare, nu cunoşti adresa unui negustor de maşini de gătit? întrebă ea brusc. Şi un magazin de

ţesături?

Dacă Sheila fu surprinsă de aceste întrebări, nu lăsă în orice caz să se vadă acest lucru.

- Da, m-a sfătuit cineva recent. îţi voi da adresa. Este pentru tine sau... ?

- Pentru mine. Azi-dimineaţă, bându-mi cafeaua, am luat hotărârea să fac unele lucrări la mine. Nu mi-am dat seama până acum cât de învechit este interiorul meu. în realitate, nu s-a făcut nimic începând de la lustre. Atunci, evident...

Nu sfârşi, dar strâmbătura ei spunea mult şi Sheila se feri să protesteze. Atmosfera tristă şi intrusă a casei familiei Spencer o consternase întotdeauna, dar nu îndrăznise să-i spună deschis Charlottei. Aşa că se bucură din toată inima pentru această iniţiativă neaşteptată.

Cu un surâs pe buze, urmări din ochi silueta înaltă a tinerei femei. Poate că acest dinamism neaşteptat nu se va limita la domeniul decoraţiunilor... gândi ea înainte de a întoarce la lucru.

Volvo demară iarăşi cu greu, croindu-şi drum prin străzile blocate în această zi de târg, iar Charlotte îşi promise să treacă în curând pe la garaj pentru a-şi alege un nou vehicul.

Parcurgând cei câţiva kilometri care o separau de cartierul rezidenţial în care locuia Sophie, Charlotte observă cu un ochi de profesionist această periferie care s-

a transformat mult în ultimii ani. Numeroase case care îşi schimbaseră proprietarii, erau uşor de recunoscut. Cu noile lor verande victoriene, cu perdele savant drapate şi cu zugrăveli strălucitoare, afişau o opulenţă uneori aproape agresivă şi Charlotte trebui să lupte împotriva sentimentului negativ pe care i-l inspira acest spectacol. Noii-veniţi insuflaseră o viaţă nouă în orăşel şi, după exemplul lui Adam, creau, câteodată, locuri de muncă. Că ei se considerau adesea într-o ţară cucerită, nu mai avea, în fond mare importanţă...

Sophie locuia într-o căsuţă din piatră, simplă dar plină de farmec, situată în mijlocul unei parcele. Când Charlotte împinse grilajul de la intrare, gemenii, care o văzuseră de la fereastră, se precipitară înaintea ei, sărindu-i în braţe. Apoi, Sophie apăru în prag şi Charlotte fu frapată de cât era de trasă la faţă. Judecând după fusta prea largă, se vedea că pierduse în greutate şi surâsul său dulce şi luminos nu reuşea întru totul să-i risipească îngrijorarea. Gemenii arborau nişte figuri superbe şi păreau, ca întotdeauna, strălucitori de sănătate.

în micul salon, Sophie aduse cafea şi biscuiţi. întrucât unul dintre gemeni întindea mâna să ia o prăjitură, ea îl opri şi-i adresă Charlottei un surâs jenat.

- Ştii, nu mai am posibilitate să le cumpăr biscuiţi, mărturisi ea cu o voce nesigură. Dar, cum să le explici? Mai ales că s-au obişnuit să fie răsfăţaţi de doamna Meachim,

care îi păzeşte câteodată pentru a mă ajuta. Aproape am ajuns să le interzic să meargă prea des s-o vadă. Mi-e frică să nu creadă că...

Se întrerupse brusc, apoi reluă, forţându-se să-şi stăpânească tremurul vocii:

- Vizita ta cade la ţanc, Charlotte!

Voiam să te chem ca să-ţi spun că m-am decis să pun casa în vânzare. Pentru a nu-ţi ascunde nimic, nu mai reuşesc s-o scot la capăt. în aceste condiţii, este mai bine să mă instalez la părinţii mei, dacă situaţia mea financiară nu se va ameliora. Să ştii, cumpăr haine de ocazie pentru copii. Mie personal îmi este indiferent, dar Katy a venit într-o zi de la şcoală plângând pentru că una dintre colegele ei şi-a recunoscut rochia. O cumpărasem de la o vânzare organizată de asociaţia părinţilor elevilor. îmi place atât de mult să le fac plăcere copiilor, dar fără să fiu obligată să calculez cheltuielile. Şi nu este vorba numai despre mine... Vânzarea mi-ar rezolva toate problemele şi mi-ar permite să ţin capul sus.

Ea tăcu o clipă şi Charlotte îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare.

- Sophie, vreau să-ţi fac o propunere, o anunţă ea cu o voce fermă.

După ce îi spuse pe scurt la ce s-a gândit, Sophie o privi cu un aer uluit.

- Să lucrez! exclamă ea, ridicând capul, în timp ce

obrajii i se colorară imediat sub şocul emoţiei. Dar, Charlotte, n-am nici o experienţă în domeniul tău. Tu ştii bine că n-am lucrat decât câteva luni la o bancă, înainte de a mă căsători!

- într-adevăr, sunt la curent. Dacă accepţi, Sheila te va instrui la birou. în ceea ce mă priveşte, te voi trimite uneori la întâlniri în exterior. Astfel, vei aborda şi alte faţete ale activităţii noastre. Nu uita că este vorba doar de o jumătate de normă...

După evoluţia pieţii, vom stabili apoi o colaborare cu o normă întreagă. Dar nu-ţi ascund că sosirea unui concurent nu mă face prea optimistă. în sfârşit, în orice caz, chiar dacă n-am să-ţi pot confirma angajarea, vei căpăta experienţă pe care o vei putea folosi în altă parte.

- Dar ce-am să fac cu copiii? Ei nu merg încă la şcoală toată ziua.

- M-am gândit şi la asta. Sunt sigură că vecina ta va fi încântată să aibă grijă de ei câteva ore, în schimbul unei sume de bani. Mi-ai spus întotdeauna că îi adoră şi se va ocupa perfect de ei. Ceea ce nu este de mirare pentru o fostă învăţătoare! Va fi suficient să-ţi foloseşti timpul în funcţie de cel al copiilor.

Sophie îi adresă Charlottei un surâs radios, dar pe faţa ei trecu deodată o umbră.

- Sper că nu faci asta din milă? murmură ea.

- Nu, te asigur! Avem cu adevărat nevoie de un ajutor

în acest moment şi situaţia nu pare să se îmbunătăţească în săptămânile care urmează. Dar nu vreau să te bruschez, Sophie. îţi las timp să te gândeşti înainte de a-mi da un răspuns.

- M-am gândit, accept. Ştiu bine că nu mă voi mai întâlni cu
o astfel de oportunitate.

Trebuie doar să mă asigur de răspunsul doamnei Meachim. Când vrei să încep?

- Cât mai repede posibil. De luni, dacă vei reuşi să organizezi totul aici.

- Perfect. Am câteva zile înaintea mea pentru a rezolva lucrurile. Te voi ţine la curent după ce voi vorbi cu doamna Meachim.

- Bine, acum trebuie să plec. Mă conduci până la maşină?

- Bineînţeles!

Veniţi să-i spuneţi la revedere, strigă ea, către cei doi copii, conducând-o pe Charlotte până la poartă.

Gemenii alergară şi Katy se repezi în braţele Charlottei în timp ce fratele său se agăţă de picioarele ei pentru a o împiedica să plece.

- Nu poţi să-ţi închipui cât de fericită sunt, declară Sophie. Am impresia, în sfârşit, că văd luminiţa de la capătul tunelului.

- Nu-mi mulţumi. Eu sunt cea încântată că vom avea

întăriri la agenţie! replică Charlotte, făcându-i cu mâna.

Când se pregătea să urce în Volvo, văzu apărând la capătul străzii o maşină sport, de un albastru foarte deosebit. Mai întâi nu reacţionă, dar imediat recunoscu Jaguarul lui Oliver Tennant.

Vehiculul se apropie încet şi se opri în spatele maşinii ei. Mirată, Charlotte rămase nemişcată pe trotuar, alături de Sophie.

Care putea să fie scopul vizitei lui Oliver Tennant? Prezenţa lui nu se datora hazardului, era sigur că venise special s-o vadă. Dar de ce o urmărise până la prietena sa? Şi de unde ştiuse că este la Sophie?

Fără îndoială, de la Sheila...

în timp ce îşi punea aceste întrebări, el se apropie, dar spre marea surpriză a Charlottei, amestecată cu puţină decepţie, i se adresă Sophiei:

- Sunt dezolat că vă deranjez, doamnă Williams, dar mi s-a spus că vreţi să vindeţi casa. Aşa este?

Charlotte îi aruncă o privire întunecată. Deci, Oliver Tennant venise pentru afaceri. Cum îndrăznea să meargă din uşă în uşă pentru a face demersuri pe lângă clienţi, ca cel mai vulgar negustor de covoare? Practicile sale comerciale erau mai rele decât îşi putea imagina...

- Ei bine, de fapt mi-am schimbat hotărârea... răspunse Sophie, pe un ton ezitant.

Cu o voce pe care furia o altera, Charlotte declară

atunci:

- Am ceva să-ţi spun, domnule Tennant, în particular, spuse ea. Trebuie să-i duci în casă pe copii, Sophie. Nu-i aşa că mă vei ţine la curent?

Sophie dădu din cap în semn de asentiment şi se îndepărtă luându-i de mână pe copii. Când dispăru, Charlotte izbucni cu mânie:

- Ştiam că n-ai nici o deontologie, dar acum ai depăşit limitele! exclamă ea privindu-l pe Oliver Tennant cu dispreţ. De când faci racolaj la domiciliu? Nu suntem la Londra, domnule Tennant! Aici, avem decenţa să aşteptăm să ne solicite clienţii înainte de a vorbi de afaceri.

Vocea i se întrerupse şi-i fu greu să nu-şi piardă controlul. De ce reacţiona atât de violent? se întrebă ea într-o clipă.

Simţea cum se revoltă ceva în ea, ca şi când era decepţionată că

i se confirmau temerile. Domnul Tennant era, deci, omul fără scrupule pe care şi-l imaginase înainte de a-l cunoaşte...

- Nu mă voi lansa cu dumneata într-o discuţie cu privire la practicile comerciale londoneze, răspunse Oliver Tennant, pe un ton perfect controlat. Dar mi-e teamă că mă acuzi pe nedrept! Să ştii că am venit la doamna Williams ca să-i propun să-i cumpăr casa. încerc să mă cazez cât mai repede, ca să mă scutesc să mă mut din nou

dacă mă instalez definitiv aici, aşa cum intenţionez. Cel puţin, dacă totul va merge bine.

Faptul că-l vedea atât de calm, făcu să-i crească furia tinerei femei. Nemulţumit s-o sfideze pe plan profesional, era mulţumit s-o prindă cu o greşeală. încă o dată, îşi pierduse sângele-rece în faţa lui...

- Acum, că ştii că sunt un potenţial cumpărător, poţi să admiţi că această casă este de vânzare şi să mă ajuţi s-o vizitez sau este prea mult să-ţi cer asta în calitate de agent imobiliar? întrebă el schiţând un surâs ironic.

- N-am obiceiul să vorbesc aiurea. Ţi-am spus că nu este de vânzare! răspunse ea, furioasă şi jignită că este acuzată de minciună.

- Am fost totuşi avertizat că...

- Este adevărat, era de vânzare. Dar nu mai este. împrejurările s-au schimbat şi doamna Williams a renunţat s-o vândă.

- în acest caz, suntem amândoi traşi pe sfoară.

Dumneata ca agent, şi eu în postură de client. Nu pot însă, să stau la nesfârşit la hotel!

- De ce nu-i ceri prietenei dumitale, Vanessa, să te găzduiască? Ştiu că are în permanenţă trei camere de oaspeţi libere. Şi sunt sigură că ar fi încântată să te primească!

Oliver Tennant părea că nu apreciază aluzia.

- Nu mă îndoiesc, răspunse el pe un ton sec.

Această conversaţie durase destul, decise, deodată, Charlotte. Era timpul să-i pună capăt şi să se întoarcă la Sheila. Se pregătea să-şi ia rămas-bun, când îşi dădu seama că interlocutorul îi blocase accesul la maşina sa. Luată pe nepregătite, îşi ridică privirea spre el şi se simţi, deodată, pradă unei stranii senzaţii de vulnerabilitate. Totuşi, el nu o ameninţa! îşi zise, încercând să-şi recapete controlul. Atunci, de ce această impresie difuză de pericol? Cu toată părerea proastă pe care o avea despre el, putea să jure că nu este bărbatul care să profite de slăbiciunea altuia. Desigur, de la statura voinică până la expresie, totul în el vădea o virilitate extremă, dar se ghicea în spatele încrederii în sine, o oarecare delicateţe.

De altfel, dacă n-ar fi fost în opoziţie, l-ar fi considerat, desigur, chiar atrăgător. Poate şi l-ar fi făcut prieten sau, cine ştie, amant?

Abia îi trecuse acest gând prin minte, că se simţi roşind. Era gata să devină nebună? De ce această himeră cu privire la un necunoscut? Mai ales un bărbat atât de seducător ca Oliver Tennant nu s-ar interesa niciodată de ea...

- Scuză-nă că m-am înfuriat şi te-am bănuit pe nedrept, se grăbi să spună. Este adevărat că Sophie vroia să vândă. Ea şi-a pierdut soţul şi se găsea într-o situaţie dificilă. Dar, în cele din urmă, a renunţat la acest proiect.

- Sunt dezolat, nu ştiam...

El se întrerupse, cu un aer preocupat.

- Doamna Williams nu are o familie care s-o ajute?

- Da, are părinţi, dar ţine foarte mult la independenţa sa. De altfel, dacă vindea, n-ar fi avut nici o posibilitate să-şi găsească altă locuinţă convenabilă, dată fiind creşterea actuală a preţurilor. Cei ce vând sunt preocupaţi să găsească un cumpărător, anunţă preţuri exagerate, riscând să nu vândă. Nu este surprinzător că oamenii cu venituri modeste nu reuşesc să-şi facă rost de o locuinţă.

- Poate ai dreptate, dar agenţii imobiliari ce păzesc?

- îţi amintesc că legea cererii şi ofertei creează aceste situaţii. Dar trebuie să admiţi că unii agenţi îşi freacă mâinile şi nu fac nimic pentru a-şi descuraja clienţii şi a dezamorsa această spirală periculoasă, ba din contră.

El îi aruncă o privire uimită.

- Este posibil, zise el în cele din urmă. Dar, în orice caz, vreau ca un lucru să fie foarte clar între noi: înţeleg că nu vezi cu ochi buni sosirea mea în această regiune, dar să ştii că nu vreau să ai nici o bănuială.

Sunt convins că există loc pentru amândoi şi nu am intenţia să te împing la faliment.

Surprinsă plăcut la început de cuvintele sale, Charlotte aşteptă ultima frază. Ce aroganţă! Domnul decisese că n-o s-o forţeze să ajungă la faliment! Aştepta poate să-i mulţumească pentru această generozitate?

Fără să vrea, preferă să pună capăt acestei discuţii

înainte ca lucrurile să se învenineze. Cum putuse să-şi imagineze, o clipă, că acest personaj bădăran ar putea da dovadă de delicateţe!

Fără să-i arunce o privire, se urcă în maşina pe care el o eliberase, în sfârşit. Apoi, apăsă furioasă atât de tare pe accelerator, încât Volvo demară imediat, într-un zgomot asurzitor. Nici măcar o dată nu privi în retrovizor, cu toată dorinţa ce o simţea, dar ar fi jurat că Oliver Tennant avea ochii aţintiţi asupra ei.

Capitolul 4

-Ador această culoare ca nisipul, mai ales lemnul deschis la culoare pe care l-ai ales pentru dulapurile tale, exclamă Sophie.

De două zile de când lucra la agenţie tânăra femeie părea că îşi recăpătase gustul de viaţă. Printr-un fericit concurs de împrejurări, totul se aranjase foarte bine şi gemenii erau încântaţi să petreacă, de acum înainte, după-amiezile la doamna Meachim.

- Eu prefer acest ton de galben un pic mai luminos... zise Sheila gânditoare.

Pe biroul Charlottei, revista de decoraţiuni şi pachete de eşantioane înlocuiseră momentan dosarele şi învelitorile de carton şi cele trei femei erau cufundate într-o discuţie animată. De fapt, Charlotte solicitase părerile Sheilei şi ale Sophiei în ceea ce priveşte zugrăveala bucătăriei şi părerile era împărţite.

Fidela promisiunii, Sheila îi procurase tinerei femei adresele diferiţilor furnizori si Charlotte nu avusese nici o greutate sa se decidă cu privire la dulapuri. Dar, în schimb, culoarea definitivă a pereţilor se anunţa mai problematică.

Pe un ton ezitant, Charlotte interveni, arătând o pagină dintr-o revistă.

- Ce părere aveţi despre acest tapet? întrebă ea.

- E minunat! exclamă imediat Sheila. Este exact ceea

ce trebuie!

Mai circumspectă, Sophie examină atent fotografia înainte de a da din cap:

- Splendid si foarte original, zise ea. Pentru a accentua partea rustică, ai putea instala o veche maşină de gătit care revine la modă. Va fi o culme a eleganţei.

- Ai dreptate, întări Charlotte. De altfel, Vanessa are una... Din păcate, sunt foarte scumpe.

- Mai există câteva în fermele din regiune, declară Sheila. Dacă ai puţin noroc, ai putea să găseşti una de ocazie. Există unele într-un superb verde emailat.

- Ar merge bine cu tapetul meu...

încântată, Charlotte contempla fotografia, visând la masa sa de bucătărie. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că munca de decorator ar fi atât de atractivă!

- Fără a fi indiscretă, presupun că toate acestea sunt costisitoare, murmură Sheila. Ceea ce înseamnă că ai renunţat să vinzi casa?

Charlotte lăsă jos revista.

- în definitiv, cred că mi-ar plăcea s-o păstrez, răspunse ea. Este curios, dar începe să mă intereseze această proprietate pe care mi-a lăsat-o tatăl meu. Nu se zice că nici cizmarul nu are pantofi? Tata investea totul în afacerea sa, dar nu se îngrijea de propria casă. Până acum câtva timp, nu-mi puneam întrebarea dacă este bine aranjată. Mi se părea funcţională si îmi era suficient. Dar

descopăr târziu că are un potenţial extraordinar.

Tânăra femeie simţi deodată un sentiment de melancolie.

- în timp ce tata era bolnav, eram prea neliniştită ca să mă mai preocupe culoarea pereţilor, reluă ea. De altfel, tatăl meu n-ar fi acceptat nici o modificare în locuinţa sa. Astăzi, eu gândesc altfel. Raţiunea mă îndemna să vând şi să-mi cumpăr în oraş un apartament mai funcţional, dar aveam unele reţineri. Totuşi, ştiu că această proprietate este prea mare pentru o singură persoană şi riscă să fie greu de întreţinut dacă afacerile noastre stagnează. Dar voi avea timp s-o vând, dacă o să fiu constrânsă.

- Vreau să-ţi propun două soluţii, exclamă deodată Sheila.

Ea făcu o pauză şi aruncă o privire Charlottei.

- Caută-ţi un soţ sau un chiriaş, la alegere! anunţă ea în sfârşit. Ce părere ai?

în joacă, Charlotte schiţă gestul de a-i arunca revista în obraz.

- Aş prefera cea de-a doua soluţie!

- Să ştii că nu glumesc! reluă Sheila.

Detest să te ştiu singură în această casă mare si izolată.

- Izolată? Dar nu sunt atât de departe de şosea! protestă Charlotte.

- Poate, dar dacă se întâmplă ceva, eşti ascunsă de

gardul de rodondendroni şi nimeni nu te vede. De altfel, voiam să te sfătuiesc să-ţi instalezi o iluminaţie exterioară. Şi n-ar fi inutil nici un sistem de alarmă.

- Dacă înţeleg bine, locuiesc într-un loc cu adevărat periculos, mormăi Charlotte, necăjită.

- Sheila nu s-a sfiit să te pună în gardă, remarcă şi Sophie. Tu nu eşti în siguranţă. Ţi-am văzut obloanele. Nici unul nu se închide bine. Şi se vorbeşte despre întâmplări atât de oribile!

Charlotte se gândi un moment, apoi admise împotriva voinţei sale:

- Poate aveţi dreptate. Trebuie să mă informez cu privire la sistemul de alarmă. Cel puţin, voi veţi fi liniştite.

- După părerea mea, cel mai sigur ar fi să-ţi iei un chiriaş, declară Sheila. Nu numai că din chirie vei putea să-ţi întreţii casa, dar ai fi mai bine protejată decât orice alte obloane. Ei bine, faci cum vrei...

- Am să mă gândesc la asta, spuse Charlotte, pentru a-i face plăcere Sheilei.

Dar, în realitate, nu-i convenea sugestia prietenei sale. Mai întâi, că ţinea prea mult la independenţa sa pentru a se hotărî, din toată inima, să împartă casa. Apoi, se temea puţin de motivaţia ascunsă a Sheilei. Aceasta era capabilă, cu cele mai bune intenţii din lume, să încerce să-i pună în braţe un posibil soţ. în mintea Sheilei, viitorul colocatar trebuia să fie de sex masculin, celibatar şi bine ca

persoană...

- De fapt, nu v-am povestit că am trecut cu maşina prin faţa noii agenţii! exclamă deodată Sheila, cu o voce vibrând de exaltare. Stopul era pe roşu şi am avut timp să privesc. Concurentul nostru nu s-a zgârcit la cheltuieli: afişe gigantice în dosul geamurilor, plante verzi, canapele de piele... Te-ai fi crezut într-un magazin de lux! Birourile sale moderne or să placă acestei noi clientele sosite de la Londra. Din păcate, nu l-am zărit pe proprietar.

- Noi da, alaltăieri! spuse Sophie. Şi permite-mi să spun, ai avut ce regreta, Sheila! Este vorba de un bărbat foarte frumos. L-am găsit foarte simpatic şi chiar politicos.

- Plin de el ştiind şi să placă, dacă vrei părerea mea, adăugă Charlotte atât de încet, încât abia puteai fi auzită.

- Nu asta am vrut să spun.

Mi-a făcut o impresie bună, fără să-mi pot explica de ce, protestă Sophie. Sub înfăţişarea de play-boy, părea foarte drăguţ.

- Haide, Sophie! exclamă Charlotte, ridicând vocea. Tu nu înţelegi că această gentileţe aparentă face parte din joc? Este un bun comediant, ca toţi oamenii care folosesc seducţia pentru a-şi atinge scopul.

Vorbind, nu se putea împiedica de a se gândi că poate se arătase nedreaptă. Nici un moment, Oliver Tennant nu se gândise sa se angajeze într-o luptă: din contră, manifestase din partea sa, o anumită delicateţe.

Brusc, îşi aminti de fascinanţii ochi albaştri ai lui Oliver Tennant, trăsăturile sale energice, corpul suplu şi musculos şi, din nou, o străbătu un frison. Din fericire, nu era destul de frumoasă încât să atragă atenţia unui bărbat atât de seducător ca el! Dumnezeu ştie cum ar fi reacţionat în caz contrar...

Acest simplu gând o tulbură atât de mult, încât se albi la faţă.

- Ce ai? strigă atunci Sheila. S-ar spune că-ţi este rău!

Furioasă pe ea însăşi, Charlotte se strădui să-şi vină în fire şi surâse. Dar Sheila nu se linişti pe deplin. în ultimul timp, Charlotte i se părea din ce în ce mai bizară...

Fără să-i arate, se neliniştea pentru viitorul prietenei sale. De la moartea tatălui său, Charlotte nu-şi mai făcea timp pentru ea însăşi. în loc să se odihnească după o perioadă atât de obositoare, se lansase cu totul în muncă, fără să-şi acorde vreodată un moment de destindere. Deja de câteva luni, Sheila o presa să plece într-o călătorie pentru a-şi schimba ideile, dar degeaba.

încă pe când trăia domnul Spencer, tânăra femeie a trebuit să facă faţă unei autorităţi paterne atât de sufocante, încât adesea Sheilei îi venea să discute cu patronul. Chiar dacă, fără îndoială, acesta îşi iubea fiica, puţinele cazuri când îi acorda atenţie o şocau adesea. El aparţinea altor vremuri, când femeile nu aveau dreptul să-şi spună părerea. Repezind-o şi încercând s-o convingă că

era o cantitate neglijabilă, îi distrusese şi puţina încredere pe care o avea în ea. Ca o reacţie şi pentru a nu risca să fie rănită, ea luase obiceiul de a se ţine departe, mai ales faţă de bărbaţi.

Nimeni n-o încurajase să-şi pună în valoare feminitatea, din contră, şi Sheila nu reuşise niciodată să abordeze acest subiect cu ea. Cu toată dorinţa de independenţă pe care şi-o manifesta şi modul în care spunea cât de mult îi place solitudinea sentimentală, Sheila o simţea atât de vulnerabilă, încât nu îndrăznea să-şi expună îndoielile sale. Chiar dacă Charlotte admitea că, la fel ca alte femei, visa să-şi găsească fericirea alături de un bărbat. Dar, după câteva încercări de a-i prezenta celibatari bine sub toate aspectele, Sheila renunţase să-şi continue eforturile. Charlotte rămânea întotdeauna rece şi distantă ca şi când i-ar fi fost frică să se deschidă, să se arate sub adevărata sa înfăţişare. Sheila îşi pierduse speranţa că o s-o vadă odată întâlnind un suflet pereche.

Liniştea domnea în birou deja de câteva momente, când, deodată, vocea Sheilei le făcu să tresară pe Charlotte şi pe Sophie.

- Doamnele mele, zise ea, avem un client. Şi nu unul oarecare. Rareori am văzut un bărbat atât de frumos. Vino să-l vezi, Charlotte!

Cu un dosar în mână, Charlotte se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire în stradă. Surpriza o lăsă fără

suflu când îl recunoscu pe Oliver Tennant. îmbrăcat într-un costum din stofă de lână gri deschis cu o croială impecabilă, se pregătea să deschidă uşa agenţiei. Printr-un hazard penibil, el întoarse capul în direcţia celor două femei şi privirea lui o întâlni pe cea a Charlottei. Atunci, un surâs ciudat îi lumină figura şi tânăra femeie, emoţionată, îşi plecă imediat ochii.

- Ei, nu am dreptate? întrebă Sheila. Iată ce bărbat frumos...

- Este... este Oliver Tennant! bâigui ea năucită.

- El? De ce vine la noi? interveni Sophie.

- N-am nici cea mai mică idee, dar vă las în amabila sa companie. Eu am de lucru şi trebuie să dau urgent un telefon, spuse Charlotte, grăbindu-se spre scară. Nu vreau să-l văd!

După ce urcă scările în gonă, îşi găsi refugiul într-o mică încăpere de la primul etaj care ţinea loc de birou personal. Acolo, îşi regăsi răsuflarea şi se aşeză la masă, pradă unui sentiment de nelinişte. De ce venea din nou acest bărbat imposibil s-o deranjeze? Ea nu avea nimic să-i spună! Desigur, nu vroia să se arate incorectă, dar nu avea nici un gând să fie în mod deosebit amabilă cu el... Dacă încerca s-o îmbuneze pentru a-i fura mai uşor clienţii, nu va avea nici un profit.

Dar, dincolo de această rivalitate profesională, surâsul pe care i-l adresase prin fereastră o emoţiona foarte mult,

mai mult decât prezenţa sa la agenţie. Timp de o clipă, crezuse că citise în ochii lui o sclipire de înţelegere, ca şi cum ar fi vrut s-o invite să împartă cu el o ciudată complicitate.

Rămase gânditoare câteva secunde, înainte de a-şi reveni. De ce îşi imaginase aşa ceva? De fapt, domnul Tennant găsea fără îndoială foarte nostim să vină şi să-şi facă numărul de seducţie pe lângă trei femei care vor fi concurentele sale... Surâsul şi vizita sa se înscriau într-o strategie de cucerire care, din păcate, începuse să acţioneze asupra Sheilei şi Sophiei. Ea nu va cădea în cursă! Nu, cel puţin ea îşi va păstra capul limpede.

Trecură douăzeci de minute fără ca Sheila sau Sophie să apară şi Charlotte începu să se neliniştească. De ce Olivier Tennant rămânea atât de mult în clădirea lor? Poate era gata să înşele vigilenţa celor două colaboratoare şi să obţină de la ele informaţii preţioase? Numai să nu-i arate dosarele în care, în calitate de directoare de agenţie onestă, nu omisese nici un detaliu, nici chiar pe cele nefavorabile!

Ea nu făcea parte dintre acei agenţi imobiliari care mascau părţile negative ale bunurilor pe care le propuneau, încercând să-i înşele pe clienţi.

Mai întâi, integritatea îi interzicea un astfel de comportament. Apoi, ştia din experienţă că ceea ce le plăcea unora displăcea altora; de altfel, niciodată nu

regretase că lucrează într-o transparenţă totală. Scurta sa trecere printr-o agenţie londoneză o învăţase că nu va ajunge departe astfel, dimpotrivă. Pe o piaţă foarte concurenţială, agenţii imobiliari nu se străduiau întotdeauna să respecte aceste principii elementare de deontologie.

Dacă Oliver Tennant aparţinea acelei categorii profesionale lipsite de orice scrupule el va înghiţi dintr-o îmbucătură agenţia Spencer... Dar, indiferent ce va fi, ea se va bate până la sfârşit, fără să renunţe vreodată la regulile de bună conduită pe care şi le stabilise.

în sfârşit, după o jumătate de oră, auzi deschizându-se uşa de afară şi înţelese că vizitatorul nesuferit plecase în sfârşit. Aruncă o privire discretă pe mica fereastră pentru a se asigura că nu se înşelase şi nu-şi părăsi biroul decât după ce zări silueta înaltă a lui Oliver Tenant dispărând la colţul străzii. Drumul era liber, gândi ea uşurată, coborând scara.

Fără a lăsa să se vadă, Charlotte ardea de nerăbdare să cunoască scopul vizitei neaşteptate, dar trebui să aştepte puţin înainte de a-şi satisface curiozitatea. De fapt, în momentul în care a coborât la parter, au început să sune mai multe telefoane în acelaşi timp şi cele trei femei au fost în imposibilitate de a schimba un cuvânt. Liniştea nu reveni decât după câteva minute.

Sheila se întoarse atunci spre Charlotte, cu un surâs pe

buze.

- Nu ţi-ai fi închipuit niciodată! Ţi-am găsit un locatar! o anunţă ea încântată.

Mai întâi surprinsă, Charlotte fu apoi asaltată de un sumbru presentiment. Sheila părea atât de încântată...

- Vrei să spui... Nu este vorba de...? bolborosi ea.

Ea se întrerupse, cu respiraţia tăiată.

- ... de Oliver Tennant? sfârşi ea cu o voce slabă.

- El însuşi! confirmă Sheila, prefăcându-se că nu observă aerul înspăimântat al Charlottei. Nu te nelinişti, l-am prevenit de lucrările ce vor urma. El ne-a asigurat că-i este perfect egal. în aparenţă, munceşte şi iese mult. Deci, îl vei vedea puţin. A căutat în zadar o locuinţă mică, dar şi-a dat seama că odată cu venirea verii şi cu sezonul turistic, totul este rezervat. A văzut că a dat chix şi m-am gândit la problema ta şi la conversaţia noastră. Mi-am zis că era soluţia ideală. Nu-i aşa că am făcut bine?

Incapabilă să spună un cuvânt, Charlotte se uită uluită la Sheila.

- A propus o chirie mai mult decât convenabilă, încât nu vei fi înşelată, din contră, reluă Sheila. Vrea să dispună de un birou şi m-am gândit imediat la vechiul apartament pe care tatăl tău l-a amenajat la începutul bolii sale. îţi aminteşti? Când spera că va putea lucra acasă...

Din ce în ce mai consternată, Charlotte îşi trecu mâna peste frunte, cu un gest nervos, dar Sheila nu dădu

importanţă cauzei tulburării sale.

- Haide, Charlotte! murmură ea pe un ton liniştitor... Tatăl tău este mort de mult, trebuie să întorci pagina! Ştii şi tu, viaţa merge mai departe... îmi amintesc că, după moartea mamei mele, timp de săptămâni n-am putut să intru în camera ei. Şi apoi, într-o zi am fost obligată să triez lucrurile ei şi să le scot ca s-o instalez pe fiica mea în încăperea respectivă şi, odată primul moment de suferinţă trecut, m-am simţit eliberată de o greutate teribilă. în realitate, este cel mai bun mijloc de exorcizare a tristeţii. La început, îţi va părea ciudat că un altul ocupă aceste locuri, dar vei vedea tu...

Având impresia că trăieşte un coşmar, Charlotte se uită la Sheila cu o privire neîncrezătoare.

- Cred că n-ai făcut aşa ceva! exclamă ea. Să-i propui lui Oliver Tennant să devină locatarul meu? Spune-mi că este o glumă!

- Dar... mă gândeam că-ţi fac un serviciu! Tu căutai un locatar, el dorea o locuinţă, de ce să nu fac o legătură?

- Să-mi faci un serviciu? Sheila, ţi-ai pierdut capul!

- Este fermecător. într-un cuvânt, un chiriaş ideal.

- Dar nu vreau nici un chiriaş! protestă Charlotte.

- Haide, nu mai departe de azi-dimineaţă, erai convinsă de această idee. Sophie este aici, poate fi martor.

- Să spunem mai bine că ai încercat prin toate mijloacele să mă convingi. Dar să ştii că mai degrabă vând

casa decât să locuiesc cu acest bărbat. Trebuie să-l chemi pentru a-i spune că este vorba de o greşeală.

Ea îşi plecă privirea ca să nu vadă expresia întristată a Sheilei. Dar să trăiască sub acelaşi acoperiş cu Oliver Tennant, să-şi împartă intimitatea cu acest individ... nu, nu se simţea capabilă. Nu încape îndoială, această experienţă ar destabiliza-o profund. Căci era periculos pentru ea. în plus, ce-ar fi zis cunoştinţele sale? De obicei, nu se sinchisea de părerea altora, dar, în acest caz, numai ideea că s-ar putea bârfi despre ea şi Oliver Tennant îi era insuportabilă.

- Ţi-e frică de ce se va spune? întrebă Sheila, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

- Mărturisesc că m-am gândit şi la asta. Ştii cum sunt oamenii de pe aici.

- Tocmai! Oricum vor bârfi: sunteţi concurenţi şi, pe deasupra, celibatari. Luându-l pe domnul Tennant chiriaş, vei veni în întâmpinarea bârfei şi le tai bârfitorilor craca de sub picioare.

- Logica ta mă înspăimântă întotdeauna... murmură Charlotte ridicând din umeri în semn de neputinţă. Nu, trebuie să-l suni cât mai repede.

Nu se pune problema să accept!

în acel moment, Sophie, care până atunci rămăsese tăcută, ridică vocea.

- Nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte,

dar mă gândesc, Charlotte, că ar fi o soluţie excelentă. De ce nu el, mai degrabă decât altul? Este bine crescut şi, în plus, Sheila are dreptate: vei închide gura oamenilor rău intenţionaţi. La început, vor fi poate miraţi, o dată ce vor înţelege că...

- ... că un bărbat ca el nu poate fi interesat de o femeie atât de insignifiantă ca mine, cred că asta vrei să spui? completă Charlotte, ascunzându-şi amărăciunea. Sub acest aspect poate că ai dreptate, dar tot nu sunt convinsă de necesitatea unui chiriaş.

- Charlotte, erai de acord mai înainte că era soluţia ideală pentru problemele privind securitatea ta.

De la moartea tatălui tău, detest să te ştiu singură în această casă mare.

Charlotte trebui să răspundă că nici tatăl său bolnav n-ar fi putut s-o apere dacă era cazul, dar preferă să tacă, pentru a n-o răni pe Sheila. Altfel spus, nu înţelegea insistenţele acesteia.

- De ce naiba a acceptat Tennant oferta ta? întrebă ea în cele din urmă.

- Eu nu i-am făcut nici o propunere, nu mi-aş fi permis acest lucru! protestă Sheila. M-am mulţumit să menţionez că tu cauţi un chiriaş şi el a prins ocazia. Cu cât îi descriam casa, cu atât părea mai încântat.

- Ei bine, eu nu sunt, bombăni Charlotte.

- El a precizat că era obişnuit în acest gen de contracte

pentru locuinţă molilată şi se însărcina să pregătească el dosarul. Ni-l va aduce mâine, adăugă Sheila fără să acorde atenţie figurii încruntate a tinerei femei.

Apoi, pentru că aceasta tăcea, Sheila îi adresă un surâs afectuos.

- Ştii că nimeni nu te obligă să spui da, murmură ea cu o voce dulce. Eşti singură stăpână pe hotărârea ta. Dar, în loc să te superi, mai bine să te gândeşti. Ai toată ziua şi toată noaptea la dispoziţie. Nu uita însă, că poate nu te vei mai întâlni mult timp cu o asemenea ocazie şi că acest bărbat pare corect. Sunt sigură că poţi avea încredere în el.

- Fii sigură că nu-mi imaginez o secundă că nutreşte în ceea ce mă priveşte intenţii de nemărturisit, dacă asta vrei să spui!

- Dar atunci, de ce te opui acestei soluţii?

Charlotte nu răspunse imediat.

Cum putea Sheila să-i pună o asemenea întrebare? Era atât de simplu! Oliver Tennant era concurentul ei direct şi, din această cauză, nu dorea să coabiteze cu el.

Şi apoi, exista şi un alt motiv, pe care abia îndrăznea să şi-l mărturisească şi pe care nu-l va mărturisi nici Sheilei. Ideea de a trăi sub acelaşi acoperiş cu un bărbat al naibii de seducător o făcea să se simtă prost.

- Din diverse motive, se mulţumi ea să spună, evitând privirea scrutătoare a Sheilei.

- De acord, să nu mai discutăm pentru moment. Dar gândeşte-te bine şi ţine-mă la curent cu mersul evenimentelor. îţi promit că o să-l sun mâine, la prima oră, pentru a mă scuza şi pentru a-mi retrage propunerea, dacă persişti în refuzul tău.

O clipă, Charlotte se simţi tentată să-i spună Sheilei că prefera să-l sune ea imediat pe Oliver Tennant pentru a-l anunţa că este vorba de o eroare, dar ceva o reţinu. Pentru o raţiune pe care nu şi-o explica, nu ţinea să vorbească direct cu el. Era mai bine să aibă răbdare câteva ore şi să-i transmită prin Sheila.

în restul zilei, îi fu greu să se concentreze pe dosarele sale. Atunci, folosi ocazia unei estimări pentru a ieşi şi a-şi limpezi ideile. Era vorba să expertizeze două mici ferme învecinate, abandonate de câţiva ani ca atâtea altele din regiune, din cauza unei mecanizări din ce în ce mai intensive. La prima privire, Charlotte remarcase starea lor deplorabilă ca şi absenţa celui mai elementar confort. Trebuia deci să fie puse în vânzare într-un singur lot şi să se asigure că proprietarul, un agricultor în vârstă ar fi acceptat să cedeze, de asemenea, şi puţin teren. Prin urmare, tânăra femeie se străduia să găsească un cumpărător ideal, poate un tânăr cuplu citadin dornic de verdeaţă, gata să investească timp şi o sumă corespunzătoare pentru această importantă restaurare.

Dar primul contact cu proprietarul fu departe de a fi

convingător. Adesea, în asemenea cazuri, aceştia erau decişi să obţină cât mai mulţi bani fără să facă o concesie cât de mică, convinşi că oferă un bun inestimabil.

Având experienţă, Charlotte ştia că va fi foarte greu să-l facă să asculte de raţiune.

De altfel, se arăta în mod deosebit prea puţin deschis la dialog şi, după câteva minute de discuţie, el concluzionă:

- Nu-mi place să discut afaceri cu femeile. Aşa că voi merge să-i cer părerea noului agent imobiliar. El va avea, cu siguranţă, o părere diferită!

Charlotte simţi toate chinurile din lume încercând să-şi ascundă furia şi înţelese că era inutil să insiste. După ce şi-a luat rămas-bun de la fermier, încercă să se convingă că era un lucru bun dacă se debarasa de un client atât de obtuz. Sărmanul Oliver Tennant! O să-şi muşte că a recuperat un asemenea smintit.

în acelaşi timp, trebuia să admită că fără existenţa noii agenţii, ar fi avut cu siguranţă mai multe şanse să-l convingă pe client că pretenţiile sale erau exagerate. O probă în plus, dacă mai era nevoie, că sosirea lui Oliver Tennant în regiune îi va face munca mai dificilă...

Era încă devreme şi, în loc să se întoarcă direct acasă, Charlotte se hotărî să treacă pe la garajul din vecinătate. O oră mai târziu, părăsea acel loc cu un pachet de prospecte, dar era deja convinsă de un vânzător abil să-şi cumpere un

alt Volvo, de mărime mai mică.

Urcând în maşină, se gândi deodată la Oliver Tennant şi la propunerea pe care i-o făcuse Sheila. Desigur, ceva nu era în regulă... Cu mijloacele de care dispunea, de ce naiba voia să locuiască la ea? Ar fi putut să rămână la hotel sau să accepte ospitalitatea pe care i-o oferise într-o manieră atât de presantă. El nu păruse totuşi sedus de această invitaţie la serata de la familia James. Poate fusese dezgustat de avansurile evidente ale acestei femei obişnuită de flirteze? Poate dorea să-şi găsească liniştea şi pacea?

Această ipoteză explica, poate, alegerea lui de a locui la ea, se gândi Charlotte. Aici, nu avea de ce să se teamă, nici avansuri, nici încercări de seducere; în afară de un virament lunar nu avea de ce să-i pese de proprietară. Era clar că ea nu aparţinea acelei categorii de femei pe care el obişnuia să le cucerească.

Conducând, Charlotte îşi lăsă gândurile să hoinărească. Şi-l imagina pe Oliver Tennant ca pe un don Juan incorigibil care colecţiona legături efemere. Nimic nu demonstra că ea nu se înşela... Cine era el în realitate, dincolo de imaginea de play-boy pe care o oferea? Părea că e singur, dar poate că fusese căsătorit? Şi dacă avea o logodnică la Londra?

Agasată, sfârşi prin a ridica din umeri. Viaţa sentimentală a lui Oliver Tennant nu o interesa chiar dacă

trebuia să admită că manifesta o anumită curiozitate în ceea ce-l priveşte. Ceea ce nu era de mirare. Nu era el cel mai seducător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată?

Dar lucrurile se vor opri aici, bineînţeles. Mai întâi, că ea nu era nici frumoasă, nici atrăgătoare şi, deci, nu avea de ce să-l intereseze. Şi apoi, era atât de mult timp de când renunţase la visul său de dragoste ideală. Nu numai că se convinsese că aceasta nu există, dar era prea mândră ca să se încreadă într-un bărbat. Experienţa nefericită cu Gordon îi deschisese ochii cu privire la acest lucru.

Pe de altă parte, asistase la destrămarea căsătoriei mai multor prietene apropiate şi fusese convinsă de fragilitatea cuplului. Cele care rezistau la proba timpului erau adesea maltratate şi nu datorau salvarea lor decât unor eforturi constante şi dureroase.

Când s-a întors acasă, se înnopta. La această oră crepusculară, gardul de rododendroni i se părea mai stufos ca niciodată, aproape apăsător, cu frunzişul des de un verde atât de închis, încât părea aproape negru. Clădirea imensă îşi înălţa blocul mare de piatră la intrarea în parc şi Charlotte simţea că începe deodată să tremure. Era de vină discuţia cu Sheila şi Sophie sau o simplă impresie trecătoare? în tot cazul, proprietatea oferea o imagine prea puţin ospitalieră. Ar fi fost mai liniştită dacă ar fi ştiut că acolo mai era şi altă fiinţă...

După ce parcă maşina, tânăra femeie intră prin uşa din spate şi se surprinse punând lanţul de siguranţă, ceea ce nu făcea de obicei. Tăcerea absolută a locurilor o impresionă şi se repezi să asculte mesajele de pe robot. în marea încăpere goală se ridică vocea tâmplarului care o anunţa că era gata dulapul pentru bucătărie. Apoi, fu rândul decoratorului s-o prevină că va primi în curând tapetul pe care-l comandase.

Pregătindu-şi o ceaşcă de ceai, tânăra femeie se întrebă deodată: ce ar spune Oliver Tennant despre noua ei bucătărie?

Imediat, scoase un lung suspin. Ce proastă era câteodată! Mai ales de câteva zile. Trebuia să fie surmenajul, nu-şi mai luase vacanţă de mult timp...

Nu numai că părerile lui Oliver Tennant despre gusturile ei în materie de decoraţiuni interioare îi erau perfect indiferente, dar el nici nu va avea ocazia să le facă... Mâine, la prima oră, îi va cere Sheilei să-l sune pentru a anula propunerea.

După ce ronţăise câteva fructe şi brânză în loc de cină, Charlotte contemplă grădina invadată de buruieni şi deja cufundată în obscuritate. Când venea acasă mai devreme, se relaxa ocupându-se cu grădinăritul. Dar acum era prea târziu. Atunci, se îndreptă fără entuziasm spre salon. O izbi un miros închis şi deschise larg uşile-ferestre, măturând cu privirea vasta încăpere, oprindu-se asupra tapetului

demodat, asupra căminului pe care tatăl său nu-l mai folosise de mulţi ani. Cu puţini bani şi imaginaţie, ar putea aduce la viaţă aceste locuri! îşi spuse ea.

Apoi, într-un frumos elan de optimism, se decise să facă turul casei pentru a evalua amploarea eventualelor lucrări. Imediat, paşii o purtară către acea parte a casei pe care o ocupase tatăl său în ultimul timp.

După moartea lui, nu mai intrase aici decât în rare ocazii şi totdeauna împotriva voinţei sale. Doamna Higham, menajera făcea curăţenie odată pe lună şi, în afară de această vizită lunară, nu venea nimeni aici.

Cu mâna pe clanţă, Charlotte ezita, în pofida unei nesfârşite tristeţi. Era dureros să se gândească la tatăl său, nu numai pentru ceea ce fusese, dar şi pentru ceea ce ar fi putut să fie. Revenind în trecut, înţelegea că trăise alături de tatăl său o relaţie care o îmbogăţise, neîndrăznind să treacă barierele de pudoare şi reţinere care se ridicaseră între ei, interzicând orice comunicare adevărată. Trăiseră unul lângă altul fără să-şi manifeste vreodată afecţiunea. Totuşi, cât ar fi vrut să-i mărturisească dragostea care ar fi umplut golul teribil pe care îl lăsase moartea mamei sale! Tatăl său nu ştiuse sau nu dorise s-o facă, şi acum era prea târziu...

Câteodată, se întreba cu privire la consecinţele singurătăţii afective pe care o cunoscuse în copilăria sa. Unul dintre motivele vulnerabilităţii sale şi al nesiguranţei

în faţa oamenilor nu se datora acestui lucru? I se părea că, de teamă să nu fie rănită, alesese să nu-şi asume riscuri şi să renunţe la dragoste.

De altfel, singura sa experienţă în acest domeniu nu făcuse decât s-o situeze pe această poziţie. Gordon nu avusese cruzimea să afirme că nu era nici dezirabilă, nici feminină? Cuvintele jignitoare pe care le rostise după ruptura lor rămăseseră gravate cu o teribilă acuitate în memoria sa şi dacă îl uitase pe Gordon, nu-l iertase niciodată pentru că distrusese imaginea pe care o avea despre el.

în cele din urmă, cu un gest hotărât, împinse uşa şi rămase un lung moment să contemple camera paternă, cufundată în penumbră. Apoi îşi dădu seama, plimbându-se prin încăpere, că şocul era mai puţin puternic decât ar fi crezut. Sheila avusese dreptate când o îndemnase să exorcizeze trecutul.

Mobilele vechi dădeau acestui apartament un farmec puţin retust şi Charlotte era tentată să şi-l închipuie pe Oliver Tennant aşezat în faţa biroului paternal, dar degeaba. Locurile erau încă pentru ea impregnate de prezenţa tatălui şi nu-şi putea imagina ca altcineva să-i ia locul, Oliver Tennant încă şi mai puţin decât altul.

Da, mâine dimineaţă o va avertiza pe Sheila să-i telefoneze pentru a-şi retrage propunerea.

Capitolul 5

A doua zi, dimineaţa începu prost. De data aceasta, Volvo refuză categoric să demareze şi Charlotte trebui să-l cheme pe garagist în ajutor. După o jumătate de oră de încercări, acesta reuşi în sfârşit să pornească motorul, nu fără s-o avertizeze pe Charlotte că maşina nu va întârzia să-şi dea sufletul.

Tânăra femeie sosi târziu la birou şi într-o stare de spirit proastă. Când deschise uşa agenţiei, avu dezagreabila surpriză de a se încrucişa cu Oliver Tennant. Ori, era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească. Totuşi, imposibil de evitat...

- Bună ziua, domnule Tennant, zise ea pe un ton sec.

Pur şi simplu nu înţelegea că nu este dorit! gândi ea încruntându-şi sprâncenele. Dar, în pofida aşteptărilor, un surâs lumină faţa interlocutorului, adâncind gropiţa din bărbie. Tulburată, Charlotte observă atunci că avea în mână un dosar şi ştiu imediat că pregătise contractul de închiriere. Acum, trebuia să-l anunţe ea însăşi că retrăgea propunerea. O perspectivă care nu o încânta deloc...

- încântat să te văd, domnişoară Spencer! Ce mai faci?

Charlotte încercă să-i susţină privirea, acunzându-şi jena
datorată de prezenţa Sheilei.

- Bine, mulţumesc, răspunse ea.

Spre marea sa surpriză, el întinse mâna şi-i atinse obrajii într-un gest care părea o mângâiere.

- Ai cumva probleme cu maşina? întrebă el. Ai unsoare pe faţă.

Instinctiv, Charlotte duse mâna la obraz şi se frecă acolo unde o mângâiase.

- Exact, Volvo a avut greutăţi la pornire şi am chemat pe cineva de la garaj, admise ea cu regret, conştientă de ridicolul situaţiei.

în starea ei de confuzie, auzi vag că cineva împingea uşa agenţiei, în spatele său, dar nu-i dădu nici o atenţie.

Fără să fie preocupat de noul venit, Oliver Tennant reluă:

- Pentru a-ţi mulţumi că m-ai primit, îmi voi face plăcerea să-ţi ofer un loc în maşina mea data viitoare când Volvo va face pană, spuse el pe un ton vesel.

Charlotte voia să-i răspundă că n-avea nevoie de serviciile lui şi că nu se mai punea problema să locuiască la ea, când o voce bine cunoscută o devansă.

- Oliver! Să nu-mi spui că te instalezi la Charlotte.

Nici sa nu te gândeşti la aşa ceva!

Stupefiata, Charlotte se întoarse imediat. De ce venise Vanessa la agenţie? Situaţia era suficient de penibila pentru ca această pacoste să-şi mai vâre nasul. în mod sigur, totul mergea astăzi alandala.

- Charlotte a fost amabila şi mi-a propus să închiriez o

parte din casa ei, explică Olivier. Era timpul pentru mine să găsesc o locuinţă stabilă.

- Dar ţi-am spus că-ţi ţineam la dispoziţie o cameră de oaspeţi, un adevărat apartament mai exact! exclamă Vanessa, ascunzându-şi cu greu ciuda. Ai fi beneficiat de un confort absolut! în timp ce la Charlie... Ai văzut interiorul ei?

Deoarece Olivier nu răspunse, ea se întoarse spre Charlotte.

- Este o idee complet aiurea, Charlie! spuse ea pe un ton dispreţuitor. Gurile rele vor începe să vorbească. Doi celibatari sub acelaşi acoperiş! Bineînţeles, nimeni nu-şi va imagina că Oliver este interesat de tine, dar tu vei fi de râsul lumii. Să ştii, la vârsta ta şi fată bătrână, te vei găsi într-o postură delicată...

Charlotte îşi strânse pumnii. Discursul Vanessei o revolta, dar era mai rău să se lase insultată în prezenţa lui Oliver. Niciodată nu fusese umilită în acest fel! Trebuia neapărat s-o pună la punct pe această femeie.

- Sunt convinsă că nimeni nu va găsi de obiectat despre coabitarea noastră, zise ea, în sfârşit, cu o voce căreia cu greu îi stăpânea tremurul. Pe de altă parte, pentru a fi sinceră, îmi este greu să întreţin această casă şi chiria pe care Oliver mi-o va da îmi va fi foarte necesară. Dar nu ştiu dacă voi păstra proprietatea sau o voi vinde.

- Ai ezitări? în această casă ar trebui să locuiască o

familie numeroasă care s-o înveselească, nu o femeie singură! De altfel, de ce s-o păstrezi? La vârsta ta, sunt prea puţine şanse să te mai căsătoreşti.

De data aceasta, răutatea Vanessei o reduse pe Charlotte la tăcere.

- Ai rămas în urmă, scumpa mea Vanessa! interveni atunci Oliver cu o voce aspră. Astăzi, cea mai mare parte a femeilor nu vor să se căsătorească decât atunci când cariera lor este bine aşezată. S-a dus timpul când singurul lor ţel în viaţă era să găsească un soţ care să le întreţină.

Expresia aiurită a Vanessei spunea mult despre surpriza sa. Oliver îndrăznea s-o contrazică! După câteva secunde, îşi regăsi replica.

- Exagerezi, Oliver! în tot cazul, sunt sigură că nu vei fi niciodată în situaţia asta! spuse ea, adresându-i un surâs seducător.

Charlotte rămăsese perplexă în faţa modului în care Oliver o repezise pe Vanessa. De ce venise, astfel, în ajutorul său? O făcuse din milă, sau fusese şocat de nepoliteţea Vanessei? Poate o făcuse din calcul, pentru a intra în graţiile viitoarei sale propietărese...

- Pot să ştiu ce te aduce, Vanessa? întrebă ea în sfârşit, pe un ton glacial.

- L-am văzut intrând pe Oliver şi l-am urmărit ca să vină să-mi expertizeze casa, răspunse ea fără cea mai mică jenă.

Vanessa nu putea să-i spună mai clar că nu va apela la ea, ci la Oliver în calitate de agent imobiliar. Asta era prea mult! gândi Charlotte, revoltată.

- Pentru că nu mai aveţi nevoie de mine, vă las să vorbiţi despre afaceri. Mă duc în biroul meu, încheie ea pe un ton sec.

Dar, când se întoarse pentru a urca scara, Oliver o reţinu de braţ şi, cu toată furia ei, simţi cum o trec fiori. Prin ce mister ciudat reacţiona atât de excesiv când o atingea? Părea că prin tot corpul îi trece un curent electric...

- Sunt dezolat Vanessa, nu este nici momentul, nici locul să abordezi acest subiect, declară Oliver. Te voi suna ca să stabilim o întâlnire, dacă doreşti, atunci când voi fi mai puţin ocupat.

Fără a se sinchisi de Vanessa se întoarse către Charlotte.

- Am pregătit un contract, domnişoară Spencer. Sunt sigur că vrei să-l studiezi cu mintea limpede, dar poţi să-mi acorzi cinci minute pentru ca să discutăm punctele esenţiale?

în timp ce vorbea, Charlotte o văzu pe Vanessa schimbându-se la faţă. Faţa sa deformată de ranchiună deveni livid㠹 apoi se înfurie şi se înroşi violent. Era gata să deschidă gura, dar se răzgândi înainte de a bate în retragere, şi Charlotte nu se putu împiedica să se amuze.

Vanessa nu avea decât ceea ce merita!

Numai când auzi cum se închide uşa în spatele său reveni la realitate. Totuşi, nu-i explicase lui Oliver că propunerea sa nu mai era valabilă! Mai era deci timp ca să pună lucrurile la punct.

Dar înainte de a vorbi, o idee subită o reţinu. Dacă făcea acum un pas înapoi, erau toate şansele ca Vanessa să fie convinsă că repurtase o victorie personală obligând-o să renunţe la acest proiect... Niciodată nu-i va face această plăcere unei fiinţe atât de răutăcioase!

Ideea că ar putea să se creadă că este influenţată de comentariile ridicole şi de bârfele Vanessei îi era insuportabilă. încă mai insuportabile decât faptul de a locui cu acest bărbat derutant care urma să devină chiriaşul său, înţelegând că luase hotărârea fără să-şi dea seama.

Cinci minute mai târziu, era aşezată la biroul său în faţa lui Oliver Tennant, şi discutau amândoi, punct cu punct, termenii contractului.

Chiria pe care o oferea era superioară celei la care se gândise ea şi mai propunea un contract de închiriere pe şase luni care putea fi reînnoit, ceea ce era mai mult decât rezonabil. Charlotte nu avea deci nimic de obiectat, dimpotrivă.

- {tiu de la Sheila că este în lucru bucătăria, dar te asigur că nu te voi stânjeni. Eu ies mult şi orice s-ar întâmpla, ţin să-ţi respect intimitatea, declară el, privind-o

drept în ochi!

Căzură de acord în toate detaliile, şi când el îşi luă rămas-bun, Charlotte se gândi că lucrurile erau mai puţin penibile decât îşi imaginase. Orice va fi, era decisă să nu reînnoiască, la sfârşitul celor şase luni, contractul.

După ce-l condusese pe Oliver până la uşă, Sheila reveni la Charlotte, arborând un surâs.

- Sunt sigură că nu vei regreta alegerea ta! spuse ea. Ce bărbat bine crescut! Ai văzut cum a pus-o pe Vanessa la locul ei, luându-ţi apărarea? Jubilam!

- Sunt destul de mare să mă apăr şi singură, îi răspunse Charlotte, agasată. Nu aveam nevoie de el!

Sophie se alătură Sheilei ca s-o felicite pe Charlotte pentru că îşi găsise chiriaşul ideal, ceea ce contribui la exasperarea acesteia, care se străduia să nu se manifeste. De fapt, nimeni nu o forţase să accepte. Dacă ar fi avut puţină încredere în sine, ar fi tratat cu dispreţ comentariile Vanessei, asta-i tot!

Acum, se găsea în faţa unui fapt împlinit. Ce se va întâmpla când va trăi sub acelaşi acoperiş cu un bărbat a cărui simplă prezenţă o tulbura atât de mult?

Odată momentul de panică depăşit, încercă să se calmeze. Era adultă şi n-o să se îndrăgostească de chiriaşul său numai pentru că era seducător, foarte viril şi avea ochii de un albastru luminos, absolut fascinant...

De altfel, a fost întotdeauna cu capul pe umeri şi

intrarea în viaţa sa a acestui play-boy nu va schimba nimic. Orice va fi, îşi va păstra sângele- rece şi va fi stăpână pe ea. Nu i se spusese de multe ori că era raţională. Chiar prea raţională? Gordon, la timpul său, îi făcuse reproşuri. La rândul său, Sheila părea câteodată că regreta acest lucru.

Atunci, de ce simţea deodată această amărăciune?

De mult ea s-a acceptat aşa cum era. Totuşi, în unele momente, i-ar fi plăcut să atragă atenţia bărbaţilor. Astfel, se surprinse simţind o gelozie ridicolă, văzându-l pe Oliver surâzându-i Sophiei şi privind-o cu admiraţie. Ea însăşi nu suscitase niciodată o astfel de privire...

La naiba, Oliver Tennant! îşi zise ea deodată. De când sosise în orăşelul lor, se părea că nu înceta s-o tulbure. Era timpul să facă un pas înapoi!

Totuşi, trebuia să se adapteze la această prezenţă nouă în casa ei. Mai întâi, trebuia s-o avertizeze pe doamna Higham, menajera, sperând că aceasta se va abţine de la orice comentariu deplasat.

Apoi, chiar dacă Oliver anunţase că va mânca rareori acasă, trebuia să aprovizioneze frigiderul în funcţie de acest nou ocupant. Cu statura sa înaltă şi cu o siluetă de sportiv, Oliver nu se va mulţumi să ciugulească aşa cum făcea ea... Charlotte, obişnuită să trăiască singură, nu gătea aproape deloc şi înghiţea repede o bucată de şuncă şi o roşie. Altădată, când tatăl ei avea un grădinar, grădina

de zarzavaturi dădea legume proaspete şi doamna Higham pregătea supe delicioase... Altfel spus, cu noua sa bucătărie strălucitoare, ar fi o adevărată plăcere să se stea din când în când la maşina de gătit.

Parcă simţea deodată mirosul delicios al unei tocane, ridicându-se dintr-o cratiţă de fontă şi, fără să-şi dea seama, suspină de plăcere.

- Ce se întâmplă? întrebă imediat Sheila.

- Nimic...

Dacă Sheila ar fi ştiut că tânăra sa prietenă visa la fericirea domestică, ar fi fost uimită. Şi mai ales, dacă i-ar fi putut citi gândurile. într-adevăr tânăra femeie vedea acum, în imaginaţia sa, doi copii adorabili, cu ochi albaştri şi bucle blonde, în jurul mesei din noua sa bucătărie.

Ducându-se la Paul, pentru a-şi arunca privirea pe contractul de închiriere, Charlotte se întreba cu privire la ea însăşi. De unde îi venea această curioasă viziune? Niciodată până acum nu se lăsase purtată de astfel de gânduri. Trebuia să vadă în aceasta consecinţa remarcelor răutăcioase ale Vanessei că locuinţa sa nu era adaptată pentru o femeie singură?

Desigur, visase adesea să aibă copii, dar niciodată nu-i vizualizase atât de precis. De ce nu păr negru şi cu ochi albaştri? se întrebă ea. Nu putea să fie... Nu! Era o pură întâmplare că le atribuise aceleaşi caracteristici fizice ca ale lui Oliver Tennant! Sau o pură nebunie, adăugă în sinea

ei.

Ca şi Sheila, Paul păru încântat la ideea că îşi va lua un chiriaş din aceleaşi motive de siguranţă.

- De mult doream să-ţi vorbesc despre aşa ceva. Nu îndrăzneam ca să nu te înfricoşez.

în sfârşit, sunt mulţumit că ai luat această decizie.

Dacă sărmanul Paul ar fi ştiut că era de o mie de ori mai înspăimântată de a trăi cu Oliver Tenant, decât a fi agresată într-o zi, şi-ar fi bătut joc de ea. Era ridicolă îşi spuse forul său interior.

Nu depindea decât de ea să fie mai rezonabilă.

Din fericire, restul zilei a fost foarte încărcat şi Charlotte nu avu timp să se gândească la noul chiriaş. Avea o întâlnire cu cei doi Markham, un cuplu de tineri pensionari plini de energie care doreau să-şi părăsească apartamentul din Londra şi să se stabilească la ţară. După ce le arătase mai multe proprietăţi, Charlotte se felicită că întâlnise clienţi atât de fermecători. Ei cel puţin păreau înzestraţi cu măsură şi luciditate şi ştiau să aprecieze la justa lor valoare calităţile şi defectele locurilor pe care le vizitau!

După cum presupunea, fură seduşi de ultima proprietate pe care le-a arătat-o, o casă mare, plină de farmec, care avea nevoie de o renovare serioasă. Ei îşi exprimară dorinţa de a o vedea şi în alt moment al zilei, pentru a aprecia luminozitatea. întâlnirea fu stabilită

pentru a doua zi dimineaţă, apoi Charlotte le propuse să-i conducă la hotelul din centru unde locuiau de câteva zile.

După ce i-a lăsat pe cei doi Markham, Charlotte se pregătea să părăsească parchingul hotelului, când îl recunoscu pe Oliver Tennant, care ieşea din maşină la câţiva metri de ea. Ce stupidă fusese să nu-şi aducă aminte că locuia în acel hotel! Dacă şi-ar fi amintit acest detaliu, s-ar fi păzit să mai intre în hotel şi i-ar fi lăsat pe cei doi la intrarea în parc...

în graba sa de a părăsi acele locuri, făcu o manevră hazardată şi pneurile scrâşniră. Zgomotul strident avu, din păcate, efectul de a-i atrage atenţia lui Oliver, care se îndreptă spre tânăra femeie de cum o zări. Imposibil să-l evite fără a avea aerul că fuge.

Opri deci maşina şi lăsă în jos geamul, forţându-se să surâdă cu un aer natural. în timp ce el se apleca pentru a-i vorbi, ea inspiră parfumul discret al apei de toaletă, simţind un tremur ciudat.

- Ce întâlnire neaşteptată! exclamă el. Imaginează-ţi că mă pregăteam să te sun pentru a decide ziua când voi putea să mă mut.

- Dar încă nu ţi-am arătat casa. Poate că o să-ţi displacă. Cine ştie...

- Sunt sigur de contrariu, dar dacă preferi aşa, de ce să n-o vizitez imediat. Nu ne va lua prea mult timp. Cred că locuieşti în apropiere?

Stânjenită, Charlotte rămase tăcută, în timp ce roşeaţa îi urca în obraji. Când se găsea în prezenţa acestui bărbat, se simţea diferită. Era prezenţa fizică, acest mod de a se impune, senzualitatea pe care o emana?

Pentru că urma să locuiască la ea, trebuia să-şi controleze reacţiile atât de inexplicabile.

- Ce nu merge? reluă el. Eşti ocupată în această seară?

Ea crezu că distinge în vocea lui o nuanţă de ironie şi-i aruncă o privire asasină. îşi bătea joc de ea? Desigur, îşi dăduse seama că nu era nici un bărbat în viaţa ei.

Dar privirea pe care i-o aruncă era lipsită de orice ironie şi ea îşi reproşă încă o dată că a reacţionat atât de violent. Oliver Tennant nu-şi punea, probabil, întrebarea dacă avea sau nu o viaţă amoroasă.

- Nu, pot să-ţi arăt locurile astă-seară dacă doreşti, răspunse ea, fără entuziasm.

El o observă o clipă cu un aer circumspect şi avu un surâs ciudat.

- Pot să-ţi pun o întrebare? De ce pari atât de puţin mulţumită la ideea de a mă avea drept chiriaş? întrebă el în sfârşit.

Ea ezită o clipă, gata să nege evidenţa, apoi se răzgândi. Era prea perspicace pentru a crede negaţia ei.

- Mărturisesc că aveam unele rezerve, admise ea. De altfel, sunt sigură că simţi la fel.

- Eu? De ce?

Părea realmente uimit şi reacţia sa o luă pe Charlotte pe nepregătite.

- Ei bine, suntem concurenţi şi...

Se întrerupse, simţindu-se din ce în ce mai jenată.

- încerci să mă pui în gardă? întrebă el. Ai intenţia să mă seduci ca să-mi smulgi secretele profesionale?

De data aceasta, el izbucni în râs, ca şi cum ipoteza pe care tocmai o formulase sporea absurdul. Desigur şi el era tot atât de puţin delicat ca Vanessa! se gândi Charlotte, umilită.

- Cred că nu mă găseşti atrăgătoare, dar să ştii că n-ai dreptul să-ţi baţi joc de mine! exclamă ea cu o voce vibrând de mânie. Este atât de uşor să-i pui pe alţii într-o situaţie de inferioritate şi să-l tratezi cu dispreţ! Crede-mă, regret amarnic că am semnat contractul!

Se pregătea să apese pe accelerator când, spre marea sa stupefacţie, Oliver Tennant întinse mâna şi tăie contactul.

- Nu-mi băteam joc, zise apoi cu gravitate. Şi când am spus că nu eşti atrăgătoare?

Charlottei îi veni să plângă. De ce reacţionase atât de prosteşte, dezvăluindu-i atât de clar lipsurile ei, slăbiciunile adânci? Acum, ştiind-o fragilă, îi va face plăcere să profite...

- Lasă-mă, murmură ea cu o voce tremurătoare.

Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o privească intens.

- Dacă n-am fi într-un loc public ţi-aş arăta imediat că te înşeli, şuşoti el în sfârşit.

Charlotte ridică ochii spre el căutând pe figura lui înţelesul acestei ciudate remarce. El nu putea să creadă ceea ce îşi imagina ea. Nu era posibil s-o găsească... atrăgătoare! Nu el...

Descumpănită, îşi duse mâna la frunte. Niciodată nu se simţise atât de dezorientată, de pierdută...

- Lasă-mă să plec acasă, reuşi ea să spună.

Dar el nu făcu nici un gest să se depărteze de portieră.

- Nici vorbă! Nu eşti în stare să conduci. Te însoţesc.

- Eu...

- Nu poţi să mă refuzi! Nu te nelinişti, voi face în aşa fel încât să-ţi aduc maşina.

Era atât de hotărât, încât Charlotte încetă să mai lupte. De altfel, nici n-ar fi avut forţa necesară. I se învârtea capul şi ştia în sinea sa că era mai înţelept să asculte.

Atunci, cu picioarele tremurânde, ieşi din maşină şi se rezemă de capotă, ca să nu cadă. Era emoţia, tensiunea? în tot cazul, nu putea suporta această senzaţie de vulnerabilitate pe care Oliver Tennant o trezea în ea.

- Nu vreau să te urmez, murmură ea.

- {tiu. Nu vrei nimic de la mine, nu-i aşa? De fapt, nu

vrei nimic de la bărbaţi... Oare mă înşel?

Incapabilă să răspundă la o întrebare atât de directă, tânăra femeie merse mecanic până la maşina lui.

- Sper că aceasta nu este valabil şi în ceea ce mă priveşte? întrebă el când se instalară în Jaguar.

- Să spunem că... nu-mi place să mi se forţeze mâna. Ori, toţi apropiaţii m-au sfătuit că ar fi o mare şansă pentru mine să te am chiriaş.

- în timp ce, în realitate, acest lucru îţi displace, nu-i aşa? Atunci, de ce ai acceptat? Pentru bani?

- Nu numai, recunoscu ea.

Se întrerupse o clipă, ezitând să continue.

Apoi reluă, decisă să joace cinstit.

- De fapt, indirect este din cauza Vanessei. Nu doream să se laude că mi-am schimbat hotărârea.

- Mmm... Vanessa... Ce femeie detestabilă! N-ar trebui să spun asta, dar îl deplâng din toată inima pe soţul ei. Sunt sigur că acesta n-o s-o ierte. înţeleg de ce n-ai vrut să pari că baţi în retragere.

El îi aruncă o privire Charlottei şi păru să reflecteze.

- După cele ce mi-ai mărturisit, presupun că doreai să te eliberez de angajament, spuse el în cele din urmă. Dar cred că n-am s-o fac. Am pierdut deja destul de mult timp ca să-mi caut o locuinţă şi, de altfel, mă gândesc că este inutil să-i fac această plăcere Vanessei. Vezi, sunt sigur că

o coabitare cu mine este mai uşoară decât te temi... adăugă el cu un surâs. Şi acum, la dreapta sau la stânga?

Charlotte îi indică direcţia cu mâna şi ajunseră imediat în faţa casei.

- Dar este imensă! exclamă Olivier. Această proprietate are un farmec nebun!

Când intrară, tânăra aşteptă cu nerăbdare reacţia sa, dar el nu făcu nici un comentariu. Simţindu-se jenată, se crezu obligată că abia întreprindea lucrări de amenajare pe care nu îndrăznise să le facă mai înainte.

- Cred că tatăl tău a decedat de curând, murmură el.

Şi făcu o pauză înainte de a continua, cu un aer melancolic:

- Am cunoscut si eu acest sentiment derutant, după moartea mamei mele. îţi trebuie timp să întorci pagina si să accepţi să faci modificări după moartea unei fiinţe dragi, în ciuda sentimentului de vinovăţie pe care-l încerci. Dar sfârşeşti prin a le face, şi încerci atunci un sentiment de eliberare. Cred că este vorba despre ceea ce psihologii denumesc perioadă de doliu. Este un sentiment lent şi penibil, dar este necesar. îţi lipseşte mult tatăl tău?

- Da, bineînţeles... Mi-am pierdut mama foarte tânără şi dispariţia ei ne-a îndepărtat mai mult decât ne-a apropiat. Tatăl meu şi cu mine eram legaţi printr-o puternică noţiune de datorie, noţiune care ascundea

adevăratele sentimente. Din datorie, am părăsit Londra pentru a reveni aici, şi din datorie am rămas. Tata ştia întotdeauna să trezească în mine un sentiment de vinovăţie...

Se întrerupse o clipă, văzând privirea atentă a lui Oliver şi îşi dădu seama că se lăsase antrenată în confidenţe ciudate.

- Nu ştiu de ce îţi povestesc toate acestea, zise ea. Vino, vreau să-ţi arăt care îţi va fi apartamentul.

Olivier păru încântat să descopere viitorul său domeniu şi insistă să viziteze şi restul casei, inclusiv parcul. Spre marea surpriză a Charlottei, avea cunoştinţe solide în domeniul grădinăritului şi se interesă de aproape de vechea grădină de zarzavat.

- Vezi un inconvenient dacă mă voi ocupa eu? întrebă el.

- Dar n-ai să rămâi atâta timp pentru a recolta legumele!

- Este posibil, într-adevăr! Atunci, refuzi?

- Nu, bineînţeles, murmură ea jenată.

Era aproape noapte când Oliver îşi luă în sfârşit rămas-bun şi Charlotte ţinu să-l întovărăşească până la maşină.

- Un ultim lucru... zise el, deschizând portiera.

Acum stătea foarte aproape de tânăra femeie, atât de aproape încât îi simţea răsuflarea mângâindu-i obrajii.

- Să ştii că eşti destul de atrăgătoare, domnişoară

Spencer, şi contrar celor ce gândeşti, te găsesc foarte dezirabilă. Vrei să-ţi dovedesc?

împietrită de surpriză şi de emoţie, nu putu să scoată un cuvânt. Atunci, cu multă duioşie, el îi prinse de bărbie şi o obligă să-şi ridice capul. Apoi, ca într-un vis simţi cum îi mângâie gura cu buzele în timp ce-i înlănţuia talia şi o apropia de el. O clipă, tânăra femeie simţi c-o lasă puterile. Era purtată într-o furtună de senzaţii încântătoare şi tulburătoare şi nu avea nici forţa, nici dorinţa de a se desprinde din îmbrăţişare.

Dar, imediat, îşi dădu seama nu numai că-l lăsa, dar răspundea la sărutare. îngrozită, se desprinse.

Cum putuse să fie atât de stupidă pentru a cădea în cursa care i-a întins-o?

îi era milă de ea, şi printr-un fel de deferenţă periculoasă, o făcea să creadă că este atrăgătoare. Ca şi când şi-ar fi dat seama de starea sufletească a Charlottei Spencer!

- Charlotte... murmură el încercând s-o reţină.

- Lasă-mă! Şi să nu mai încerci niciodată!

Fără să-i lase timp să reacţioneze, îi întoarse spatele şi se grăbi către casă. Acolo, izbucni în plâns.

Ca întotdeauna, era greşeala ei! Dacă n-ar fi făcut prostia să-i facă mărturisiri în parcarea hotelului, dezvăluindu-i lipsa de încredere în ea, niciodată nu-şi va mai permite un astfel de comportament. Acum, probabil o

dispreţuia...

Totuşi, contractul de închiriere era semnat şi trebuia să înfrunte coabitarea, cu toată această sărutare arzătoare pe care n-o va putea alunga niciodată din memorie...

Capitolul 6

- Ah, iată-te, în sfârşit! exclamă Vanessa, în timp ce Charlotte deschidea larg uşa de la intrare, după ce trăsese toate zăvoarele. Ţi-a luat timp!

Dacă ar fi ştiut că era vorba de Vanessa, ar fi avut grijă să nu dea semn de viaţă! gândi Charlotte cu ironie. Din păcate, acum era prea târziu să dea înapoi. Dar ce surpriză urâtă rele îi mai rezerva această pacoste?

- Intră, zise ea cu un surâs forţat. Adam n-a venit?

- Nu. El a rămas acasă. Vroiam să am o discuţie privată cu tine.

- La ora asta târzie?

Fără să răspundă, Vanessa se îndreptă spre bucătărie, aruncând o privire dezaprobatoare holului mare şi decolorat şi mochetei uzate de pe scară.

- Hitărât lucru, nu înţeleg de ce nu vinzi casa asta! aruncă ea, aşezându-se la invitaţia Charlottei la masa lungă solidă. Este mult prea mare pentru tine şi trebuie să investeşti sume astronomice pentru a o face plăcută. Ţi-ar fi fost mai bine într-un mic apartament. Cel puţin, speri că într-o zi ai să te căsătoreşti şi să ai copii. Ceea ce, fie vorba

între noi, pare din ce în ce mai imposibil. Timpul se scurge repede nu este aşa?

Această provocare o împietri. De altfel, de ce s-ar revolta? Din păcate, era purul adevăr... Totuşi, era curios că după ce revendicase atâta timp statutul de celibatară, îi venea din ce în ce mai greu să accepte această situaţie. Dar să admită aşa ceva în faţa Vanessei...

- Dacă mă căsătoresc sau nu, nu are de-a face cu faptul că vreau să păstrez această casă, replică ea. Sunt ataşată de ea din motive familiale şi, dacă pot evita, n-am s-o vând.

- Haide, Charlie, nu vorbi prostii. Erai gata s-o vinzi acum câtva timp, şi nu ţi-ai schimbat părerea decât la venirea lui Oliver. A-i oferi să locuiască la tine era ocazia visată să ţi-l apropii. Trebuie spus că ai rareori la dispoziţie un celibatar atât de frumos, de bogat, inteligent şi sexy, mărturiseşte! înţeleg că n-ai putut să rezişti... Doar că îţi vei asuma riscuri, chiar şi Adam mi-a spus asta mai devreme.

- Ai vorbit cu Adam? întrebă Charlotte, descumpănită.

O licărire de triumf scânteia în ochii Vanessei.

- Da, punctul său de vedere bărbătesc mi se pare interesant, explică ea pe un ton grav care o exasperă pe Charlotte.

Imaginează-ţi că a fost de acord cu mine. Crede că faci o mare greşeală şi rişti să-ţi pătezi reputaţia. Pe tine te va

acuza lumea de neseriozitate, nu pe Oliver! Vei cădea în ridicol, înainte de a înţelege ce s-a întâmplat.

- Mai precis, ce vrei să spui?

- Eu? Am venit doar să te avertizez, din prietenie! Eşti prea naivă, Charlotte, şi dacă-ţi imaginezi că Oliver este atras de tine, te înşeli. Recunosc că este foarte atrăgător, dar priveşte realitatea în faţă: ce să facă un bărbat ca el cu o femeie ca tine?

Ea făcu o pauză şi o observă pe Charlotte cu un surâs răutăcios, ca o pisică jucându-se cu un şoricel.

- Să fie clar, spuse Charlotte, care nu mai suporta această conversaţie penibilă.

Oliver Tennant se instalează la mine în calitate de chiriaş, nimic mai mult. Am nevoie de bani pentru a întreţine această casă şi este singura raţiune pentru care am acceptat această soluţie. Dacă lumea gândeşte altfel, asta să-mi fie grija! Cei care mă cunosc, vor înţelege că relaţia mea cu domnul Tennant este pur comercială.

- Adevărat, tu ridici o altă problemă pe care vroiam s-o discut cu tine. Să nu-mi spui că n-ai sesizat intenţiile ascunse ale lui Oliver! Este totuşi evident: a manevrat cu abilitate să locuiască la tine în speranţa că te va seduce şi te va vea la discreţia sa. Astfel, va specula slăbiciunea ta şi te va duce la faliment. Iată de ce eu şi Adam ţinem să te avertizăm. Desigur, înţeleg că, pentru o clipă, ai luat visele drept realitate, dar bunii prieteni sunt aici pentru a te face

să priveşti lucrurile în faţă, chiar dacă nu sunt uşor de acceptat...

Charlotte trebui să se stăpânească, pentru a nu lăsa să se vadă furia şi ura sa. Atâta duplicitate o redusese la tăcere şi nu era sigură că îşi va păstra mult timp calmul. Cum putea să-şi imagineze Vanessa că ar fi fost atât de stupidă încât să se lase păcălită de Oliver Tennant? Niciodată nu-şi imaginase că s-ar putea interesa de ea!

Desigur, fusese sărutul în timpul căruia, preţ de o clipă, Charlotte aprecie că trecuse barierele pe care şi le stabilise de mult timp între ea şi bărbaţi. Milă, condenscendenţă, calcul? Care era motivul pentru care o sărutase? Decise să uite acest incident supărător, refuza să se gândească la el de acum înainte...

Şi dacă Vanessa avea dreptate? Dacă era vorba de un plan de bătaie pentru a arunca, prin orice mijloace, în neant, agenţia Spencer? Poate că Oliver încerca să-i câştige încrederea pentru a o zdrobi pe plan profesional...

La acest gând, Charlotte se albi la faţă. Cu un surâs de satisfacţie, Vanessa îşi trecu mâna prin buclele blonde şi se ridică în sfârşit.

- Sunt sigură că, într-o zi, îmi vei mulţumi că te-am prevenit. înainte ca lumea să înceapă să bârfească, spune-i lui Oliver că ţi-ai schimbat părerea. Şi nu te nelinişti pentru că el va găsi, fără dificultate, un loc unde să locuiască.

Această ultimă reflecţie deschise ochii Charlottei.

Vanessa îi făcuse vizita pentru a o face să-şi schimbe părerea, ca ea să-l poată adăposti pe Oliver. Şi ea fusese gata să intre în acest joc.

- Eşti încăpăţânată, draga mea Vanessa, zise ea apoi, recăpătându-şi combativitatea. Dar, în acest caz, cred că îţi pierzi timpul. Am semnat deja contractul de închiriere cu Oliver. El se va muta cât mai repede posibil.

Cu aceste cuvinte, îi aruncă Vanessei o privire batjocoritoare. Aceasta din urmă bătu în retragere, înţelegând fără îndoială că era inutil să mai insiste.

După plecarea ei, încercă în zadar, să uite conversaţia cu aceasta şi să scape de indispoziţia care o apăsa. Cu o abilitate diabolică, Vanessa reuşise să-i strecoare îndoiala... Dacă ar fi ştiut Vanessa că fără intenţia ei stângace, n-ar fi acceptat niciodată să-l accepte pe Oliver drept chiriaş! într-o zi, îi va face plăcere să-i spună, gândea Charlotte.

Această idee reuşi în sfârşit s-o destintă şi era mai calmă când să urce în pat. împotriva oricărei aşteptări, adormi imediat şi avu un somn liniştitor.

A doua zi totuşi, se surprinse, gândidndu-se de mai multe ori la Oliver şi la sărutul lor tulburător, înainte de a-şi aminti teribilele insinuări ale Vanessei. Atunci, disperarea o cuprinse din nou şi aerul său preocupat nu-i scăpă Sheilei.

- Ai probleme, Charlotte? întrebă ea.

- Nu... în sfârşit, da. Ieri seară m-a vizitat Vanessa, care

a încercat să mă facă să-mi schimb hotărârea în ceea ce-l priveşte pe Oliver Tennant. Părea că se nelinişteşte pentru reputaţia mea...

- Sper că nu te-ai lăsat impresionată de această pacoste! în realitate, ar spune orice pentru a te răni, doar din gelozie.

- Te înşeli, nu este geloasă, chiar mă urăşte. Dar, pentru ce m-ar invidia? Are tot ce nu am eu: un soţ fermecător, copii adorabili, o căsătorie încântătoare...

- Da, şi noi toţi ştim care este ordinea acestora în ceea ce priveşte importanţa acestor trei elemente! Pe Vanessa n-o interesează decât aspectul material al lucrurilor şi puterea care o exercită asupra bărbaţilor. Da, nu mai are douăzeci de ani şi îşi dă seama că farmecul său asupra sexului masculin scade din ce în ce mai mult. Iată de ce te invidiază. Eşti tu celibatară, dar nu depinzi de bărbaţi. Ai cariera ta, casa ta, libertatea ta. Fără Adam, ea n-ar fi nimic!

- Dar eu sunt singură. Ea are copii.

- Ea este prea narcisistă pentru a se interesa de ei. A fost mamă dintr-un conformism social, nu de altceva. Cât priveşte remarcele sale cu privire la reputaţia sa, nu te laşi destabilizată. în realitate, este furioasă şi vexată pentru că Olivier n-a acceptat să locuiască la ea!

- Probabil că ai dreptate. Trebuie să las în urmă toate acestea.

Soneria telefonului le întrerupse conversaţia, şi Sheila răspunse. După ce puse receptorul în furcă, se întoarse spre Charlotte.

- Era bătrâna doamnă Birtles. Ştii, cea care are Hadley Court. Ar dori să vândă şi vroia să mergi să-i evaluezi proprietatea. M-a însărcinat să-ţi spun că a solicitat, de asemenea, avizul domnului Tennant şi vrea să vă dea o întâlnire cu amândoi, pentru a exclude orice ambiguitate. Mai prezis la orele două după-amiază. Poate speră să asiste la o luptă? concluzionă ea râzând. Este vorba de o doamnă bătrână, foarte excentrică, după cum părea.

- Bine, am să merg. Dacă Volvo va găsi de cuviinţă să mă ducă...

- Nu te decizi niciodată să-ţi schimbi maşina?

- Ba da! Şi cum nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate, am comandat una pentru mine şi una pentru serviciu, care va fi la dispoziţia voastră.

- Ce idee bună! Deci, nu mai eşti atât de pesimistă în ceea ce priveşte viitorul agenţiei?

- Să zicem că refuz să mai fac calcule în funcţie de acest domn Tennant! Ce va fi, va fi! Iată, am adus un catalog ca să-mi indicaţi amândouă preferinţele în ceea ce priveşte culoarea.

Iarăşi sună telefonul şi răspunse Sheila. De data aceasta, încruntă sprâncenele când puse la loc receptorul.

- Era domnul Perace, fermierul pe care l-ai văzut mai

înainte. Dorea să ştie dacă avem clienţi pentru cele două căsuţe ale sale.

- Bineînţeles că nu, în condiţiile pe care le impune! Cred că vroia să ia legătura cu Oliver. Poate şi-a schimbat părerea? Cel puţin, Oliver i-a făcut aceleaşi observaţii ca şi mine...

- Adică?

- Că nu va găsi niciodată cumpărător dacă nu va cere mai întâi un permis de restaurare şi dacă nu va vinde cele două căsuţe într-un singur lot. Domnul Pearce nu este un personaj prea simpatic şi dialogul cu el este foarte dificil...

- Mi se pare că nu locuieşte aici de prea mult timp. A moştenit acum câţiva ani cele două ferme.

- Da, a trăit puţin cu soţia sa, înainte ca aceasta să-l părăsească. Se spune că este violent şi o bătea, dar nu ştiu dacă era aşa.

- în aceste condiţii, crezi că este înţelept să te duci la el singură?

- Haide, Sheila, dacă mi-era frică, n-aş mai fi mers la nici un client! De când fac această meserie, nu mi s-a întâmplat nimic. De altfel, trebuie să-l văd pe domnul Pearce pentru a şti dacă încheiem afacerea. De acum înainte, nu ne vom putea permite să lipsim de la nici cea mai mică vânzare. O să trec pe la el cât mai curând posibil.

Dimineaţa se scurse repede, atât că cei doi Markham au sunat pentru a anunţa aşa cum se aştepta Charlotte, că

vor cumpăra casa pe care o vizitaseră în ajun. Mulţumită, îl sună imediat pe proprietar pentru a-i anunţa vestea bună şi pentru a pune la punct cu el diferitele formalităţi.

După ce înghiţise un sandviş, tânăra femeie abia avu timp să se pieptene şi să-şi dea cu ruj pe buze pentru a se duce la întâlnirea de la Hadley Court.

Maşina, care părea să cunoască o nouă tinereţe, demară şi Charlotte credea că a rezolvat, dar, la mai puţin de un kilometru, motorul cală brusc. După mai multe tentative de a porni din nou, tânăra femeie şi-a dat seama: de data aceasta era în pană. Cu ajutorul unui automobilist înţelegător, trase maşina pe o parte a şoselei şi se resemnă să meargă pe jos până la locul de întâlnire. O privire pe ceas îi confirmă că era în întârziere, ceea ce detesta mai presus de orice.

Zece minute mai târziu, suna la marea uşă de intrare a conacului, furioasă şi cu pantofii murdari de pământ. îşi făcea întotdeauna un punct de onoare în a fi impecabilă când se ducea la un client şi detesta deja imaginea ei de acum.

- Ah, iată-te în sfârşit, exclamă bătrâna doamnă cu un coc strâns într-un fileu de dantelă. Te pândeam de la fereastră şi, văzându-te venind pe jos, domnul Tennant se gândea că ai avut probleme. Sper că nimic grav?

Fără să aştepte răspunsul Charlottei, bătrâna doamnă îi întinse mâna cu un surâs atrăgător.

- Eu sunt May Birtles. Fii binevenită. însoţeşte-mă până în salon, te rog.

Traversând holul mare şi biroul, Charlotte remarcă în trecere lambriurile, scara maiestuoasă cu rampă de stejar sculptat, podeaua de marmură. Această clădire deborda de minunăţii, se gândea impresionată.

Doamna Birtles o conduse apoi într-un salon imens, o veritabilă peşteră a lui Ali Baba, cu pereţi împodobiţi cu gravuri şi tapiţerii, cu mobile vechi, tapiţate cu mătăsuri de epocă în culori şterse, cu draperii grele de catifea stacojie.

Oliver Tenant stătea în faţa ferestrelor mari, în pătrate mici. Mai elegant ca niciodată, într-o vestă de tweed care îi punea în valoare laţimea spatelui, părea adâncit în contemplarea parcului şi se întoarse brusc, auzindu-le pe cele două femei intrând.

- Maşina ţi-a făcut iarăşi necazuri, nu-i aşa? zise el, surâzând. Sunt mulţumit că ai ajuns cu bine; mă temeam să nu fi avut vreun accident.

- I-am propus să viziteze singur casa, ştiind că timpul este preţios, întări bătrâna doamnă, dar a insistat să te aştepte.

Se putea ca Oliver să fie îngrijorat de soarta ei? se gândea Charlotte. în tot cazul, părea cu adevărat mulţumit că o vede.

- Am avut o nouă pană, declară Charlotte. Sunt dezolată de întârziere.

- Ar fi trebuit să-mi spui să trec să te iau, murmură Oliver pe un ton de reproş. Nu ţi-am propus deja?

Din ce în ce mai descumpănită, Charlotte nu răspunse, dar nu se putu împiedica să se bucure de solicitudinea lui.

Cât priveşte pe doamna Birtles, care părea subjugată de Oliver, aceasta îi invită s-o urmeze, pentru a vizita casa. în câteva minute, Charlotte îşi dădu seama, încă o dată, că farmecul lui Oliver funcţionase şi intrase în graţiile bătrânei doamne. Avea, deci, toate şansele ca doamna Birtles să-l aleagă pe el pentru vânzarea casei...

Vizita dură aproape o oră, atât de mare era casa. Când se întoarseră în salon, ea preciză că dorea, de asemenea, să se despartă de toată mobila. Văvuvă fără copii, pleca la sora sa în Florida şi nu avea pe nimeni căruia să-i lase splendida mobilă.

- Casa a fost evaluată? întrebă deodată Oliver.

- Nu.

Charlotte înţelese imediat de ce pusese Oliver această întrebare. Dacă răspunsul era pozitiv i-ar fi fost imposibil unui întreprinzător de a se atinge de proprietate fără a obţine aprobarea autorităţilor şi încă mai puţin de a o dărâma pentru a construi alte imobile. în măsura în care clădirea nu era evaluată, totul rămânea posibil. Poate că Oliver se gândea deja la o promoţie imobiliară de mare anvergură. Suprafaţa terenului se preta la aşa ceva.

Oliver continuă discuţia cu doamna Birtles şi Charlotte

se întreba de ce se dusese la această întâlnire. Era clar că Oliver va face târgul...

Auzind-o deodată pe doamna Birtles vorbind despre comisionul agenţiei, plecă urechea, mai atentă la cuvintele schimbate.

- Mă gândesc că domnişoara Spencer şi cu mine practicăm aceleaşi tarifuri, zise Oliver.

Charlotte îşi încruntă sprâncenele. De ce vorbea de tarife în timp ce ea nu vorbise deloc? Poate nu auzise bine...

Dar, când el continuă, înţelese că nu se înşelase:

- Este evident că domnişoara Spencer cunoaşte mai bine ca mine piaţa imobiliară locală. Ea va şti să pună mai bine în valoare proprietatea dumneavoastră în faţa unor eventuali cumpărători.

Tânăra femeie se întrebă, atunci, dacă nu visa. Era posibil ca Oliver Tennant să dea dovadă de atâta delicateţe, după toate intenţiile rele pe care i le atribuise? Nu numai că nu făcea nimic pentru a o submina, dar o mai şi lăuda. Se simţea aproape jenată...

- Doamnă Birtles, trebuie să vă mărturisesc că n-am obiceiul să tratez astfel de afaceri, zise ea în cele din urmă, mânată de o nestăvilită preocupare pentru onestitate. Domnul Tennant este mai indicat decât mine pentru o tranzacţie de o asemenea importanţă.

O uşoară licărire de respect şi admiraţie lumină pentru

o clipă privirea lui Oliver.

- Domnişoara Spencer vrea probabil să spună că există agenţii specializate în conace şi castele şi poate sunteţi interesată să le contactaţi, declară el. Unul dintre prietenii mei conduce o astfel de agenţie, pot să vă dau adresa, dacă doriţi.

- Nici vorbă! replică doamna Birtles.

Soţul meu a fost întotdeauna de principiul să apelezi cu prioritate la comerţul local şi eu rămân fidelă acestei tradiţii.

- în acest caz, aş putea să vă sugerez să ne acceptaţi împreună, pe domnişoara Spencer şi pe mine, ca agenţi. Noi acţionăm de comun acord şi aţi beneficia de o dublă competenţă.

- O idee excelentă! exclamă imediat doamna Birtles. Sper că sunteţi de acord, domnişoară Spencer?

Charlotte nu fu în stare decât să dea din cap, atât era de stupefiată de acest deznodământ neaşteptat ca şi de atitudinea lui Oliver Tennant.

Doamna Birtles se îndepărtă o clipă lăsându-i singuri pe cei doi tineri. După ce evocară o serie de detalii privind viitoarea vânzare, abordară problema catalogului necesar pentru a înregistra mulţimea de obiecte preţioase şi de mobile vechi. Imediat, Charlotte propuse să se ocupe ea de acesta, având cunoştinţe mai multe în domeniu şi un stagiu de câteva luni la un evaluator de vânzări publice.

- E vorba de o muncă îndelungată, dar mă va ajuta Sophie, zise ea.

- Sophie lucrează pentru tine? întrebă Oliver, surprins.

- Da, de puţin timp. Numai cu jumătate de normă, din cauza gemenilor care sunt încă mici, explică Charlotte.

- Sunt surprins că volumul actual al afacerilor voastre te-a determinat să angajezi un funcţionar suplimentar, remarcă Oliver gânditor.

De ce se amesteca el? se gândi Charlotte, şocată. într-o clipă, buna impresie pe care şi-o formase despre interlocutorul său se risipi ca zăpada la căldura soarelui. Când vroia, ştia să fie delicat, dar, din păcate adevărata sa natură ieşea repede la suprafaţă.

- Ce ştii tu despre afacerile mele? replică ea imediat. Şi, apoi, dacă n-aş fi angajat-o pe Sophie...

Charlotte îşi muşcă buzele, dar era prea târziu. Deja spusese prea mult.

- Ar fi fost obligată să se despartă de casa sa, asta este? în fond, ai vrut să-i faci un serviciu...

- Haide, nu fi ridicol! Agenţia mea este o întreprindere comercială, nu o societate de binefacere!

Tocmai atunci apăru doamna Birtles, cu un surâs pe buze. După câteva minute de discuţii, stabiliră o nouă întrevedere pentru săptămâna viitoare.

- Am să vin singură, într-o zi când nu sunteţi aici, ca să nu vă deranjez, spuse Charlotte. Am câteva măsuri de luat.

- Singură în această casă mare, izolată? Nici să nu te gândeşti! exclamă Oliver.

Charlotte ridică din umeri, agasată.

- Am reacţionat poate excesiv, declară Oliver, dar toată lumea îşi aminteşte de Suzy Lampkugh care a dispărut într-o zi, pe când vizita un client.

De ce să-ţi asumi riscuri când le poţi evita? Aş fi mai liniştit dacă te-aş şti aici împreună cu Sophie.

Charlotte ar fi vrut să-i explice că, pentru o perioadă de timp, Sophie nu va părăsi agenţia, dar se abţinu. Oliver era atât de derutant, atât de imprevizibil, încât nu ştia ce atitudine trebuia să adopte faţă de el.

Totuşi, când îi propuse s-o conducă acasă, acceptă fără nici o ezitare. Odată instalată în maşină alături de el, înţelese că începea să-i aprecieze prezenţa, dincolo de toate gândurile profesionale de mai înainte. Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât vedea că primele sale opinii, atât de negative, erau false. îl crezuse dispreţuitor şi trufaş, în realitate era delicat şi cald.

Deodată, simţi că o privea şi întoarse capul spre el. Cu un surâs uşor pe buze, o observa cu un aer atât de blând, încât avu deodată impresia că ea conta pentru el, că...

Brusc, se redresă şi fixă drumul. Ce îşi imagina? Că se arătase amical, nu însemna că simţea ceva pentru ea!

Capitolul 1

- Ai fost foarte generos sugerându-i doamnei Birtles să facă apel la mine pentru a-şi vinde proprietatea, zise Charlotte, pentru a rupe tăcerea.

- Generos, nu, echitabil, da. Nu-i aşa că ai fost surprinsă? Mi se pare că ai o părere deplorabilă despre mine şi te asigur că este falsă. Nu am deloc intenţia să-ţi răpesc piaţa locală şi să te împing la faliment. Din contră, cred că sporirea afacerilor este în acest moment de aşa natură încât cele două agenţii pot prospera.

- Şi mai târziu? Acum judeci pe termen scurt, căci ştii că vei părăsi regiunea pentru a te întoarce la Londra şi afacerile se vor încetini. Nu este cazul meu...

- Greşeşti, vreau să mă stabilesc aici. Mă simt deja foarte bine şi am luat decizia de a ceda asociatului meu partea pe care o posed din agenţia londoneză. E mult timp de când doream să părăsesc capitala. Am ajuns la un anumit stadiu al existenţei, când simt nevoia să mă fixez, să construiesc ceva durabil.

"Adică să mă căsătoresc şi să am copii", completă mental Charlotte, fără să-şi exprime gândul.

- Revenind la proprietatea doamnei Birtles, nu sunt sigură că am competenţa necesară pentru a trata vânzarea. Nu sunt obişnuită cu aceste tranzacţii mari, reluă ea cu o voce nesigură, schimbând în mod voit

subiectul.

- Nu vrei să te lansezi?

- Da, bineînţeles, dar vreau să ştii la ce să te aştepţi dacă vom deveni parteneri... Ca să fiu sinceră, cred că va fi greu să găsim un cumpărător pentru o clădire atât de mare.

- Cu condiţia să ne adresăm unui investitor instituţional. Faptul că locuinţa nu a fost evaluată, uşurează lucrările de amenajare pentru a o împărţi în apartamente.

La început, Charlotte crezu că n-a auzit bine. Apoi, înţelese că Olivier era serios şi se încordă.

- Nu-mi spune că vrei să dai această proprietate magnifică pe mâinile unor investitori! exclamă ea.

Atracţia câştigului l-a orbit, îşi zise ea, teribil de decepţionată. în speranţa de a o vinde celui care va da mai mult, nu ezita să sacrifice această casă veche. Deci, se înşelase încă odată cu privire la Oliver Tennant. După cum îi era obiceiul, îşi arătă adevărata natură, după ce reuşise o clipă, s-o facă să creadă că era un om delicat şi atent...

- Ar fi un adevărat sacrilegiu, reluă ea. înţeleg acum de ce ai întrebat-o pe doamna Birtles dacă proprietatea era evaluată... Deja ai prevăzut totul. Opreşte imediat maşina, nu vreau să mai rămân nici o secundă în tovărăşia ta!

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare dar nu citi pe faţa lui decât o totală nedumerire. După câteva secunde însă el

ieşi din tăcerea sa.

- Domnişoară Spencer, vrei să te calmezi şi să mă asculţi, în loc să te porţi ca un copil? Că ai căzut sub farmecul acestei case nu are nimic de-a face cu faptul că trebuie să obţinem pe ea cel mai bun preţ. Această clădire este magnifică, dar n-a fost întreţinută de mulţi ani. După cum ai spus, acum va fi foarte greu să găsim un particular care să accepte să ia asupra sa atâta muncă. Iată de ce nu resping posibilitatea de a trata cu un investitor, natural că se subînţelege ca eventualele transformări să nu altereze cu nimic identitatea proprietăţii. Ceea ce nu exclude însă şansa ca noi să găsim un particular care să o cumpere la un preţ bun... Nu înţelegi că iau mai întâi în considerare interesul clientelei noastre?

De data aceasta, Charlotte nu ştiu ce să răspundă. Trebuia să admită că Olivier nu făcuse nici un rău.

- Dacă îmi permiţi, ar trebui să ai încredere şi în alţii, în loc să-i bănuieşti mereu de cele mai rele intenţii pe cei apropiaţi, adăugă el cu o voce mai blândă. Ai fi mai fericită dacă ai sta mai puţin în defensivă...

Tânăra femeie roşi, uimită de atâta perspicacitate.

- Cred că te-am judecat greşit, zise ea, în cele din urmă. Scuză-mă.

- Să nu mai vorbim despre asta. A, vroiam să te avertizez că voi lipsi vreo două zile: vei fi deci singura

interlocutoare a doamnei Birtles. Voi petrece un scurt sejur la Londra şi voi profita ca să iau legătura cu unul dintre prietenii mei, agent imobiliar specializat în clădiri mari. Poate ne va putea indica un eventual cumpărător. Fiindcă veni vorba, ar fi posibil să mă instalez în această seară? Aş putea, în felul acesta, să eliberez camera de la hotel şi să-mi las lucrurile în noul apartament.

La ideea că în această seară Oliver va dormi sub acoperişul său, Charlotte simţi cum o cuprinde un tremur ascuns. De ce îi venea să-i strige că lucrurile evoluau prea repede, că avea nevoie de mai mult timp pentru a se obişnui cu perspectiva de a trăi alături? El i-ar fi râs în nas!

- Eu... eu nu ştiu dacă ar fi o idee bună, se bâlbâi ea, abia ascunzându-şi confuzia. Lucrătorii au muncit toată ziua în bucătărie, trebuie să fie praf peste tot.

- Nu-ţi face griji pentru mine. E vorba doar să trec noaptea. Plec mâine dimineaţă foarte devreme.

- Foarte bine, spuse ea, cu o figură tristă. Fireşte, poţi să te instalezi din această seară. Ai plătit pentru toată luna şi suntem deja în doi.

El rămase tăcut un moment ca şi cum Charlotte l-ar fi rănit.

- Cum îţi vei recupera maşina? întrebă el.

- Am s-o depanez, dacă va fi posibil, aşteptând să mi se livreze cea pe care am comandat-o.

- De ce să n-o foloseşti pe a mea, în timpul sejurului meu la Londra? Ţi-aş lăsa-o cu plăcere.

- Nu, imposibil! Mi-ar fi frică să nu stric superbul Jaguar.

- Sunt convins că vei conduce foarte bine şi îmi va face plăcere s-o foloseşti.

Această afirmaţie neaşteptată o aruncă pe Charlotte într-un abis de perplexitate. Nu putea să înţeleagă de ce Oliver manifesta o asemenea gentileţe faţă de ea. Era una din etapele planului său de seducţie, cum îi sugerase Vanessa? Dădea dovadă de naivitate imaginându-şi că era sincer?

- Nu vreau să-ţi forţez mâna, zise el. îţi voi lăsa cheile şi vei folosi maşina dacă vei dori.

Ajunseră repede în faţa agenţiei şi Charlottei nu-i mai rămânea decât să-şi ia rămas-bun de la Oliver până seara, mulţumindu-i că o însoţise. Totuşi, când împinse portiera, îşi dădu seama că nu dorea să-l părăsească.

Emoţionată, rămase nemişcată pe trotuar în timp ce maşina demara, punându-şi întrebări cu privire la reacţia sa ciudată. Dacă nu era atentă, se putea îndrăgosti de Oliver!

îndrăgostită de el... îşi repeta ea, urmărind cu privirea Jaguarul până când nu se mai zări decât ca un mic punct albastru, înghiţit de trafic. Nu, nu era atât de nebună încât să se îndrăgostească de Oliver Tennant!

Ce idee absurdă!

***

- Atunci? întâlnirea ta s-a desfăşurat bine? întrebă Sheila încă de când Charlotte deschisese uşa agenţiei.

Pe scurt, tânăra femeie o puse la curent cu recentele evenimente.

- Domnul Tennant a fost mai mult decât corect! exclamă imediat Sheila.

- Da, într-adevăr...

în prada unei indispoziţii confuze de când îl părăsise pe Oliver, Charlotte nu avea chef să vorbească. Ideea că ar putea fi în curs să se îndrăgostească îşi făcea drumul, încet, încet, în mintea sa şi o preocupa în cel mai înalt grad. Totul era atât de grotesc!

Abia îl cunoştea pe acest bărbat, care nu avusese niciodată faţă de ea o exprimare echivocă sau cel mai mic gest care să se preteze la o confuzie. în afară, bineînţeles, de acel sărut care nu avusese, desigur, nici o semnificaţie...

încerca să-şi amintească dacă avusese nişte senzaţii asemănătoare în timpul relaţiei cu Gordon - aceeaşi impresie îngrijorătoare de a nu-şi putea stăpâni propriile reacţii. Se gândea că nu le simţise astfel niciodată. Legătura cu Gordon fusese marcată de pecetea raţiunii, niciodată de pasiune. Se logodiseră din motive mai mult pragmatice decât romantice şi se despărţiseră în acelaşi mod.

Dar iată că acum îşi descoperea deodată o vulnerabilitate, o fragilitate care o înspăimântau. Aproape că nu se mai recunoştea. Era atât de mult timp de când renunţase la dragoste, persecutată de ideea că nu putea interesa nici un bărbat şi că, pe de altă parte, n-ar accepta o relaţie mediocră ca multe pe care le vedea în jurul său... După ani de efort, era convinsă că bărbatul la care visa în taină nu exista. Atunci, de ce îşi imagina, deodată, că l-ar fi putut întâlni? Oliver Tennant era
o fiinţă delicată şi sinceră, aşa cum credea câteodată, sau un ambiţios abil şi fără scrupule, aşa cum îl descria Vanessa?

Vocea Sheilei o smulse brusc din gânduri.

- L-ai întrebat pe Oliver Tennant dacă Dan Pearce a luat legătura cu el? întrebă ea.

- Nu, am uitat. Dar orice ar fi, sunt hotărâtă să nu scap nici cea mai mică afacere şi-l voi vizita pe domnul Pearce, chiar dacă îl găsesc perfect deplasat. De altfel, îl voi suna imediat.

La telefon, domnul Pearce fu mai puţin dezagreabil ca de obicei şi întâlnirea fu stabilită pentru a doua zi.

- De fapt, nu mi-ai povestit vizita la doamna Birtles, reluă Sheila după ce prietena ei puse jos receptorul. Cum arată casa?

- Minunată! De un farmec nebun... Sper că vom găsi un cumpărător care s-o aprecieze la justa ei valoare.

Fără să vrea, îşi încruntă sprâncenele gândindu-se la altercaţia cu Oliver. Chiar dacă ştia că el are dreptate, că şi tatăl ei ar fi avut acelaşi punct de vedere, îi fusese greu să admită că l-ar fi putut mişca această minunată proprietate. Fără îndoială, pentru că era prea sentimentală în afaceri, aşa cum îi spusese şi tatăl său de atâtea ori...

- E ceva ce nu merge? se nelinişti Sheila.

- Nu. Eram gata să spun că astă-seară trebuie să plec mai devreme pentru a-l aştepta pe Oliver. Se mută astăzi.

- în acest caz, nu mai întârzia. Şi maşina ta?

- Vrei să spui maşinile mele! spuse Charlotte râzând. Vor sosi amândouă în zilele următoare. Nu crezi că roşul pe care l-ai ales împreună cu Sophie este prea ţipător? O să atragă toate privirile!

- Ei şi? Câteodată trebuie să ştii să trăieşti periculos!

Sosind acasă, Charlottei i se părea că această zi va conta pentru ea. Era ziua în care Oliver Tennant se instala în casa ei... Dumnezeule! De câteva ore, totul i se părea ciudat, începând cu ea însăşi...

Această impresie nu făcu decât să se accentueze când intră în bucătărie. Totul fusese demontat, pardoseala era acoperită cu scânduri, maşini şi fierăstraie. Abia dacă aveai loc să pui un picior în faţa celuilalt.

Domnul Burns, tâmplarul, care se pregătea să plece, întârzie puţin.

- V-am instalat bucătăria în oficiu, explică el. Dar, îmi

este teamă că vom fi obligaţi să schimbăm toate ţevile. Acestea sunt de plumb, ceea ce este interzis acum.

în gând, Charlotte văzu imediat cum se lungeşte devizul care depăşea, de departe, prevederile iniţiale şi-i scăpă un uşor suspin.

- Când credeţi că veţi termina? întrebă ea.

- Normal, la sfârşitul săptămânii viitoare. Dacă n-o să mai avem şi alte surprize neplăcute, bineînţeles. Bună seara, domnişoară Spencer.

Rămasă singură, Charlotte aruncă o privire descurajată haosului care devenise bucătăria sa, apoi închise uşa înainte de a urca la etaj. în timpul zilei, doamna Higham venise să facă menajul şi Charlotte era tentată să vadă apartamentul lui Oliver. Curios că femeia cumsecade nu fusese şocată când aflase de sosirea unui nou locatar. Din contră, cu mult bun- simţ, o felicitase pe tânăra sa stăpână că îşi găsise astfel o nouă sursă de venit.

în fosta cameră a domnului Spencer, fereastra era întredeschisă: perdelele curate atârnau din nou, balansându-se uşor sub acţiunea brizei şi mirosul de închis se risipise. Charlotte constată cu surpriză că doamna Higham pusese câţiva butuci în cămin, pe o hârtie de ziar, gata pentru a li se da foc. Olivier avea dreptul la un tratament preferenţial...

Mobila de stejar, proaspăt ceruită, răspândea un parfum delicios şi deci tot ansamblul încăperii degaja o

impresie de confort şi bun-gust. în momentul în care pleca, satisfăcută de inspecţia sa, tânăra femeie observă că doamna Higham uitase să facă patul. Atunci, începu să caute în marele dulap printre lenjeria moştenită de la bunicii săi. Poate că Oliver nu va avea nimic împotriva cearşafurilor de in de modă veche, puţin aspre la atingere, care ei îi plăceau atât de mult...

După ce rezolvase această treabă, simţi nevoia unui ceai şi a unei cine uşoare. Cu puţin noroc, va reuşi să găsească o ceaşcă şi o caserolă în bucătărie...

Câteva minute mai târziu, încărcată cu un platou, se decise să se instaleze în salonul de iarnă, situat în prelungirea bucătăriei. Din această mică încăpere, beneficia de o vedere asupra grădinii de zarzavaturi şi a unei părţi din grădina obişnuită, năpădită de buruieni. Plouase toată dimineaţa şi margaretele atârnau jalnic, prea îngreunate de picăturile de ploaie pentru a se putea îndrepta.

După ce termină gustarea, Charlotte cedă unui impuls subit. Ridicându-se dintr-un salt, se decise să culeagă un buchet de flori.

Zece minute mai târziu, reveni încântată cu un braţ de margarete pe care le aranjă cu artă în două vaze. Pe prima o puse pe o comodă în salon şi pe cealaltă o duse la etaj.

Ajunsă în camera lui Oliver, îşi dădu seama că lui îi destinase acest buchet somptuos. Ciudat... La fel ca

doamna Higham, îi acorda chiriaşului său un tratament preferenţial. Ce făcuse acesta să merite toate aceste atenţii? se întrebă ea, aşezând vaza pe birou. în acea clipă se auzi zgomotul unui motor şi simţi cum îi creşte nervozitatea.

înfrânându-şi cu greu emoţia, coborî scările şi deschise uşa de la intrare în momentul în care Oliver se pregătea să sune.

- Din nou bună ziua! zise ea cu o voce înăbuşită. Nu te aşteptam atât de devreme. Bine, te voi conduce la apartamentul tău, adăugă ea, evitând privirea noului sosit.

Se îndreptă spre scară, apoi se opri din drum. Dacă el nu mâncase nimic? Oare aştepta să-l invite la cină?

- Bucătăria este de nefolosit astăzi, îl anunţă îngrozită, sperând că el va înţelege. Tâmplarii de-abia au plecat şi mi-au instalat în oficiu o bucătărie provizorie.

- Nu-ţi face probleme, am mâncat la hotel.

Câteva minute mai târziu, Charlotte îl conducea pe Oliver în camerele sale. Acesta din urmă păstră tăcerea, absorbit cum era în examinarea încăperilor. Când se întoarse în sfârşit către tânăra femeie, un surâs radios îi lumina trăsăturile, dându-i un aer juvenil care-i accentua farmecul.

- Flori! exclamă el. Sunt din grădină, nu-i aşa? Cred că n-am mai avut în camera mea un buchet atât de frumos de când am părăsit casa părintească.

Cui trebuie să-i mulţumesc pentru această atenţie emoţionantă?

- Eu... Doamnei Higham, se bâlbâi Charlotte plecând ochii.

Atunci, el întinse mâna către o margaretă căreia îi mângâie încet petalele catifelate şi tânăra femeie simţi cum freamătă. Acest simplu gest era încărcat de o asemenea senzualitate, încât avu impresia că se simte mângâierea pe propria sa piele... înainte de a-şi reveni, înspăimântată.

- Ei, te las să te instalezi, se grăbi ea să spună, înainte de a se eclipsa.

îşi părăsi refugiul în camera sa şi rămase mult timp aşezată în faţa mesei de toaletă. De ce pretinsese că doamna Higham avusese ideea cu buchetul? Ar fi fost mai simplu să spună că ea însăşi culesese margaretele, de teamă să nu înceapă iar să plouă! Această explicaţie n-ar fi avut, neapărat, valoarea unei declaraţii de dragoste... Atunci, de ce îşi face atâtea probleme, pentru atât de puţin?

Şi aceasta nu era tot...

Când îi făcuse patul, se surprinsese apăsându-şi perna pe obraz, imaginându-şi că, în aceeaşi seară, Oliver îşi va pune capul pe ea şi o va impregna cu mirosul său. O vagă căldură o cuprinsese atunci şi îşi dăduse seama, cu oroare, că fantasmele sale deveneau din ce în ce mai precise.

Niciodată nu se gândise astfel la un bărbat. O clipă, avusese viziunea corpului atletic al lui Oliver, întins între cearşafuri. Atunci, se grăbise să termine de aranjat patul şi fugise din cameră.

în jumătatea de oră care a urmat, Oliver a făcut mai multe drumuri de la maşină la apartament, aducându-şi lucrurile. Charlotte avu grijă să nu se arate. Se adâncise în studierea devizului pentru bucătărie când auzi bătăi discrete în uşă.

- Charlotte, am terminat să despachetez. Ce spui dacă am lua un pahar în oraş pentru a sărbători sosirea mea?

Să-şi petreacă seara în tête-à-tête cu el? Ce perspectivă minunată! Deodată, i se păru că inima îi bate mai repede. O clipă, era gata să cedeze şi să accepte. Dar după câteva secunde de ezitare, îşi recăpătă luciditatea.

- Imposibil, răspunse ea. Sunt prea obosită ca să pot ieşi.

Această invitaţie neaşteptată nu era probabil decât expresia
curtoaziei lui Oliver şi ea încercă să-şi reprime bucuria intensă pe care o resimţise mai înainte. Probabil că el se aştepta să-l refuze. Brusc, îi reveniră în memorie cuvintele Vanessei şi se întrebă din nou dacă Oliver nu urmărea un scop precis. Iar această propunere făcea parte dintr-un plan general de seducţie destinat s-o descumpănească. Alungă totuşi această idee: orice s-ar întâmpla, îi venea

greu să admită că putea să dea dovadă de o asemenea josnicie.

Dacă era decepţionat, el nu lăsă să se vadă acest lucru.

- Bine, spuse el. Poate altădată. Noapte bună.

El părăsi imediat încăperea, lăsând-o pe Charlotte mai descumpănită şi mai necăjită ca niciodată. Dacă ar fi avut o mai mare încredere în ea, ar fi acceptat.... Dar era atât de convinsă de lipsa ei de farmec, încât nu-şi putea imagina că un bărbat i-ar putea face o asemenea invitaţie altfel decât din compasiune, izvorâtă din milă.

Furioasă împotriva ei însăşi, ridică din umeri. De ce era atât de tulburată de această propunere în fond inofensivă? A bea un pahar cu un chiriaş nu o angaja la nimic...

Desigur, dar ceea ce simţise în mai multe rânduri în prezenţa lui, era fără îndoială dorinţă, o dorinţă brută şi incontrolabilă, a cărei violenţă o înspăimânta. Iată de ce faptul că trăiau sub acelaşi acoperiş o descumpănea atât şi de ce a ieşi în compania sa îi părea o încercare de netrecut. Dumnezeule! Trebuia să-şi revină cu orice preţ, să se elibereze de influenţa pe care o avea asupra ei. Dar, nu era deja prea târziu?

Brusc, o durere violentă îi strânse pieptul, tăindu-i aproape răsuflarea. Imposibil să ignore, de acum înainte, ceea ce bănuia de câtva timp, fără să îndrăznească să admită: ceea ce simţea pentru Oliver Tennant nu se

reducea la o simplă atracţie fizică... Nu, se îndrăgostise de el.

Capitolul 8

A doua zi, abia deschisese ochii, şi un puternic sentiment de disperare o copleşi. Afară strălucea un soare arzător, ca o promisiune de o zi radioasă de primăvară, dar în inima ei domnea tristeţea: iubea un bărbat care nu o va iubi niciodată...

Instinctiv aruncă o privire spre ceasul deşteptător de pe noptieră. Oliver plecase deja? în casă domnea o linişte absolută şi era aproape ora nouă şi jumătate. Fără îndoială, chiriaşul nu mai era aici...

în starea de profundă disperare în care se afla, ar fi trebuit să se simtă uşurată să ştie că nu va risca să-l întâlnească. Ori, din contră, încerca un profund sentiment de decepţie. Măcar să fi avut timp să-i spună la revedere.

Cum de ajunsese într-o astfel de stare de dependenţă afectivă faţă de acest bărbat pe care-l cunoştea atât de puţin şi de care ar fi trebuit să se ferească? se întrebă ea, afundându-se în perne. Niciodată nu se gândise că va cunoaşte, într-o zi, dragostea, această senzaţie teribilă şi derutantă de a nu exista decât prin şi pentru celălalt! Trebuia cu orice preţ să-şi revină, altfel va înnebuni!

Dintr-un salt, coborî din pat, decisă să acţioneze. Nu putea să rămână aşa, visând la un bărbat care nu se va interesa niciodată de ea! Avea atâtea de făcut, începând cu munca sa. Ziua se anunţa foarte încărcată la agenţie;

pentru a fi eficace, avea nevoie de toată puterea sa de concentrare.

Ca în fiecare dimineaţă, odată ajunsă în coridor, se îndreptă imediat spre scară fără a mai trece prin camera de baie. Avea obiceiul să pună, în drum, cafetiera electrică, înainte de a urca să-şi facă toaleta. Astfel, când ieşea de sub duş, un miros de cafea parfuma casa şi nu avea decât să golească o ceaşcă înainte de a pleca la agenţie.

Coborând scările, Charlotte tremura şi îşi reproşa că nu îmbrăcase un halat. Renunţase de mult timp să poarte cămăşi de noapte, preferând bluze de pijama bărbăteşti foarte mari pentru ea şi din care găsise, într-o zi, o întreagă colecţie în dulap. Aprecia moliciunea flanelei uzate şi se îngrijea prea puţin de înfăţişarea pe care i-o dădea, detestând întotdeauna desuurile seducătoare. De altfel, nimeni nu o vedea îmbrăcată astfel şi atunci, la ce bun să-şi facă griji?

Podeaua oficiului era rece sub tălpile goale şi se grăbi să umple cu apă rezervorul cafetierei. Se pregătea să dozeze cafeaua când simţi o prezenţă în spatele său. Se întoarse brusc, în mână cu pachetul de cafea şi încremeni.

Oliver stătea în faţa ei, mai elegant ca niciodată, într-o jachetă de in bej şi un pantalon din lână fină. Surprinsă lăsă să-i cadă cafeaua.

- Eu... credeam că ai plecat, bolborosi ea, cu o voce care abia se auzea.

Ruşinată că se prezenta în faţa lui într-o ţinută de noapte atât de puţin rafinată, abia îndrăznea să-l privească. Vanessa purta, desigur, haine de interior din mătase şi dantelă... îşi spuse ea imediat, regretând că nu-şi pusese măcar un halat. Cum a putut să se îndoiască de prezenţa lui Olivier în casă?

- Eram gata de plecare când mi-a venit proasta idee să fac un tur prin grădină, fără să remarc că era rouă. Am revenit, deci, să-mi schimb încălţămintea, explică el, aruncând o privire înciudată spre mocasinii uzi. Sunt dezolat că te-am speriat.

- Eu... N-are importanţă. Voiam să fac cafea, spuse ea la rândul său, rugându-se ca el să nu remarce că nu era pieptănată şi că bluza sa de pijama era uzată până la urzeală.

Ea înaintă pentru a pune pachetul de cafea şi clipi din ochi din cauza razelor de soare care pătrundeau în valuri în bucătărie. Şi deodată, spre marea sa spaimă, Oliver făcu jenat un pas înapoi.

- Cred... cred că trebuie să plec acum, murmură el grăbit.

Apoi, fără să-i lase timp tinerei femei să reacţioneze, părăsi
încăperea.

Era de vină accentul senzual din vocea sa sau faptul de a se prezenta în faţa lui pe jumătate dezbrăcată? în tot

cazul, Charlotte se simţi pradă unei ciudate slăbiciuni. O clipă, îşi închipui că el rămâne, o ia în braţe şi ea se cuibărea la pieptul lui. Această viziune era atât de precisă, încât tânăra femeie roşi violent.

Dar de ce visa imposibilul şi să sufere astfel de plăcere? Nimic din toate acestea nu se vor întâmpla niciodată, se gândi ea, aşteptând ca Oliver să urce scările, apoi să coboare câteva secunde mai târziu. Se auzi apoi uşa de la intrare închizându-se. De data aceasta, Oliver plecase definitiv, fără măcar să treacă să-şi ia rămas-bun...

Apoi, disperată, plecă fruntea şi rămase un moment nemişcată în mijlocul bucătăriei, pierdută în gânduri amare. Oliver îi ocupa toate gândurile, dar el nu se sinchisea de ea. Trebuia să admită cruda realitate. în ciuda voinţei de a nu se lăsa pradă deznădejdii, îi fu greu să-şi reţină lacrimile care îi perlau ochii.

Cu paşi grei, urcă până în camera de baie, luminată de soare şi, trecând prin faţa unei mari oglinzi, înţelese brusc de ce Oliver o părăsise atât de repede.

Sub razele soarelui, bluza de pijama cu ţesătura uzată era atât de transparentă, încât i se vedea întreaga goliciune, ca şi cum n-ar fi avut nici un veşmânt. Curbele armonioase ale şoldurilor, contururile generoase ale sânilor, nimic nu-i scăpase lui Oliver!

Şi crezuse, desigur, că acţionase premeditat şi că-i făcea indirect avansuri...

Dar de ce coborâse îmbrăcată astfel, fără să se asigure că el plecase? Se comportase ca o proastă, dar acum răul era făcut. Dumnezeu ştie ce părere va avea despre ea de acum înainte. O situase probabil, în categoria femeilor uşoare şi provocatoare, cum era Vanessa...

***

Printr-un fel de reacţie puerilă, se înveşmântă cu prea multe pentru a merge la serviciu, ceea ce provocă reacţia Sheilei, încă de la sosirea ei.

- Eşti nebună, Charlotte! De ce te-ai înfofolit în pulover de lână, acum, când este atât de frumos? Ai să mori de cald!

Sheila purta o fermecătoare bluză mai adaptată la temperatura blândă, şi Charlotte nu ştiu ce să răspundă.

- Poate ai dreptate, murmură ea, în cele din urmă. Nu mi-am dat seama că este atât de frumos.

Prietena sa nu păru convinsă, dar abandonă subiectul. După-amiază, Charlotte o duse pe Sophie la Hadley Court, unde cele două femeie petrecură multe ore pentru a lua măsuri şi a discuta despre valoarea diferitelor obiecte destinate vânzării. ţ

Sophie se dovedi un bun consilier si Charlotte se felicita din nou ca o angajase.

Ar fi dorit mult s-o angajeze definitiv! Dar era o măsură prematură. Desigur, crezându-l pe Oliver, agenţia Spencer n-ar fi avut de suferit din cauza concurenţei sale. Dar cum

să ştie dacă spunea adevărul? El părea sincer si Charlotte îl credea suficient de cinstit ca să nu-i ascundă intenţiile. Făcea oare bine să
i acorde încredere? Numai viitorul o va spune.

O tracasa si altceva privitor la Oliver Tennant: dacă proiectul privind instalarea permanentă a acestuia în regiune se confirma, cum o să reuşească să-şi ascundă sentimentele? Deodată, păli la ideea că în viitor el ar putea părăsi casa pentru a locui în altă parte. Ea ar trebui să se bucure de asta, nu invers! Cu cât era mai ridicolă, cu atât era mai vulnerabilă, ceea ce mărea şansele ca el să descopere dragostea pe care i-o purta.

Era imperios necesar să se ţină cât mai departe de el, chiar dacă acest gând îi sfâşia inima. Să-l simtă, să-l audă, să-i simtă prezenţa, cerea atât de puţin! La toate acestea trebuia să renunţe, dacă avea un minimum de bun-simţ.

La întoarcerea acasă, spre sfârşitul zilei, zări Jaguarul şi scoase un suspin profund.

Cât de mult i-ar plăcea ca Oliver să fie acolo ca s-o întâmpine! Efectiv, îi lipsea...

O clipă, se gândi din nou la propunerea lui de a-i folosi maşina. Făcuse asta dintr-o simplă curtoazie? Dacă dorea în realitate s-o ajute?

Poate că nu-i era atât de indiferentă? De multe ori, crezuse că vede în ochii lui o strălucire senzuală şi în voce o intonaţie mângâietoare. Şi sărutul acela? Sărutul îi lăsase

un teribil gust de neterminat; de fapt de ce i-o dăduse? Din compasiune, după cum se străduise ea să creadă, sau pentru altă raţiune mai profundă?

Mult timp, rămase nemişcată la intrare. Niciodată nu fusese în prada unei astfel de confuzii, niciodată nu fusese atât de puţin stăpână pe ea.

Care credea că reuşea să-şi controleze viaţa, era, deodată, depăşită de propriile-i sentimente.

Cu preţul unui violent efort asupra ei însăşi, alungă din minte aceste gânduri şi deschise uşa bucătăriei, sperând că lucrările avansaseră.

- Iată-te în sfârşit! Mi se părea că aud o maşină! se auzi o voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Spectacolul care i se oferi sfârşi prin a o face să-şi piardă cumpătul. îmbrăcat în blugi prespălaţi care-i subliniau lungimea picioarelor şi puterea coapselor, Oliver stătea în faţa ei, surâzând. Cu bustul gol părea că nu se îndoieşte nici o clipă de efectul pe care îl produce.

Abia respirând, Charlotte nu putu să-şi desprindă privirea de la umerii largi, de la pieptul bronzat, acoperit cu păr fin, brun, şi de câteva picături de sudoare, atestând că făcuse un efort, ceea ce îi accentua impresia de virilitate care emana din toată persoana sa.

- Eşti surprinsă să mă vezi! reluă el. S-a întâmplat să-mi scurtez sejurul la Londra, căci întâlnirea de mâine a fost anulată. Mi-am luat libertatea să lucrez puţin în grădină,

aşa cum mi-ai permis. Aveam nevoie să mă destind după aceste zile obositoare din oraş. Cred că nu vezi nici un inconvenient în asta, nu?

Dacă ar fi ştiut în ce măsură era preocupată de grădină! în această clipă, nimic nu conta mai mult pentru ea decât dorinţa nemiloasă pe care o simţea. Preţ de o secundă, îi veni să se arunce în braţele lui, să se lipească de pielea goală pentru a respira mirosul ei îmbătător. Cuprinsă de un acces de nebunie, îşi imagina că i se oferă, scoţându-i îmbrăcămintea, una după alta, apoi dezbr'cându-se la rândul său. Această viziune o tulbură în asemenea măsură, încât era să se clatine. Dar imediat, chiar intensitatea reacţiei sale o readuse la realitate.

Cum putea să se comporte astfel şi să-şi chinuie simţurile? Se presupune că femeile nu se lasă conduse de gânduri atât de erotice dacă nu sunt solicitate! Oliver nu avusese faţă de ea nici cel mai mic gest ambiguu. Şi faptul de a se arăta în bustul gol nu avea nimic necuviincios.

- Charlotte, murmură el întinzând mâna spre tânăra femeie.

Din instinct, ea făcu un pas înapoi, ca şi când i-ar fi fost teamă că nu va răspunde de ea însăşi dacă o atingea. Dar el se înşelă asupra semnificaţiei acestei reacţii.

- Scuză-mă, zise el, uitasem că am pământ pe mâini. Dar mi-a fost frică: pari că eşti pe punctul de a leşina.

Ea închise ochii şi aşteptă câteva secunde înainte de a

vorbi, de teamă ca vocea nu-i trădeze emoţia.

- Cinezi în oraş, presupun? spuse ea pe un ton abrupt, ca pentru a-i arăta că întrevederea durase prea mult.

Apoi îşi luă poşeta de jos, uşurată de a putea, în sfârşit, să se sustragă privirii inchizitoriale a lui Oliver.

- Adică... nu. De fapt, doream să te invit să cinezi cu mine, declară el.

- Să cinez cu tine. De ce?

- Pentru a sărbători un eveniment fericit: astăzi, mi-am vândut partea din agenţia de la Londra la un preţ nesperat. Deci, nimic nu se poate opune instalării mele definitive în regiune.

- Nu înţeleg de ce vrei să mă inviţi pe mine...

- Te rog! Nu vom ieşi dacă nu doreşti: am devalizat cel mai bun birt din Londra pentru a evita gătitul, în cazul în care nu vrei să ieşim la restaurant. Totul este aici. Nu poţi să mă refuzi acum.

- Dar, de ce? repetă ea cu o voce care abia se auzea.

- Ţii cu adevărat să ştii?

Oliver înaintă câţiva paşi şi se opri foarte aproape de tânăra femeie. O clipă, se simţi tentată să cedeze forţei de nestăvilit care o împingea către el, dar un ultim reflex de pudoare o împiedică. Nu era într-atât de nebună încât să se ofere unui bărbat care nu o dorea.

- De ce n-ai rămas la Londra, pentru a sărbători evenimentul cu prietenii? întrebă ea.

- Nu am prieteni la Londra, numai relaţii. Viaţa în capitală este prea stresantă, prea tumultuoasă pentru ca să poţi înnoda adevărate raporturi de prietenie. Este unul dintre motivele pentru care, de altfel, am luat decizia de a mă stabili în regiune. Vreau să am timp să mai cunosc alte persoane şi să încetez să trec pe lângă ceea ce este important. Iată de ce îţi propun să împarţi această cină cu mine. Ziua de astăzi marchează începutul unei noi existenţe pentru mine!

- Vrei să spui că... intenţionezi să devenim prieteni?

- De ce ai acest aer surprins? Este o ipoteză atât de necuviincioasă?

- înseamnă că...

Ea se întrerupse, roşind, în timp ce Oliver o observa perplex.

- Vom discuta despre asta mai târziu, zise el pe un ton ferm. înainte de orice, trebuie să fac un duş. Ce-ai zice să mâncăm afară? sugeră el cu un surâs. Este aşa de plăcut... Fireşte, mă voi ocupa eu de tot. în această seară, eşti invitata mea.

Cu gâtul încleştat de emoţie, Charlotte aprobă cu un semn din cap. Totul părea atât de romantic, atât de armonios... De cât timp nu mai cinase în grădină? Desigur, de mulţi ani. Pe când
trăia, domnul Spencer decretase o dată pentru totdeauna, că a transporta feţe de masă şi mâncarea este o pierdere

de timp şi
o complicaţie inutilă. Şi iată că Oliver luase totul în seama sa şi ea nu avea decât să se lase. Totul era atât de minunat...

- Putem să scoatem fotoliile şi masa din micul salon de iarnă, sugeră ea.

- Am să mă ocup de asta, îţi interzic să faci ceva! spuse el râzând, înainte de a urca scara. întâlnire pe terasă, peste o jumătate de oră.

Se scurseseră douăzeci si cinci de minute si Charlotte stătea încă în faţa mesei de toaletă, din ce în ce mai derutată. Făcuse un dus, se pieptănase cu grijă si se machiase usor, dar nu avea nici cea mai mică idee cu ce să se îmbrace. Cum să te îmbraci pentru o seară în tête-à-tête cu un bărbat care dorea să stabilească relaţii de prietenie si care nu stia că este îndrăgostită de el?

După o perioadă de gândire, optă pentru simplitate si îmbrăcă un pantalon de in care îi sublinia zvelteţea, apoi o bluză din bumbac alb care îi descoperea gâtul...
Când coborî pe terasă, Oliver o aştepta deja. Cu o cămaşă multicoloră în carouri, ale cărei mâneci răsfrânte îi dezgoleau
braţele, avea un aer aproape adolescentin. în tot cazul, fie că era în costum de oraş sau în blugi, era întotdeauna atât de seducător...

încântată, Charlotte zări pe masă o sticlă de şampanie,

pusă la rece într-o găleată, şi două cupe pe care nu le ştia şi pe care Olivier le adusese, probabil, de la Londra. Astfel, între întâlnirile sale profesionale, găsise timp să organizeze acest dineu, până în cele mai mici detalii... se gândea ea, mişcată. Se gândise deci la ea, şi cu ce rafinament! La această idee, simţi cum inima se ambalează şi trebui să facă un mare efort ca să-şi ascundă emoţia.

Dar ce îşi imagina? Dacă organizase această seară, era doar pentru că nu voia să fie singur. Şi dacă o rugase pe ea să-i ţină companie, era pentru că nu cunoştea pe nimeni din oraş.

Coborând cele câteva trepte care duceau la terasă în grădină, el îi povesti că profitase de şederea la Londra pentru a vorbi cu un prieten specializat în vânzarea de mari proprietăţi.

- James a găsit un cumpărător pentru Hadley Court, explică el. Va lua legătura cu noi dacă persoana este efectiv interesată. I-am dat cele două numere de telefon ale noastre. Este vorba de un om de afaceri care îşi caută o reşedinţă principală.

- Ar fi prea frumos! exclamă tânăra femeie.

I se părea că nu fusese niciodată atât de fericită şi, cu un surâs pe buze, se întoarse spre Oliver. Imediat, surâsul i se stinse. El o privea cu intensitate, ca şi cum ar fi vrut s-o hipnotizeze. Brusc, Charlotte avu impresia că nu mai exista nimic pe lume decât ei doi în această grădină scăldată în

lumină. "O să mă sărute, gândea ea. De data aceasta sunt sigură...."

Tremurând, închise ochii. Dar cum nimic nu se întâmpla, îi deschise câteva secunde mai târziu pentru a descoperi cu stupoare că Oliver se îndepărta.

Străduindu-se să-şi ascundă deziluzia, îl urmă în tăcere, ruşinată de a se fi lăsat să alerge după fantasme ridicole.

- Unde mă duci? întrebă ea pentru a rupe tăcerea care devenea apăsătoare.

- Ai răbdare, ajungem! răspunse el, înconjurând gardul de lemn-câinesc ce separa livada de grădină.

Charlotte văzu, sub meri, o cuvertură şi perne, aşezate pe iarbă. Soarele la asfinţit lumina cu razele sale în scădere acest colţ de livadă, scăldând arborii şi frunzişurile într-o delicată lumină aurie.

Tabloul era atât de idilic că se putea imagina această punere în scenă în cadrul unui plan de seducţie.

O clipă, Charlotte fu gata să viseze că se întindeau pe cuvertură, că se dezbrăcau încet, că... Abia răsuflând, se opri puţin şi-şi strânse pumnii. Oliver se apropie şi el şi se priviră lung.

Ce aştepta oare Oliver de la această seară? se întreba Charlotte, din ce în ce mai descumpănită. Se decisese să profite de şansă, convins că ţinuta pe care o purtase dimineaţă constituia o invitaţie?

Sătulă de a fi jucăria propriilor sale fantasme, fără a

reuşi să sesizeze intenţiile ascunse ale lui Oliver, tânăra femeie lăsă să-i scape un uşor suspin.

- Oliver... începu ea cu o voce tremurătoare.

- Să mâncăm, mor de foame! exclamă el pe un ton vesel.

Atunci, cu un surâs forţat pe buze, Charlotte luă loc pe cuvertură, în timp ce Oliver scotea dintr-un coş felurile cele mai rafinate: sparanghel în aspic, somon, pâine prăjită şi caviar; această cină pe iarbă permitea să fie un adevărat festin!

Oliver destupă sticla de şampanie şi umplu cele două cupe.

- Aşa trebuie să se bea întotdeauna şampania, zise el, ridicând paharul. într-o grădină magnifică, primăvara, în compania unei femei frumoase.

Charlotte, care dusese cupa la buze, aproape se înecă. Deci, Oliver o găsea atrăgătoare, contrar a ceea ce crezuse ea întotdeauna!

Ascunzându-şi cu grijă emoţia, se prefăcu a nu fi auzit nimic.

- Ce masă somptuoasă! spuse ea. Cred că ai apelat la cel mai bun birtaş din Londra!

- într-adevăr, este furnizorul oficial al curţii regale, răspunse el cu nepăsare. încă puţină şampanie?

Charlotte îşi dădu seama că îşi golise deja paharul, dar se lăsă servită din nou, fără a protesta. Şi, puţin câte puţin,

simţi cum o cuprinde o toropeală perfidă. Ca printr-o magie, uită de îngrijorare, de îndoieli, de nelinişti, în timp ce în ea creştea un ciudat sentiment de siguranţă. Şi, deodată, se hotărî să-i vorbească lui Oliver. în fond, ce era mai firesc decât să-l întrebe ce intenţii avea în ceea ce o priveşte? Destul cu aparenţele înşelătoare, cu întrebările fără răspuns!

- Oliver, murmură ea deodată, doreşti să faci dragoste cu mine?

Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia aşteptă plină de speranţă. Dar răspunsul lui Oliver nu fu cel pe care-l aştepta.

- Şi tu, doreşti aşa ceva? replică el.

Luată pe nepregătite, îşi muşcă buzele. Cu mintea amorţită din cauza alcoolului, avu totuşi o licărire de luciditate şi se gândi că se angajase pe un teren periculos, când pronunţase cuvintele teribil de şocante. Dar era prea târziu să dea înapoi. Orice ar urma, trebuia să aibă inima uşoară.

- Da, zise ea ţinându-şi respiraţia. Da, vreau.

Imediat, el fu lângă ea şi ea îi simţi răsuflarea caldă, mângâindu-i ceafa cu cele mai dulci dezmierdări.

- Charlotte, toată ziua am visat această scenă, murmură el înlănţuind-o cu o infinită gingăşie.

Atunci, copleşită de fericire, Charlotte se abandonă, în timp ce mâinile îndrăzneţe ale bărbatului îi mângâiau

spatele, talia, provocându-i mii de frisoane delicioase. Era şi mai extraordinar decât îşi imaginase în visele cele mai nebuneşti!

- Charlotte... Astăzi de dimineaţă, când te-am văzut în bucătărie pe jumătate goală, simţeam că înnebunesc. Simţeam dorinţa de a rămâne cu tine, de a te duce în patul meu, de...

- De? întrebă ea cu o voce strangulată, copleşită de dorinţă.

- De a-ţi desface un nasture de la cămaşă, ca acesta, zise el cu emoţie.

îşi însoţi vorbele cu gestul şi tânăra femeie se înfioră. Vibrând de emoţie, i se părea că toată fiinţa sa se trezea sub degetele lui Oliver. Şi puţin câte puţin, dorinţa exacerbată a Charlottei se transformă aproape în suferinţă. Timp îndelungat, îi mângâie pieptul, apoi gura luă locul mâinilor şi ea crezu că niciodată nu simţise o asemenea plăcere. Cu buzele îndrăzneţe şi cu limba aventuroasă, el îi provocă senzaţii intense despre care nici nu ştia că există.

- Apoi voi face asta, urmă el terminând s-o dezbrace. Apoi...

Curând, se trezi goală în întregime, radioasă, mulţumită
să-i ofere astfel feminitatea sa. Sub privirea admirativă a lui Oliver, se simţi mândră de a fi femeie şi de a putea să-i ofere celui pe care-l iubea, cel mai minunat dar.

Apoi, se întinseră, unul lângă altul, pe cuvertură. Oliver se dezbrăcă la rândul său şi Charlotte îndrăzni să-l privească, să-l admire, fascinată de acest corp viril care emana o extraordinară impresie de putere. El nu se mişca, savurând parcă această privire, timidă la început, apoi din ce în ce mai sigură. Tânăra femeie prinse curaj şi întinse mâna pentru a mângâia bustul, umerii tovarăşului său, descoperind cu încântare puterea pe care o avea asupra lui.

Atunci, nemairezisttând el o înlănţui şi o rostogoli deasupra lui. Picioarele li se amestecară, gurile se regăsiră şi Charlotte simţi că momentul ultim nu era departe când va fi în sfârşit a lui. Această clipă pe care o aştepta de atâta timp...

înainte de a se simţi că se prăbuşeşte, avu un ultim moment de luciditate. O voce interioară îi şoptea că totul se petrecea prea repede, că era o adevărată nebunie să i se dăruie astfel lui Oliver, dar n-o mai asculta. Era prea târziu să mai controleze forţele care o mânau către el. Nu mai exista nimic decât corpurile lor înlănţuite şi această surescitare delicioasă, dureroasă, pe care o simţea şi care nu va dispărea decât când vor fi amanţi. Orice ar urma, va cunoşte dragostea în braţele lui Oliver, cu certitudinea că-l dorise cu o intensitate egală cu a lui. Restul nu mai avea importanţă.

- Dumnezeule, n-ar trebui să fac asta, zise el, atunci ca

şi când îşi vorbea lui însuşi. Dar mă înnebuneşti!

O învălui într-o privire arzătoare, ca şi cum încerca pentru o ultimă oară să asculte de raţiune. Dar, ca şi Charlotte, părea stăpânit de un sentiment de grabă, de o aviditate oarbă, vecină cu teama. începu să mângâie cu frenezie corpul tinerei femei, acoperind-o cu sărutări pline de un fel de furie posesivă.

înfierbântată de mângâierile lui, Charlotte îşi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Apoi se agăţă de el rugătoare şi-i strigă numele.

Când o pătrunse în sfârşit, se abandonară împreună dezlănţuirii unei dorinţe primitive. Lumea dispăruse, nu mai exista decât valul plăcerii care se rostogolea spre ei şi-i ducea departe, foarte departe, spre ţărmuri necunoscute. Agăţată de
Oliver ca o naufragiată, Charlotte se lăsă în derivă, abandonându-se uraganului care mătura totul în calea sa. Şi când atinseră împreună culmea extazului, Charlottei i se păru că viaţa căpăta o nouă dimensiune.

Mai târziu, mult mai târziu, ea deschise ochii, obosită, copleşită şi se întinse cu voluptatea unei pisici. Deasupra lor, soarele se juca printre ramurile merilor şi un parfum delicios de iarbă dulce îmbălsăma atmosfera. însăşi natura participa la fericirea lor, se gândea Charlotte surâzând.

Alături, Oliver se mişcă şi se întoarse spre ea.

- De ce nu m-ai prevenit? întrebă el, mângâindu-i

buzele cu degetul, într-o atingere atât de senzuală, încât ea se înfioră. Ar fi trebuit să-mi spui că niciodată...

- Pentru mine, nu avea importanţă...

El o îmbrăţişă şi o reduse la tăcere cu o sărutare în timp ce Charlotte simţea deşteptându-se în ea un foc de acum familiar. înodându-şi mâinile pe ceafa lui Oliver, se agăţă de el cu toată forţa dorinţei sale.

Atunci, braţele lui Oliver se închiseră ca o menghină în jurul taliei sale şi o strânseră lângă el.

De data aceasta, se iubiră cu o încetineală rafinată. Urgenţa primei lor îmbrăţişări dispăruse, înlocuită de o voinţă de a duce până la paroxism plăcerea celor mai intime mângâieri, a celor mai secrete sărutări. însaţiabil, Oliver explora corpul Charlottei cu mâinile, cu buzele, îndrăznind gesturi de o totală impudoare, făcând-o pe tânăra femeie să-i urmeze exemplul.
îndrăznind, porni şi ea la descoperirea corpului tovarăşului său şi plăcerea căreia i s-au dedat a fost totală.

în sfârşit, se întinseră unul lângă altul şi Charlotte se strânse lângă iubitul ei, în prada unei minunate senzaţii de plenitudine. I se părea că Oliver o dezvăluise ei însăşi, făcând din ea o adevărată femeie. Orice s-ar întâmpla în viitor, de aici înainte în viaţa ei vor fi două etape: înainte şi după Oliver. Chiar dacă nu se vor mai revedea niciodată, va păstra până la ultima suflare amintirea minunată a acestor momente de fericire împărtăşită. Cu un surâs pe

buze, adormi gândindu-se la el.

Oliver rămase un moment s-o contemple, cu sprâncenele încruntate. Dacă Charlotte i-ar fi putut ghici gândurile, ar fi fost surprinsă cât era de fericit.

Cum de au ajuns aici atât de repede? se întrebă el în adâncul inimii. El nu vrusese să grăbească astfel evenimentele, chiar dacă ardea de dorinţă pentru Charlotte din prima clipă. Ea era atât de derutantă, atât de imprevizibilă. Poate că în asta consta fascinaţia pe care o exercita asupra lui. în afară de faptul că era una dintre femeile cele mai senzuale pe care le întâlnise, cu toate că ea era convinsă de contrariu.

De ce naiba, pe când îşi căuta de atâta timp sufletul pereche, se îndrăgostise tocmai de singura femeie care era convinsă că nu place nimănui? Cum să facă s-o convingă că nu numai că nu era femeia neatractivă care se credea, dar că el căzuse imediat pradă farmecului ei. Ea era atât de temătoare faţă de bărbaţi, pe care nu-i credea niciodată... Cum s-o facă să înţeleagă că, înşelându-se pe ea însăşi, trecea pe lângă fericire?

îi atinse un sân, cu gâtlejul sugrumat de emoţie. Era atât de frumoasă aşa, abandonându-se... Dar totul se petrecuse atât de repede încât se temea că-i va fi greu, de acum înainte, s-o convingă de dragostea sa. El elaborase un plan de seducţie încet şi cu precauţie, menit să înlăture, una câte una, barierele pe care Charlotte le ridicase în jurul

ei, şi iată că arseseră etapele. Cu condiţia ca ea să nu creadă că profitase de şansă. Va recunoaşte ea forţa şi sinceritatea dragostei sale? Era gata să le împărtăşească? Era atât de complexă şi de discretă încât nimic nu era sigur...

O clipă, îşi dori să fi rămas însărcinată şi se gândea, cu o înţepătură în inimă, la acest copil pe care poate că îl purta deja. Pentru prima oară în viaţa sa, făcuse dragoste cu o femeie fără să-şi ia cele mai mici precauţii. Nu era o dovadă a dragostei sale? Numai dacă ar putea s-o convingă.

Acum, aerul era mai rece şi Charlotte tremura. Cu o infinită dragoste, el o ridică în braţe şi traversând grădina o duse în camera ei. Se simţi tentat s-o culce în patul său pentru a încerca bucuria de a se trezi dimineaţă alături de ea, dar renunţă. Situaţia era şi aşa destul de dificilă...

Apoi, se întoarse în grădină ca să ia cuvertura şi tacâmurile. Când puse în coş sticla de şampanie goală, se opri puţin. După cum se vedea, şampania îl ajutase să elimine inhibiţiile Charlottei.

Putea să spere că, pentru că îl dorise - şi cu ce ardoare - va fi capabilă, într-o zi, să-l iubească?

Singur viitorul va da un răspuns...

O clipă, regretă că nu avusese curajul să-i mărturisească dragostea sa în momentul în care i se oferise. îi fusese teamă ca ea să nu dea înapoi sau el nu

putuse să-şi controleze dorinţa?

Tăcuse, şi poate că făcuse rău.

Poate că nu stricase tot înainte ca povestea lor să fi început.

Capitolul 9

Charlotte reluă încetul cu încetul legătura cu lumea exterioară, înainte de a se trezi de tot. îi trebuiră câteva minute să înţeleagă că se găsea în camera ei şi, judecând după zgomotele de ciocan ce se auzeau de la parter, dimineaţa era chiar avansată.

I se părea că are corpul dureros şi constată cu stupefacţie că nu îmbrăcase bluza de pijama înainte de a se urca în pat. Apoi, imediat îi reveniră în minte momentele petrecute cu Oliver.

Bulversată, îşi înfundă capul în pernă. Cum putuse să se arunce astfel în braţele lui Oliver, să abuzeze de şampanie şi să-i ceară să facă dragoste? Nu valora mai mult ca o femeie de stradă. Ce va crede acum despre ea?

încercă să alunge imaginile atât de precise ale nopţii lor pasionale, dar corpul său brutalizat de îmbrăţişările înflăcărate nu o lăsa. Olivier o marcase în carne după cum era sigur că devenise stăpânul inimii ei.

Deodată, auzi cum ceasul de la intrare suna de zece ori şi sări din pat. Ratase deja prima întâlnire profesională din acea dimineaţă.

Abia puse piciorul jos când simţi cum i se învârte capul. în momentul în care, clătinându-se, se îndreptă către sala de baie, auzi bătăi în uşă şi abia avu timp să se repeadă să-şi ascundă nuditatea între cearşafuri.

Era Oliver, ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească în această clipă. Proaspăt ras, îmbrăcat elegant ca de obicei, îi surâse ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Charlotte căută în zadar pe figura lui un semn fugitiv al unei emoţii. Cum putea să aibă o înfăţişare atât de proaspătă şi de vioaie, să fie perfect liniştit? Nu-l afectase deloc ce se petrecuse între ei cu câteva ore mai înainte?

- Instalatorul m-a însărcinat să te previn că a fost nevoit să oprească apa până diseară. Abia am avut timp să pregătesc o cafea, zise el depunând o farfurie pe noptiera Charlottei.

Ea îi evită privirea şi încercă să nu se gândească la el, la ei, atât de puternică era durerea...

La rândul său, Oliver o privea cu perplexitate. Părea atât de departe, atât de închisă în ea însăşi. Cum să înlăture barierele pe care le ridica în jurul ei, s-o facă să înţeleagă cât de mult ţinea la ea?

- Charlotte, cu privire la ieri...

Vroia probabil să-i spună că regretă, că trebuie să uite momentul de nebunie, îşi spuse tânăra femeie, disperată.

- Să nu mai vorbim despre asta, zise ea pe un ton sec. Lasă-mă, te rog. Cred... cred că mă îmbolnăvesc.

- Bolnavă? Dar...

Oliver se opri imediat; după ce se înveli de bine de rău

într-un cearşaf, Charlotte se grăbi către sala de baie.

Când ieşi câteva minute mai târziu, constată cu uşurare că Oliver dispăruse. Ea îşi puse haine curate şi se parfumă, dar i se păru că mirosul lui Oliver impregna încă fiecare părticică din corpul său. Era un adevărat ghinion că nu putea să facă un duş în acea dimineaţă, se gândi ea cu amărăciune, ştiind că toată apa din univers n-ar putea spăla urma pe care el o imprimase în ea.

Coborând scările, se strădui să nu se gândească la el. Dar nu va putea să uite vreodată ce se petrecuse. Va regreta toată viaţa lipsa ei de pudoare. Şi totuşi, nu se putea amăgi: momentele minunate petrecute în braţele lui Oliver erau cele mai frumoase din întreaga sa viaţă. El o făcuse să cunoască o nouă dimensiune, descoperind-o ei însăşi. Pentru ea, de acum, nimic nu va mai fi ca înainte.

în bucătărie, instalatorul o interpelă:

- Bună ziua! Sunt dezolat că am închis apa fără să vă previn. Soţul dumneavoastră m-a însărcinat să vă spun că se va întoarce într-o jumătate de oră.

"Soţul dumneavoastră"!

Tânăra femeie îşi înăbuşi un râs cinic. Oliver fusese amantul ei de o noapte, asta era tot, şi pentru el, acest episod efemer aparţinea deja trecutului. Fără să încerce să protesteze, se mulţumi cu un semn din cap şi părăsi repede casa. Dacă nu se grăbea, risca să piardă şi a doua

întâlnire.

La volan, era atât de absorbită de gânduri, încât era să provoace de două ori o ciocnire. A treia oară, înţelese că era timpul să-şi revină. Când va redeveni persoana rezonabilă care a fost? în tot cazul, viaţa continua şi trebuia să admită că se dăruise unui bărbat care nu o va iubi niciodată.

înainte de a împinge uşa agenţiei, ezită o clipă, cuprinsă de îngrijorare la ideea că Sheila, cu perspicacitatea ei obişnuită, ar putea bănui ce s-a întâmplat. Din fericire, aceasta păreau că n-a remarcat nimic.

- Iată-te! spuse ea. Oliver ne-a prevenit că vei veni mai târziu şi Sophie a plecat la întâlnire în locul tău.

Cu toată surpriza, Charlotte rămase impasibilă.

- Ce-a zis spus Oliver? întrebă ea fără să îndrăznească s-o privească pe Sheila.

- Că aţi sărbătorit un eveniment fericit ieri seară şi că ai abuzat de şampanie...

Nu te jena, Charlotte! Nu voi arunca piatra, nici eu nu rezist la şampanie. O tabletă de aspirină şi te vei simţi din nou în plină formă!

Aruncă la întâmplare o privire spre tânăra femeie.

- Este indiscret să te întreb ce aţi sărbătorit? murmură ea.

- Nimic extraordinar, răspunse Charlotte, cu o falsă indiferenţă. Oliver şi-a vândut partea sa din agenţia londoneză, căci doreşte să se instaleze definitiv aici.

- Ah, zise Sheila, gânditoare. Realizezi ce înseamnă această idee?

- Mi se pare că nu am de ales, replică sec Charlotte. Bine, trebuie să plec, adăugă ea, mulţumită să scurteze această conversaţie penibilă. Am întâlnire cu Dan Pearce. Pe curând!

Odată instalată în maşină, tânăra femeie rememoră ce-i spusese Sheila despre acest client ciudat şi regretă o clipă că acceptase să-l întâlnească într-un loc izolat la ţară, în plin şes. Dar presimţirea se risipi treptat şi când ajunse în faţa proprietăţii, se decise să-l convingă pe Dan Pearce să vândă cele două case într-un singur lot. Land Roverul clientului său era parcat, distingându-se prin starea deplorabilă avansată.

Ezitând, Charlotte bătu la uşă fără să capete un răspuns. Intră atunci în clădire şi auzi distinct paşi la etaj. Fără îndoială, domnul Pearce era sus... Cu paşi hotărâţi, urcă scara şi-l găsi într-adevăr în prima încăpere, uitându-se pe fereastră. Desigur că o văzuse venind, atunci de ce nu apăruse?

Deodată, Charlotte avu certitudinea că ceva nu era în ordine. Apoi, avu certitudinea când silueta masivă a lui

Dan Pearce se întoarse spre ea.

- Ah, iată-te în sfârşit, mititico! spuse el cu o voce aspră şi cu o lucire neliniştitoare în privire. Ştiam că vei veni... Şi tu ca toate celelalte, nu te gândeşti decât la asta!

El avu un rânjet sinistru şi Charlotte îl privi, mută de spaimă. Acest bărbat îşi pierduse cumpătul, se gândea ea, îngrozită. Se întoarse spre scară dar el i-o luă înainte şi închise în urma lui uşa palierului. Era prinsă în cursă, singură cu acest nebun, în acest loc îndepărtat, fără nimeni care să-i vină în ajutor, pe o rază de kilometri.

Atunci, se gândi la toate femeile care fuseseră violate şi-i îngheţă sângele în vine. După cum se vedea, aceasta era soarta care o aştepta... Cum să scape de acest dement care o observa cu delectare şi deja se bucura cu perversitate de frica ei?

într-o străfulgerare de luciditate, înţelese că pentru nimic în lume el nu trebuia să înţeleagă cât era de panicată.

- Vroiaţi să discutaţi posibilitatea vânzării într-un singur lot, articulă ea, forţându-se să-l privească direct în ochi. Găsesc că este o idee excelentă şi...

El o întrerupse cu un surâs răutăcios şi Charlotte tresări. Era clar că nu avea nici o şansă să-l facă să asculte de raţiune... O atrăsese deliberat într-o cursă şi nu putea să facă nimic pentru a-l opri. Ca un animal încolţit, aruncă

o privire disperată spre uşă, dar el îi surprinse privirea şi un surâs diabolic îi apăru pe buze.

Să nu-i arăt că mi-e frică, se gândi ea, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine. Cât timp va reuşi?

- Domnule Pearce, am venit să evaluez proprietatea dumneavoastră, nu pentru...

- Mărturiseşte că ştii pentru ce ai venit!

Ai prins gustul de cât trăieşti cu acest Tennant! Mai vrei o dată, nu? Toate sunteţi la fel! Aşa era şi soţia mea...

Este nebun, nebun de legat! îşi spuse Charlotte, reţinându-şi un ţipăt. Poate că avea intenţia nu numai s-o violeze, ci chiar s-o ucidă. La acest gând, crezu c-o să facă o criză de nervi, dar un ultim sentiment de mândrie o făcea să se abţină. Nu-i va oferi acestui nebun plăcerea de a o vedea leşinând.

Deodată, se gândi la Oliver şi la fericirea imensă pe care o cunoscuse în braţele lui şi, curios, acest gând o linişti şi găsi forţa de a susţine privirea dementă pe care i-o arunca Dan Pearce.

- Domnule Pearce, nu am timp de pierdut. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, asistenta mea se va nelinişti şi...

- Minţi! Ţi-am spus, ai venit pentru că eşti la fel ca celelalte. Vrei un bărbat, asta e!

De această dată, se decise să joace totul pe o singură

carte. El se îndepărtase de uşă, acum sau niciodată era momentul.

- Trebuie să plec. La revedere, domnule Pearce.

Afişând o determinare pe care era departe de a o simţi, se îndreptă spre uşă şi puse mâna pe clanţa acesteia. El nu se mişcă şi crezu că-i venise mintea la cap.

Dar, deodată, el o ajunse dintr-un salt şi-i imobiliză braţele. Când simţi mirosul de murdărie pe care-l emana, o cuprinse greaţa şi se clătină."Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, imploră ea, fă ceva pentru mine! Nu mă părăsi în mâinile acestui sadic!"

- îţi place să te lupţi, nu-i aşa? întrebă ea. Soţia mea era la fel ca tine! Striga, dar vroia mai mult.

- Opriţi-vă vă rog! strigă ea, gata să izbucnească în plâns.

Vocea i se frânse şi înţelese prea târziu că strigătele sale îl
incitaseră şi mai mult pe agresor. O privea acum cu o senzualitate periculoasă, cu ochii aţintiţi asupra pieptului ei, în timp ce-i apăsa braţele cu degetele cu unghii negre.

Cu o voce surdă, îi explică în termenii cei mai grosolani ce urmează să i se întâmple şi Charlotte înţelese că nu putea să facă nimic. Era la discreţia lui şi va face cu ea ce va dori. De vreo două ori o strigă "Marlene", numele soţiei lui, dar ea nu protestă. Era clar că o confunda cu soţia

care-l părăsise... Charlotte rămase apatică, învinsă deja, resemnată să cunoască tot ce putea să fie mai dezgustător.

Deodată, auzi vocea lui Oliver strigând-o pe nume. în disperarea sa, crezu că visează, dar Dan Pearce o strânse de umeri, punându-i mâna pe gură.

- Taci! El o să urce dacă facem zgomot.

Charlotte îi aruncă o privire îngrozită şi neîncrezătoare: Oliver era acolo, o căuta. Dan Pearce avea dreptate, dacă nu se auzea nici un zgomot, el nu va urca. Trebuia să reacţioneze, şi imediat!

Pentru a se debarasa de agresor îi muşcă mâna până la sânge, apoi scoase un ţipăt strident.

Imediat, el o luă de păr şi, dând-o cu capul de perete, blocă uşa.

- Pe mine mă vrea, nu pe tine, strigă el adresându-se lui Oliver. Este un nimeni, ca toate celelalte!

Totul începu să se învârtească pentru Charlotte şi i se păru că un lichid cald şi gros îi curgea pe faţă. în stare de seminconştienţă, îşi dădu seama că Olivier spărgea uşa cu umărul. Apoi, căzu cu Dan Pearce şi se lovi de podeaua de beton. înainte de a-şi pierde definitiv cunoştiinţa, i se păru că cineva se apleca spre ea, o lua în braţe şi o voce dulce o reconforta. Apoi, se făcu întuneric.

în penumbră, Charlotte distingea cu greu mobilele şi

obiectele familiare din camera sa.

Era acasă, în patul ei... Atunci, de ce crezuse că se afla la spital? Era un coşmar?

O alertară junghiurile dureroase din cap. Se petrecuse ceva, altceva decât un vis urât, dar ce?

Deodată, din neant, memoria sa scoase la suprafaţă ceva insuportabil şi un val de frică o încercă, în aşa fel încât, încetul cu încetul, retrăi oroarea.

- Charlotte, totul este bine. N-ai de ce să te nelinişteşti.

Recunoscu brusc vocea liniştitoare a lui Oliver şi se ridică în
capul oaselor, uluită. întins alături de ea, Oliver îi surâdea cu o infinită duioşie.

Ce făcea în pat cu ea? O clipă crezu că încă visa, dar el o luă în braţe cu tandreţe şi o bătu pe spate, aşa cum consolezi un copil. Nu, nu era vorba de un vis: senzaţia minunat de reconfortantă pe care i-o produceau aceste mângâieri era reală.

- Oliver! Ce... ce faci aici? se bâlbâi ea tulburată.

- Nu vroiai ca să plec. Nu-ţi mai aminteşti?

Ea îşi încruntă sprâncenele, căutând să-şi amintească desfăşurarea evenimentelor. îşi aminti vag că-l chemase la patul său, îi strigase numele. Era la spital? Dar, atunci şi alţii erau la curent... îşi zise ea roşind.

- Acum, îmi amintesc. Spitalul, infirmierele. Te-am

chemat. în faţa tuturor, nu-i aşa? întrebă ea cu timiditate.

- Da, dar nu te nelinişti, nimeni n-a fost şocat! Le-am explicat medicilor că eşti logodnica mea şi, date fiind împrejurările, era normal să rămân alături de tine. Numai cu această condiţie m-au lăsat să te aduc aici. Sheila insista, de asemenea, să se ocupe de tine, dar tu te agăţai de mine şi atunci a bătut în retragere. Să ştii că n-ai nimic grav, în afară de câteva zgârieturi şi de un cucui mare la cap.

Un lung frison o străbătu.

- Dacă nu ai fi venit, m-ar fi omorât, şopti ea.

Se opri, cu gâtul încleştat şi Olivier o mângâie uşor pe mână.

- Nu te mai gândi.

Este un bolnav mintal şi nimeni nu s-ar fi gândit că va proceda aşa.

- Ar fi trebuit s-o ascult pe Sheila. Dar vroiam să mă grăbesc să vând casele acelea! Dumnezeule, când mă gândesc că aş fi putut s-o trimit pe Sophie la această întâlnire!

Cuprinsă de un plâns nervos, se sprijini de umărul lui Oliver şi plânse amarnic.

Fără Sheila, n-ar mai fi trăit la ora aceasta, se gândi Oliver strângând-o lângă el. Sheila îl alertase asupra pericolelor care o puteau pândi pe Charlotte. De fapt, după

ce-i adusese cafeaua, el văzuse că plecase la agenţie fără să-i spună si decisese s-o caute. Acolo, aflase că avea o întâlnire cu Dan Pearce, crezând că acesta se hotărâse să vândă casele într-un singur lot. Dar, după o conversaţie telefonică, Oliver avusese confirmarea că acest ciudat client nu-şi schimbase părerea. Dacă îi dăduse întâlnire Charlottei, cu privire la această problemă, însemna că uneltea ceva...

în timp ce, nebun de nelinişte, pleca s-o găsească pe Charlotte, Sheila, din ce în ce mai alarmată, îl chemase pe comisar, împărtăşindu-i bănuielile. Acesta decisese să patruleze cu un coleg şi poliţia sosise aproape imediat după ce Oliver forţase uşa şi o descoperise pe Charlotte leşinată.

Mai târziu, i s-a povestit că Dan Pearce era înarmat şi că, văzându-se înconjurat, îşi trăsese un glonţ în cap. Dar Charlotte suferise un asemea şoc, încât era inutil să-i agraveze traumatismul, relatându-i desfăşurarea tragică a evenimentelor.

O ambulanţă o luase pe tânăra femeie, fără ca Oliver s-o însoţească, neîndrăznind să-şi impună prezenţa. Dar, câteva ore mai târziu, doctorul îl chema la patul tinerei femei; ea îl strigă fără încetare şi era într-o asemenea stare de agitaţie, încât acesta credea că numai Oliver putea s-o liniştească. De cum sosise, ea se calmase şi

adormise, cu mâna în mâna lui.

Stătuse lângă ea aproape două zile, timp în care Charlotte dormise practic fără întrerupere, sub efectul calmantelor. în timpul acestor ore lungi, Oliver n-o părăsise, luând-o în braţe când o asaltau coşmarurile şi-i uda fruntea ca s-o răcorească.

- Ar fi trebuit să mă laşi să merg la Sheila, murmură Charlotte. Acum, tot oraşul va şti că suntem logodiţi.

- Şi ce-i cu asta?

- Atunci, trebuie să le explicăm că nu este aşa! Ştiu că n-ai de gând să te căsătoreşti cu mine!

Urmă o lungă tăcere, atât de apăsătoare, încât Charlotte crezu că-i plesneşte inima. Apoi, cu un gest de o infinită duioşie Oliver îi luă capul în mâini şi o obligă să-l privească în ochi.

- Da, este singura mea dorinţă, din prima clipă când te-am văzut, murmură el.

- Când ne-a prezentat Vanessa? Este imposibil, exclamă ea, neîncrezătoare.

- Nu, când te-am văzut în parcare, în ziua când mi-ai luat locul. în loc să simt dorinţa de a te strânge de gât, şi aveam dreptul s-o fac, îmi venea să te iau în braţe şi să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine.

Charlotte îl privi, neîndrăznind să creadă într-o astfel de fericire. Credea că este o glumă.

- După care, am făcut totul fără noimă, reluă el. în loc să mi te apropii încet, am...

- Mi-ai servit prea multă şampanie pentru a face dragoste cu mine? spuse ea, strângându-se lângă el.

- Nu era premeditat, ştii bine. Dar te doream atât de mult! Şi încă şi mai mult când te-am văzut în această dimineaţă strălucitor de frumoasă în bluza transparentă. Şi spuneai că nu eşti sexy! Eşti femeia cea mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată! De mai multe ori a trebuit să apelez la raţiune pentru a nu mă năpusti asupra ta. Când mă gândesc că acel tip...

- Mi-a fost frică, Oliver. Atât de frică...

Deodată, simţi nevoia violentă de a vorbi despre asta cu Oliver, ca pentru a exorciza mai bine amintirile.

- Ştii la ce m-am gândit când am înţeles că mă va viola şi poate mă va ucide?

Ea făcu o pauză, cu vocea gâtuită de emoţie.

- M-am gândit că, indiferent ce se va întâmpla, cel puţin am cunoscut fericirea cu tine şi nimic nu va şterge acest lucru.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Oliver o strânse lângă el şi rămaseră astfel un lung moment, fără să vorbească.

- Când mă gândesc că a fost cât pe ce să stric totul, spuse el în cele din urmă, neştiind să aştept. N-ar fi trebuit să facem dragoste în seara aceea, înainte de a-ţi vorbi de sentimentele mele. A doua zi, totul a mers anapoda. Acasă

erau muncitori, tu erai bolnavă, întârziai la întâlnirile tale. Am crezut că totul este pierdut când mi-am dat seama că ai plecat fără să-mi spui.

- în realitate, era vorba de o fugă. Nu vroiam să rămân. îmi era frică să nu-mi explici că a fost o eroare, că regretai. Nu îndrăzneam să cred că mă iubeşti... Ştii, toată viaţa am avut impresia că nimeni nu se interesează de mine. începând cu tatăl meu care niciodată nu şi-a manifestat afecţiunea pe care, în fond, o avea pentru mine. N-am înţeles aceasta decât mai târziu. Prea târziu...

- Ştiu, mi-a povestit Sheila, spuse Oliver, atingându-i obrajii cu o mângâiere. Părinţii pot să facă atâta rău copiilor fără să-şi dea seama... Dar, astăzi eşti o femeie, Charlotte, o femeie frumoasă şi dezirabilă pe care o iubesc din toată inima. Şi dacă vei trece prin grele încercări, te voi ajuta.

- Cu tine alturi, pot înfrunta orice, chiar şi această încercare. Dan Pearce n-a reuşit să-mi facă rau. N-a putut decât să-mi explice ce urma să suport, dar n-a reuşit să distrugă imaginea fericirii şi bucuriei pe care le asociez astăzi dragostei fizice, datorită ţie. N-a distrus nimic în mine şi nu mi-e frică să fac dragoste cu tine.

- Mie, da...

Ea îl privi şocată.

- Nu vreau ca primul nostru copil să fie conceput în afara căsătoriei, explică el apoi. Dar sunt atât de înnebunit

după tine, încât mă simt incapabil să aştept prea mult timp fără a încălca legea. Vrei să fii soţia mea, cât mai repede posibil, scumpa mea?

Sheila fu prima pusă la curent şi când Charlotte îi explică, în termenii folosiţi de Oliver, cauza grabei lor, aceasta ştiu că, după atâţia ani, tânăra femeie era vindecată de complexele absurde care veneau din copilăria ei. De aici înainte, va fi o femeie întreagă, sigură de ea şi de puterea sa de seducţie.

S-a decis rapid ca cele două agenţii să fuzioneze şi ca pentru câtva timp Charlotte să continue să lucreze. Dar, în gândurile celor doi logodnici era clar că, foarte repede, marea casă va răsuna de strigătele voioase ale mai multor copii.

în ajunul ceremoniei, care trebuia să se desfăşoare în intimitate şi cu prezenţa doar a câtorva prieteni foarte apropiaţi, Oliver se întoarse acasă mai devreme ca de obicei, şi o găsi pe Charlotte în livadă, culcată sub mărul care le adăpostise prima noapte de dragoste.

- Tocmai mă gândeam la ce s-a întâmplat aici, acum câteva săptămâni, murmură ea când el se apropie.

Ea se ridică uşor şi-l privi în ochi.

- Ce-ai spune să încălcăm buna-cuviinţă? întrebă. La urma urmei, peste câteva ore vom fi căsătoriţi...

Abia sfârşi de vorbit şi el i se alătură pe iarbă, făcând-o

să se rostogolească deasupra lui.

- Ah! în sfârşit, te supui argumentelor mele! exclamă ea râzând. Am crezut o clipă că va trebui să folosesc mijloace ocolite!

Cu un semn din cap, ea îi arătă o sticlă de şampanie, ascunsă în spatele mărului.

- Este momentul să ne rostim jurămintele, şopti Charlotte redevenind serioasă. Jurămintele eterne... Fă dragoste cu mine, Oliver.

- în fiecare zi din viaţa mea, iubita mea, răspunse el într-o suflare.

Sfârşit